

တက္ကသိုလ်

သံဟဒောင်

မှ ထဲ ဝိ ခ် ကျ ခ် ခို

နေလစားနှင့်
မိစ္ဆာသခင်

ဒုတိယပိုင်း

ဇာတ်သိမ်း

BURMESE
CLASSIC

www

တက္ကသိုလ်
သီဟအောင်

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင်

BURMESE
CLASSIC

www

(ဒုတိယပိုင်း-ဇာတ်သိမ်း)

BURMESE
CLASSIC
COM

ကြမ္မာဆိုး

နေမွန်းတည့်ပြီ ဖြစ်သည်။

အပူရှိန် ပြင်းလွန်း၍ လမ်းသွားလမ်းလာများပင် မရှိ
သလောက် ရှားပါးနေ၏။

လူနှစ်ယောက်သည် အပူရှိန် ပြင်းသည်ကို အမှုမထားဘဲ
စကားတစ်ပြောပြောဖြင့် လျှောက်လာနေကြ၏။

ဓားပညာခြံဝင်း...

ဓားပညာခြံဝင်းမှာ ခန့်ညားတည်ငါးစွာ တည်ရှိနေလေ၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် စကားပြောရင်း ဓားပညာခြံဝင်း

အနီးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ အခြားသူများ မဟုတ်ပါ။

၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဂူးချီနှင့် ကျူးရုံးတို့ပင် ဖြစ်သည်။

ဓားပညာခြံဝင်းအနီးသို့ ရောက်လျှင် ဂူးချီက ခြေလှမ်း တုံ့
ခနဲ ရပ်လိုက်သည်။

ကျူးရုံး မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

ဂူးချီကို ကြည့်ကာ...

“မင်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဟုမေးလိုက်လေသည်။

ဂူးချီက ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ငါမလိုက်တော့ဘူး”

ကျူးရုံး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

ဂူးချီကို နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်ကာ...

“မင်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဟုမေးလိုက်ပြန်သည်။

ဂူးချီက...

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ၊ တစ်ခုခု ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

“ဟေ”

“တကယ်ပြောတာကွ၊ ငါ့စိတ်တွေ လေးနေတယ်”

အမှန်ပင် ဂူးချီ မျက်နှာမကောင်းချေ။

ဂူးချီက...

“ငါသွားတော့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို လှည့်ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေ၏။

“ဟေ့...ဟေ့ နေဦး”

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇

ကျူးရုံး ကမန်းကတန်း ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

ဂူးချီက...

“ဝမ်းရှောင်လဲ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါပြန်မယ်ကွာ နေလည်း
စောင်းတော့မယ်၊ ငါ မပါလဲ မင်းတို့ချည်း ဖြစ်တာပဲ၊ အယူသည်းတာ
ပဲပြောပြော၊ ဘာပဲပြောပြော လက်ဖွဲ့ ဖန်၊ ငါ ဘာမှ မလုပ်ချင်
ဘူး”

ဟုပြောကာ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် ဖြစ်နေလေရာ ကျူးရုံးက
မကျေမနပ် ဖြစ်သွားတော့၏။

“မင်းတော်တော် အကြောင်းကြောင်းနိုင်တာပဲ၊ မင်းသဘော
ပဲ၊ မလိုက်ချင်လဲနေပေါ့”

“ကောင်းတယ်၊ ငါသွားမယ်၊ တစ်ခုခု အရေးကြီးရင် ငါအိမ်
လာခဲ့”

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ကျူးရုံးက...

“မင်း အိမ်ကို လာရဦးမှာလားကွ၊ မလာဘူးဟေ့”

ဟုအော်ပြောလိုက်၏။

ဂူးချီကား သူ၏စကားကို မကြားတော့ပါ။

ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားရင်း အဝေးသို့ ရောက်သွားပြီ
ဖြစ်၏။

ကျူးရုံး မကျေမနပ်ဖြင့် ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင့် ပြီးမှ ဓား
ပညာခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့လေတော့သည်။

* * *

❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ညနေဆည်းဆာချိန်...

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးမှာ ပုစွန်ဆီရောင် တောက်ပလျက်
လှပနေပေတော့သည်။

မကြာမီ နေခြည်ပျောက်ကွယ်သွားပြီး အမှောင်ထုအစား
ထိုး ဝင်ရောက်လာတော့မည် ဖြစ်သည်။

ကျူးရုံး မကျေမနပ်ဖြင့် ခြံဝင်းအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လာခဲ့
လေသည်။

ခြံဝင်းအတွင်းဝယ် လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိပါချေ။

ကျူးရုံးက အတွင်းဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် ဝင်လာရင်း
ဂေဟာရှေ့သို့ ရောက်လာလေသည်။

ဂေဟာတံခါး ဖွင့်ထားပါ၏။

“ဝမ်းရှောင်..ဝမ်းရှောင်”

ကျူးရုံးက တကြော်ကြော်ခေါ်ရင်း အပေါ်ဘက် လှမ်း
တက်ခဲ့သည်။

အိမ်တံခါးပေါက်သို့ ရောက်သည့်တိုင် မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့
ရသေးချေ။

ကျူးရုံးက...

“ဝမ်းရှောင်၊ မင်း ဘယ်မှာလဲကွ၊ ဧည့်သည် ရောက်လာတာ
တောင် ထွက်မကြိုတော့ဘူးလား”

ဟုအော်ပြောလိုက်လေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်...

“လာပါပြီရှင်”

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉

အတွင်းဘက်မှ ချိုလွင်သာယာသည့် အသံလေး ထွက်ပေါ်
လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် အတွင်းဘက်မှ အမျိုးသမီးတစ်
ယောက် ထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

ထိုအမျိုးသမီးမှာ ဝမ်းရှောင်၏ဇနီးသည် လျှံချူးပင် ဖြစ်ပါ
သည်။

လျှံချူးက ကျူးရုံးကို မြင်လျှင်...

“ဪ... အစ်ကိုကြီးကျူးရုံးပါလား လာထိုင်လေ”

ပြောပြောဆိုဆို ဧည့်ခန်းအတွင်းဝယ် နေရာထိုင်ခင်းပေး
လေသည်။

ကျူးရုံးက ထိုင်ခုံတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။

လျှံကျူးကို ကြည့်ကာ...

“ဝမ်းရှောင်ရော”

ဟုမေးလေသည်။

လျှံချူးက...

“အစ်ကို ပြန်ရောက်မလာသေးပါဘူး”

ကျူးရုံး အံ့သြသွား၏။

“ဟေ သူက ဘယ်ကို သွားလို့လဲ”

လျှံချူး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“လူတစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာမယ်လို့ ပြောသွားတာပဲ၊

မသွားခင်ကတောင် အစ်ကိုကြီးနဲ့ ချိန်းထားတယ်လို့ ပြောသေးတယ်၊
အစ်ကိုကြီးတို့ ဘာကြောင့် ရောက်မလာသလဲ မသိဘူးလို့ တပြုတ်

၁၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တောက်တောက် ပြောနေသေးတယ်ရှင့်”

ကျူးနဲ့ ခေါင်းယမ်းလိုက်လေသည်။

“အဲဒါကြောင့်ပေါ့၊ သူနဲ့ သေသေချာချာ ချိန်းထားတာ ကျုပ်က မေ့သွားလို့ ချိန်းထားတဲ့ရက်မှာ ရောက်မလာနိုင်တာ၊ သူ ဘယ်တော့ ပြန်ရောက်မယ် ပြောသလဲ”

လျှံချူး မျက်နှာမကောင်း ဖြစ်သွား၏။

ပြီးမှ...

“လေး ငါးရက်လောက် ကြာမယ်လို့ ပြောသွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခု ဆယ်ရက်လောက် ရှိနေပြီ ပြန်ရောက်မလာသေးဘူး၊ ကျန်မလဲ အတော့်ကို စိတ်ပူနေတာ၊ အစ်ကိုကြီးကျူးနဲ့ဆီကို သွားပြီး စုံစမ်းကြည့်ဖို့ အိမ်ထိန်းကြီးရှမ်းကိုတောင် လွှတ်လိုက်သေးတယ်”

ကျူးနဲ့ ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။

“ဒါမှ ဒုက္ခပဲ၊ အိမ်ထိန်းကြီးရှမ်းက ကျုပ်ကို ရှာလို့ တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်အိမ်က ထွက်လာတာ ကြာပြီ”

လျှံချူးက...

“ဒါဆိုရင် အိမ်ထိန်းကြီးရှမ်း ပြန်လာမှာပါ”

“အင်း ကျုပ်က မေ့တတ်လွန်းလို့ ခက်ပါတယ်”

ကျူးနဲ့ ညည်းညူလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“အူဝဲ...အူဝဲ”

အတွင်းဘက်မှ ကလေးငိုသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁

လျှံချူး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

ကျူးနဲ့ကို ကြည့်ကာ...

“အစ်ကိုကြီး ခဏထိုင်နေဦးနော် သားလေးငိုနေတယ်”

ပြောပြီး အတွင်းဘက် ပြေးဝင်သွားလေသည်။

ကျူးနဲ့ကား စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ဆက်ပြီး ထိုင်နေ၏။

သူက မေ့တတ်ခြင်းကြောင့် ဝမ်းရှောင်နှင့် ခွဲခွဲရသည် မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းရှောင်က လူတစ်ယောက်အား လိုက်လံရှာဖွေနေသည်ဆိုခြင်းမှာ လူဆိုးတစ်ယောက်နောက်သို့ ခြေရာခံကာ လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ထိုလူဆိုးမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသူ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်ထား၍ သူတို့အား အဖော်ခေါ်ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

သူတို့ ရောက်မလာသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဝမ်းရှောင်သည် ယခုတိုင် ပြန်ရောက်မလာသည်မှာ ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ပြီး ဒုက္ခရောက်နေခြင်းကြောင့်လော။

တွေးရင်းတွေးရင်း ဝမ်းရှောင်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်လာလေတော့သည်။

ထိုစဉ်...

လျှံချူးက ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို ချီကာ ထွက်လာလေသည်။

ကလေးငယ်ကား တဝါးဝါး ငိုကြွေးနေပါ၏။

၁၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကလေးငယ်မှာ ခုနစ်လ၊ ရှစ်လခန့် ရှိမည် ထင်ရသည်။
 ဝဝကစ်ကစ်ချစ်စရာကလေးငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။
 ဝမ်းရှောင်နှင့် လျှံချူးတို့၏သား ဝမ်းဖုံး ဖြစ်ကြောင်း ကျူး
 ခုံး သိလေသည်။
 တစ်ချိန်က ချောမောလှပသည့် လျှံချူးအား သူတို့ သူငယ်
 ချင်းသုံးယောက်စလုံး ဝိုင်းဝန်းဝိုင်းဝန်းခွဲကြဖူးသည်။
 ဝမ်းရှောင်သည် တည်ကြည်ခန့်ညားပြီး ယောက်ျားပီသ
 သည့်အသွင် ရှိသည်။
 ဂူးချီမှာ မိန်းကလေးများ နှစ်သက်သဘောကျလောက်
 အောင် ရုပ်ချောသူ ဖြစ်၏။
 သို့သော်...
 သူ၏လွန်ကဲသော နောက်ပြောင်ကျီစယ်တတ်မှု ဝါသနာ
 ကြောင့် မည်သူမျှ စိတ်မကူးဝံ့ကြချေ။
 ကျူးခုံးကား အမြဲတမ်း မှုန်ကုပ်ကုပ်နေတတ်သူ ဖြစ်လေ
 သည်။
 ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် လျှံချူးက ဝမ်းရှောင်အား ဘဝ
 ကြင်ဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့လေတော့သည်။
 ဝမ်းရှောင်နှင့် လျှံချူးတို့ အိမ်ထောင်ပြုကြပြီးနောက် ကျူး
 ခုံးနှင့် ဂူးချီတို့သည် စိတ်ဝမ်းကွဲခြင်း မရှိဘဲ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ
 ပမာ အခင်အမင်မပျက် နေနိုင်ကြသည့်အပြင် ပို၍ ရင်းရင်းနှီးနှီး
 ဖြစ်လာသည်ဟုပင် ဆိုရပေမည်။
 ဝမ်းရှောင်နှင့် လျှံချူးတို့၏သားလေး ဝမ်းဖုံးကို ကျူးခုံးရော၊

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃

ဂူးချီပါ တူသားတစ်မျှ ချစ်ခင်ကြလေသည်။
 ဝမ်းဖုံး တဝါးဝါး ငိုကြွေးနေသည်ကို တွေ့ရလျှင် ကျူးခုံး
 မနေနိုင်တော့ဘဲ...
 “ငါတူကြီးက ဘာကြောင့် ငိုနေတာလဲကွ၊ ကဲ..ကဲ ဦးဆီ
 လာပါဦး”
 ပြောရင်း လျှံချူး လက်ထဲမှ ယူကာ ပွေ့ချီလိုက်၏။
 ဝမ်းဖုံးသည် ကျူးခုံး၏လက်ထဲ ရောက်သည့်တိုင် တဝါးဝါး
 ငိုကြွေးနေဆဲ။
 ကျူးခုံးမှာ လာရင်းကိစ္စကိုပင် သတိမရနိုင်တော့ဘဲ ဝမ်းဖုံး
 ကို ချီကာ ဧည့်ခန်းအတွင်းဝယ် လှည့်ပတ်ချော့မြူနေရလေသည်။
 သို့တိုင် ဝမ်းဖုံးက အငိုမတိတ်ပါချေ။
 လျှံချူးက...
 “အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ကျွန်မကို ပေးပါတော့၊ သားလေးက
 သိပ်ကို ဆိုးလွန်းပါတယ်”
 ဟုအားတုံ့အားနာဖြင့် ပြောလေသည်။
 ကျူးခုံးက...
 “အို ကျုပ်တူက ဒီလောက် မဆိုးပါဘူး၊ ကျုပ်ချော့လို့ ရပါ
 တယ်”
 ပြောရင်း ဝမ်းဖုံးကို ရင်ခွင်ထဲပွေ့ကာ...
 “ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ငါတူကြီး လိမ္မာပါတယ်ကွယ်”
 ကလေးက အငိုမတိတ်သဖြင့် ကျူးခုံးလည်း ကြံရာမရ ဖြစ်
 ကာ...

၁၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဟောသည်မှာ ကြည့်စမ်း၊ ငါတူကြီး ကစားဖို့”
 ပြောပြောဆိုဆို အင်္ကျီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်လိုက်လေသည်။
 လက်ထဲ၌ ငွေကြွတ်ကလေး ပါလာပြီး ဝမ်းဖုံး၏မျက်နှာ
 ရှေ့ဝယ် ဆော့ကစားပြလိုက်၏။
 ထိုငွေကြွတ်ကလေးမှာ ဂူးချီ၏လက်ဖွဲ့ ဖြစ်ပေသည်။
 ကျူးခုံးသည် လက်ဖွဲ့သော ဘာသော အရေးမစိုက်နိုင်
 တော့ဘဲ ဝမ်းဖုံး အငိုတိတ်စေရန် ကြိုးစားလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။
 “ခြင်..ခြင်”
 ငွေကြွတ်ကလေးကို လှုပ်ယမ်းလိုက်သောအခါ တခြင်ခြင်
 မြည်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
 ဝမ်းဖုံးသည် ရုတ်ခြည်းပင် အငိုတိတ်သွား၏။
 ယခုမှ ကျူးခုံး ပင့်သက်ရှိနိုင်တော့သည်။
 “ဟူး တော်ပါသေးရဲ့”
 ဟုလည်း ညည်းမိသည်။
 လျှံချူး ရယ်မောလိုက်လေသည်။
 ကျူးခုံးကို ကြည့်ကာ...
 “ဒါကြောင့် ကျွန်မ ပြောတာပေါ့၊ သားလေးက အတော်
 ဆိုးတာရှင်၊ သူ့အဖေက သိပ်ချစ်တော့ ကြီးပြင်းလာရင် အခုထက်
 ပိုဆိုးသွားမှာ ကျိန်းသေပဲ”
 ကျူးခုံး ပြုံးလိုက်သည်။
 “ကောင်းတယ်၊ ဆိုးမှ ဖြစ်မယ်၊ ဒါမှ ဝမ်းရှောင် ခေါင်းမွေး
 ပြောင်မှာ ဟား...ဟား...ဟား”

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅

သူက ရယ်မောလိုက်လေသည်။
 လျှံချူးကလည်း ရယ်မောလိုက်၏။
 “ခစ်..ခစ်”
 ဝမ်းဖုံးလည်း ဘာကို သဘောကျသွားမှန်းမသိ ရယ်မော
 နေသည်။
 ကျူးခုံးက...
 “ဘာလဲ မင်းဦးလေးဂူးချီလက်ဖွဲ့ကို မင်းက သဘောကျ
 နေတယ် ဟုတ်လား”
 သူ၏အမေးစကား ခဆိုးသေးခင် ဝမ်းဖုံးက လက်ဖွဲ့ကို
 ဖျတ်ခနဲဆွဲယူလိုက်သည်။
 ငွေကြွတ်ကလေးကို လက်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်
 ထားလိုက်လေသည်။
 ကျူးခုံး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
 “မင်းက ဂူးချီနဲ့တူရင်တော့ သွားပါပြီကွာ”
 လျှံချူးက...
 “အစ်ကိုကြီး ညီမကို ပေးပါတော့”
 ကျူးခုံးက ဝမ်းဖုံးကို လျှံချူးဆီသို့ ကမ်းပေးလိုက်သည်။
 လျှံချူးက...
 “သား အိပ်ချိန်တန်ပြီ၊ ကျွန်မ သွားသိပ်လိုက်ဦးမယ်၊ ကဲ
 သားရေဦးလေးကျူးခုံးရဲ့ငွေကြွတ်ကလေးကို ပြန်ပေးလိုက်ပါနော်”
 ပြောရင်း ငွေကြွတ်ကလေးကို ဆွဲယူလိုက်၏။
 ဤတွင် ဝမ်းဖုံးက တဝါးဝါးငိုကြွေးလေတော့သည်။

၁၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကျူးနဲ့ မနေသာတော့ပါ။

“ကဲပါ ညီမရယ်၊ ပေးထားလိုက်ပါ။ နောက်မှ ကျုပ်ပြန်ယူ ပါမယ်”

လျှံချူးက...

“အို ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ယူသွားပါရှင်၊ ကလေးဆိုတာ သိ တတ်တာမှ မဟုတ်တာ”

ဟုပြောရင်း လက်ဖွဲ့ကို ပေးသဖြင့် ကျူးနဲ့ကလည်း လှမ်း ယူလိုက်သည်။

သို့သော်...

အိတ်ထဲထည့်ကာ သိမ်းရမည်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ၍ စားပွဲပေါ် တင်ထားလိုက်လေသည်။

လျှံချူးက...

“အစ်ကိုကြီးကို အားနာလိုက်တာ၊ ကျွန်မ သားလေးကို သွားသိပ်လိုက်ဦးမယ်”

အားတုံအားနာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ကျူးနဲ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အေး...အေး သွား...သွား”

ထို့နောက်...

လျှံချူးသည် ဝမ်းဖုံးကို ပွေ့ချီကာ အတွင်းဘက် ပင်သွား၏။

မကြာပါချေ။

ငိုသံတိတ်ဆိတ်သွား၏။

လျှံချူးက ချော့သိပ်လိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်၏။

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇

ကျူးနဲ့သည် ခုံတစ်လုံးတွင် တစ်ကိုယ်တည်းထိုင်ကာ ပျင်း ရိနေမိသည်။

ဝမ်းရှောင်၏အခြေအနေ မည်သို့ရှိမည်ကို တွေးကာ သက် ပြင်းခါခါ ချနေမိသည်။

အချိန်မည်မျှ ကုန်ဆုံးသွားသည် မသိပါ။

လျှံချူး ပြန်ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

မိုးချုပ်လာပြီ ဖြစ်ရာ ဆက်၍ မနေသင့်တော့မှန်း ကျူးနဲ့ နားလည်မိသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ညီမလေးလျှံချူး၊ ကျုပ်ပြန်တော့မယ်၊ ကြာကြာနေလို့ မသင့်တော်ဘူး၊ တကယ်လို့ ဝမ်းရှောင် ပြန်ရောက်လာခဲ့ရင် ကျုပ်က နောက်တစ်ခေါက် လာခဲ့ဦးမယ်ဆိုတာ ပြောလိုက်ပါ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

လျှံချူး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီရှင်”

“ကဲ အစ်ကိုကြီး သွားမယ်”

ကျူးနဲ့က သူမအား နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့၏။

လျှံချူးက အိမ်ပေါက်ဝသို့ ရောက်သည့်တိုင် လိုက်လံပို့ ဆောင်ပေးလေသည်။

ကျူးနဲ့ ထွက်သွားမှ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

အိမ်ထဲရောက်လျှင် စားပွဲပေါ်တွင် သံမဏိကြိုးဖြင့် တွဲထားသည် ငွေကြွပ်ကလေးကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။

၁၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လျှံချူး အံ့ဩသွားသည်။

“အစ်ကိုကြီးကျူးရုံး မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့တာပဲ”

ချက်ချင်းပင် ကောက်ယူကာ ဓာနိပေါက်ဆီသို့ ပြေးထွက်
သွားသည်။

အပြင်ဘက်ဝယ် မှောင်မည်းနေသည်။

ကျူးရုံးကို မတွေ့ရတော့ပါ။

လျှံချူး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒုက္ခပဲ၊ အစ်ကိုကျူးရုံးကလဲ မွေတတ်လိုက်တာ၊ ငွေကြုတ်
ကလေးကို သိမ်းထားပြီး နောက်တစ်ခေါက်မှ ပေးရတော့မှာပဲ”
ထိုစဉ်...

“အူပဲ..အူပဲ”

ကလေးငိုသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

လျှံချူး ခေါင်းကုပ်လိုက်သည်။

“ဪ သားကလည်း နီးပြန်ပြီနဲ့ တူတယ်”

လျှံချူးက အတွင်းဘက်သို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

ဝမ်းဖုံး နီးနေပြန်သည်ကို တွေ့ရ၏။

ဝမ်းဖုံးအား ချောသိပ်ရင်း ငွေကြုတ်ကလေးကို အမှတ်

မထင် ခေါင်းအုံးအောက်သို့ ထိုးသွင်းသိမ်းဆည်းထားလိုက်မိသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် သူမလည်း မောမောနှင့် အိပ်ပျော်သွား

လေတော့သည်။

* * *

အထင်နဲ့အမြင်

လေပြည်လေညင်း ဝေယမ်းတိုက်ခတ်လာသည်။

ရော်ရွက်ကလေးများ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျလာ၏။

ကျူးရုံးသည် ရော်ရွက်ကလေးများကို ငေးကြည့်နေမိ

သည်။

သူ့ရင်ထဲ တင်းကျပ်နေသည်။

သူက သိုင်းလောက၏ ထူးဆန်းသော ဓားနှစ်လက်

အကြောင်း တွေးတောစဉ်းစားနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မှန်ပေသည်။

သိုင်းလောကတွင် နေဓားနှင့် လဓားဟူ၍ ထူးခြားထူး

မြက်သော ဓားနှစ်လက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

၂၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဓားပိုင်ရှင်များသည် သိုင်းလောကကို ငြီးငွေ့ကာ အနားယူသွားကြလေသည်။

ထိုအခါ နေဓားနှင့် လဓားကို မသမာသူများ လက်ထဲ မရောက်ရလေအောင် လျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့ကြသည်။

သို့တိုင်...

ဓားကောင်းနှစ်လက် အကျိုးမရှိဘဲ တိမ်ကောပျောက်ကွယ်သွားသည်ကိုလည်း မလိုလားခဲ့ကြချေ။

ထို့ကြောင့် ဓားနှင့်ထိုက်သူ ရစ်မိန့်ခြင်းငှာ အသိဉာဏ် ကြွယ်ဝမှု၊ ဉာဏ်ရှိမှု အပေါ် မူတည်ကာ ဆန်းကြယ်သော စာချိုးများ ရေးဖွဲ့ရင်း ဓားဖွက်ထားသည့် နေရာများကို ရည်ညွှန်းလမ်းပြခဲ့ပေသည်။

ဓားနှစ်လက်အတွက် လျှို့ဝှက်စာချိုးသည် သိုင်းလောကအတွင်း ပျံ့နှံ့သွားခဲ့သော်လည်း ယနေ့တိုင် မည်သူမျှ အဖြေမှန် ရရှိအောင် ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိသေးပါချေ။

ကျူးရုံး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“တစ်နေ့တော့ သည်ဓားနှစ်လက် ငါ့လက်ထဲ ရောက်လာမှာပါ”

ဟုလည်း စိတ်ထဲကျိတ်ပြီး ကြိုးဝါးလိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

နောက်ကျောဘက်မှ ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကျူးရုံးက လှည့်မကြည့်ပါချေ။

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၁

ဂူးချီ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိ၏။

“မင်းနောက်ကျတယ်”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

ကျူးရုံးသည် ဂူးချီအား ယနေ့ နံနက်စာ စားချိန်ဝယ် မြို့စွန်ရှိ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ တွေ့ဆုံရန် ချိန်းထားခဲ့ကြသည် မဟုတ်လော။

ကျူးရုံးက စားသောက်ဆိုင်သို့ ကြိုတင်ရောက်ရှိလာပြီး အပေါ်ထပ် ဝရန်တာနံဘေးမှ စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ အပြင်ဘက် မျှော်ခင်းကို လေးမောကြည့်ရှုနေခြင်း ဖြစ်ပေတော့၏။

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းတွင် ဂူးချီက သူ၏ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ခုံတစ်လုံးဆွဲကာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး...

“ငါ ဘာကြောင့် နောက်ကျနေတယ်ဆိုတာ မင်းသိလား”

ဟုမေး၏။

ကျူးရုံး ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ငါ ဘယ်သိမှာလဲ”

ဂူးချီက...

“အေး ဓားပညာခြံဝင်းက အိမ်ထိန်းကြီးရှမ်းနဲ့ တွေ့လို့ နောက်ကျတာကွ”

ကျူးရုံးက...

“ဪ မင်းက သူနဲ့ စကားပြောကောင်းနေတယ်ဆိုပါတော့”

၂၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တခြားအကြောင်းတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဝမ်း
ရှောင်တို့ လင်မယား အချင်းများကြတယ်လို့ ဆိုတာပဲ”

“ဟေ”

ထိုစကားကြောင့် ကျူးရုံးမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်
သွားလေသည်။

ဝူးချီကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

ဝူးချီက...

“အိမ်ထိန်းကြီးရှမ်းက ပြောခဲ့တာပဲကွ”

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ၊ ဝမ်းရှောင်က
ရော ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ”

ကျူးရုံးက မေးလိုက်သည်။

ဝူးချီက သက်ပြင်းဟစ်ချက် လေးပင်စွာ ချလိုက်သည်။

ပြီးမှ...

“ဘာတွေ ဘယ်လို ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ငါလဲ သေချာ မသိဘူး၊
အိမ်ထိန်းကြီးရှမ်းဆီက အသေးစိတ် မေးလို့လဲမရဘူး၊ ဓားပညာ
ခြံဝင်းကိုလည်း လိုက်သွားဦးမလို့ ဒါပေမယ့် ငါတစ်ယောက်တည်း
သွားတာထက် မင်းနဲ့အတူ သွားတာက ပိုကောင်းမယ် ထင်လို့”

ကျူးရုံးက...

“ဟာကွာ”

ဟုအော်ပြောလိုက်လေသည်။

ဝူးချီက...

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၃

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ သူများ လင်မယား စကားများနေကြ
တယ်ဆိုမှ တို့က သွားပြီး ရှုပ်သလို ဖြစ်နေမှာပေါ့”

ထိုစကားကြားလျှင် ဝူးချီ ငြိမ်ကျသွားလေသည်။

ကျူးရုံးက...

“တို့သွားစရာ မလိုပါဘူးကွာ၊ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဝမ်း
ရှောင်လာရင် သိရမှာပေါ့ကွ”

ဟုလွယ်လွယ် ပြောလိုက်၏။

ဝူးချီက...

“သူလာမယ် တင်လို့လား”

ကျူးရုံး ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“သူက အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီဆိုရင် လာကိုလာမှာပဲ၊ ငါတို့
သည်ဆိုင်မှာ အမြဲတမ်း မနက်စာ စားဟတ်ကြတယ်ဆိုတာ သူသိ
တာပဲ”

“အေး ဒါလဲ ဟုတ်တယ်”

ကျူးရုံးက...

“ဝမ်းရှောင်က လျှံကျူးကို သိပ်ပြီး မြတ်နိုးတာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်
ပြီး စကားများကြတယ် မဆိုနိုင်ဘူး”

ဟုတအံ့တသြ ပြောသည်။

ဝူးချီက ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းကလဲကွာ၊ ဘယ်အိမ်ထောင်မဆို အချေအတင် မဖြစ်
ဖူးတာ ရှားပါတယ်၊ သူတို့လဲ ဒီလိုပဲ နေမှာပေါ့၊ ဝမ်းရှောင်က သုံး
လေးရက်ဆိုပြီး ထွက်သွားလိုက်တာ ဆယ်ရက်တောင်ကျော်မှ ပြန်

၂၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လာတော့ လျှံချူးက စိတ်ကောက်တာနေမှာပေါ့၊ ဟား...ဟား...ဟား”
ပြောပြီး သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။
ထိုစကားကြောင့် ကျူးခုံးလည်း မနေနိုင်တော့ပါ။
“ဟား...ဟား...ဟား”

သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။
ဂူးချီက...
“နေပါဦး၊ ဝမ်းရှောင် ရောက်မှ ထပ်ပြီး နောက်ပြောင်ရဦး

မယ်”

ဟုပြောပြီး ထပ်မံရယ်မော၏။
သူတို့နှစ်ယောက်၏ရယ်မောသံများသည် တိုက်ခတ်လာ
သည့် လေပြည်လေညင်းနှင့်အတူ အပြင်ဘက်သို့တိုင် လွင့်ပျံသွား
လေသည်။

သူတို့၏ရယ်မောသံနှင့် မရှေးမနှောင်းတွင်...
“ဒုန်း...ဒုန်း”
ခြေသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။
လူတစ်ယောက်သည် အပေါ်ထပ်သို့ ခြေဆောင့်နင်းကာ
တက်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။
မည်သူက ဤနေရာတွင် ခြေသံပြင်းပြင်းနင်းတက်ပုံပါ
သနည်း။

ကျူးခုံးနှင့် ဂူးချီတို့က လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။
ထိုအခါ...
အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက် သုန်မှုန်နေသည့်

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၅

မျက်နှာထားဖြင့် တက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။
“ဝမ်းရှောင်”
ဂူးချီနှင့် ကျူးခုံးတို့ ပြိုင်တူ ခေါ်လိုက်ကြ၏။
မှန်ပေသည်။ အပေါ်သို့ တက်လာသူမှာ ဝမ်းရှောင်ပင်
ဖြစ်လေသည်။

ကျူးခုံး ဝမ်းသာသွား၏။
ဝမ်းရှောင်သည် မည်သို့မျှ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရရှိခြင်း မရှိဘဲ
ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။
ဝမ်းရှောင်သည် သူ့ခြေရာခံလိုက်နေသည့် လူဆိုးအား
သုတ်သင်ရှင်းလင်းနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေတော့သည်။
ဝမ်းရှောင်က သူတို့ထံ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလာ၏။
အနီးသို့ ရောက်လျှင် ထုံးစံအတိုင်း ဂူးချီက နောက်ပြောင်
ကျီစယ်လိုက်လေသည်။

“မင်းပြန်မလာတော့ဘူး ထင်လို့ ငါက ဝမ်းသာနေတာကွ”
ထိုစကားကြားလျှင် ဝမ်းရှောင်၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်
သွား၏။

“တောက်”
တက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခေါက်ကာ ချာခနဲ လှည့်
ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းပြေးသွားလေသည်။
မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်မို့ ကျူးခုံးနှင့် ဂူးချီတို့
ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကြ၏။
ကျူးခုံးက...

၂၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဟုရေရွတ်လိုက်သည်။

ဂူးချီက...

“ငါလဲ မသိဘူး”

“သူက ဘာကို မကျေမနပ် ဖြစ်သွားတာလဲ”

“ငါနောက်ပြောင်လိုက်လို့လား”

“ဘာဆိုလို့လဲ၊ ခါတိုင်းလဲ သည်လို နောက်ပြောင်နေကြပဲ
မဟုတ်လား၊ အေးလေ အခုမှ သူ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ မသိဘူး”

ကျူးခုံးက ပြောရင်း စဉ်းစားနေ၏။

အတန်ကြာမှ...

“အကြောင်းတော့ ရှိရမယ်၊ တို့ စုံစမ်းကြည့်ရင် ကောင်း

မယ်”

“ဟုတ်တယ်”

ဂူးချီက ထောက်ခံလိုက်သည်။

တို့နောက်...

ထိုင်ရာမှထကာ စားသောက်ခ ကျသင့်ငွေ ပေးချေလိုက်

သည်။

ပြီးလျှင် စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြလေတော့

သည်။

* * *

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၇

စားပညာခြံဝင်း...

စားပညာခြံဝင်းအတွင်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပါ၏။

ခါတိုင်းတွေ့မြင်နေရသည့် ပန်းဥယျာဉ် အလုပ်သမားများ
လည်း မတွေ့ရပါချေ။

ဂူးချီနှင့် ကျူးခုံးတို့ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

ခြံထဲသို့ ခပ်သွက်သွက် ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

“ဘယ်သူမှလဲ မတွေ့ရပါလား”

ဂူးချီက ပြောလိုက်သည်။

ကျူးခုံးက ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခါတိုင်းဆိုရင် စားပညာခြံဝင်းဟာ စည်စည်
ကားကား တွေ့နေတာပဲ၊ ဒီနေ့တော့ ခြောက်သွေ့နေသလိုပဲ တစ်ခုခု
တော့ တစ်ခုခုပဲကွ”

သူတို့နှစ်ယောက် ရင်တထင့်ထင့်ဖြင့် ရှေ့ဆက်လာခဲ့ကြ
သည်။

ကျောက်ပြားခင်းထားသည့် လမ်းကလေးကို ဖြတ်ကျော်
လျှင် အဆောက်အအုံအနီးသို့ ရောက်သွား၏။

ထိုအခါမှ အဆောက်အအုံရှေ့ တံခါးမကြီးဘေး၌ လူတစ်
ယောက် ထိုင်ခိုင်းနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ဟင် အိမ်ထိန်းကြီးရှမ်း”

ကျူးခုံး လွှတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်၏။

မှန်ပေသည်။ ထိုင်ခိုင်းနေသူမှာ အိမ်ထိန်းကြီးရှမ်း ဖြစ်လေ
သည်။

၂၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အိမ်ထိန်းကြီးရှမ်းသည် အမြဲပင် တက်တက်ကြွကြွ ရှိသူ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဘယ်သောအခါမှ မှီဝဲတွေနေသည်ကို မတွေ့ရချေ။

အိမ်ထိန်းကြီးရှမ်းမှာ အဘယ်ကြောင့် မှီဝဲတွေနေရပါ သနည်း။

ကျူးခုံးက...

“အိမ်ထိန်းကြီးရှမ်း ဝမ်းရှောင် ရှိရဲ့လားဗျ”

ဟုလှမ်းမေးလိုက်သည်။

သူ၏အသံကြားလျှင် အိမ်ထိန်းကြီးရှမ်းမှာ ဆတ်ခနဲ ခေါင်း ထောင်လာ၏။

ကျူးခုံးနှင့် ဂူးချီတို့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ယခုမှ ကျူးခုံးတို့ ရောက်လာသည်ကို သတိပြုမိသွားဟန် ရှိလေသည်။

ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

ကျူးခုံးကို ကြည့်ကာ...

“ခင်..ခင်ဗျားတို့ ဘာလာရှုပ်ကြပြန်ပြီလဲ”

ဟုပြောလေသည်။

ထိုစကားကြောင့် ကျူးခုံးနှင့် ဂူးချီတို့ မျက်လုံးပြူးသွားကြ လေသည်။

အိမ်ထိန်းကြီးရှမ်းသည် သူတို့အား ကောင်းစွာ သိကျွမ်း ထားပြီး အမြဲတစေ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ယခုမှ သူတို့အား ရန်သူသဖွယ် ဆက်ဆံနေသည်။

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၉

အိမ်ထိန်းကြီးရှမ်းသည် အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ ဆက်ဆံနေ ပါသနည်း။

ကျူးခုံးက...

“အိမ်ထိန်းကြီးရှမ်း၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျ၊ ပြော စမ်းပါဦး”

ဟုမေးလိုက်လေသည်။

အိမ်ထိန်းကြီးရှမ်းက...

“ခင်ဗျားတို့ နောက်ထပ် မရှုပ်ကြပါနဲ့တော့ဗျာ၊ ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ထွက်သွားကြပါတော့”

ဟုပြော၏။

ကျူးခုံးက...

“နေစမ်းပါဦး၊ ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ပြောမှ ကျုပ်တို့ သိရတော့မှာပေါ့၊ ဓားပညာခြံဝင်းမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေသလဲ၊ ကျုပ်တို့ က ဘာများ ရှုပ်ခဲ့ကြလို့လဲ၊ ကျုပ်တို့ကို ဘာကြောင့် မောင်းထုတ်ချင် ရတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

သူက မကျေမနပ်ဖြင့် မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဂူးချီကလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်းပြပါဦး”

အိမ်ထိန်းကြီးရှမ်းက မျက်နှာမဲ့လိုက်၏။

ဂူးချီနှင့် ကျူးခုံးကို မကျေမနပ်ကြည့်ကာ...

“ဘာရှုပ်ခဲ့ကြသလဲ ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့ကြောင့် သခင်ကြီးနဲ့ သခင်မ အချင်းများခဲ့ရတယ်၊ သခင်ကြီးက မောင်းထုတ်ခံရလို့

၃၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သခင်မ ထွက်သွားပြီ”

ဟုအော်ပြောလိုက်၏။

“ဟေ”

“ဟာ”

ကျူးရုံးနှင့် ဂူးချီတို့ မျက်လုံးပြူးသွားကြလေသည်။

ဂူးချီက...

“နေပါဦး၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး စကားများကြတာလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

အိမ်ထိန်းကြီးရှမ်းက...

“ခင်ဗျားတို့ကြောင့် ဖြစ်တာပဲ”

ကျူးရုံးက...

“ဟာ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ကျုပ်တို့ ဘာများ လုပ်မိလို့လဲ

အဓိပ္ပာယ် မရှိလိုက်တာ”

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

ဂူးချီက ကြားဝင်မေးသည်။

အိမ်ထိန်းကြီးရှမ်း ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

သူ၏မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာလေသည်။

“ကျုပ်...ကျုပ် ဘာမှ မသိဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ သိချင်ရင် သခင်

ကြီး ရောက်လာမှ မေးကြတော့”

ပြောပြီး ပြန်လည်ထိုင်ချလိုက်၏။

ဂူးချီက...

“နေပါဦး၊ ဝမ်းရှောင်က ဘယ်ကို သွားလို့လဲ”

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၁

“မသိဘူး၊ ကလေးချိုပြီး အပြင်ကို ထွက်သွားတာပဲ”

ဝမ်းရှောင်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် အချင်းများခဲ့ကြပြီး တစ်ယောက် တကွတပြားစီ အိမ်မှ ထွက်သွားကြကြောင်း နားလည်လိုက်၏။

သူတို့ မည်သည့်နေရာသို့ ထွက်သွားသည်ကို မသိသလို မည်သည့်အချိန်တွင် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာမည်ဆိုသည်ကိုလည်း မသိရပါ။

ကျူးရုံးက ဂူးချီကို ကြည့်ကာ...

“တို့လိုက်ရှာကြရင် ကောင်းမယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။

ဂူးချီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းသားပဲ”

သူတို့သည် မျက်ရည်လည်ခွဲ ဖြစ်နေသည့် အိမ်ထိန်းကြီးရှမ်းကို ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထို့ကြောင့် ဓားပညာခြံဝင်းအတွင်းမှ ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာခဲ့ကြလေတော့သည်။

* * *

ရှာပုံတော်

ဝမ်းပုံး ဝိုင်နေ၏။
 ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက် ငေးကြည့်နေမိသည်။
 သူ၏ငယ်စဉ်က သူ မသိခဲ့ရသော အကြောင်းကိစ္စများ သိ
 လိုက်ရပြီ ဖြစ်သည်။
 သူ၏မိခင်နှင့် ဖခင်သည် အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုကြောင့်
 အချင်းများကာ ကွဲကွာသွားခြင်း ဖြစ်၏။
 သူ၏မိခင် သေဆုံးသွားပြီဆိုခြင်းမှာ မဟုတ်မှန်ပါ။
 ဤသို့ဆိုလျှင် သူ၏မိခင် မည်သည့်နေရာ၌ ရှိနေပါသ
 နည်း။

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၃

အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့် မိခင်နှင့် ဖခင် ကွဲကွာ
ကြရပါသနည်း။

ဝမ်းပုံးက ဂူးချီကို ကြည့်ကာ...

“ဦး ကျွန်တော့်ဖေဖေနဲ့ မေမေဟာ ဘယ်လိုအကြောင်း
ကြောင့် ကွဲကွာသွားကြတာလဲဟင်”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ဂူးချီက...

“အင်း သည်ကိစ္စ ပြောရရင် ကျုပ်နဲ့ ကျူးခုံးဟာ တရားခံ
ဖြစ်မှာပဲ”

“ဗျာ”

ဂူးချီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ နောက်ပြောင်ကျီစယ်တတ်တဲ့
အကျင့်နဲ့ ကျူးခုံးရဲ့ မေ့လျော့တတ်တဲ့ အကျင့်ဟာ မင်းရဲ့မိဘတွေ
ကွဲကွာရတဲ့အထိ အကြောင်းဖန်လာခဲ့တယ် ဆိုရမှာပေါ့”

ကျူးခုံးသည် အလွန်မေ့တတ်သူ ဖြစ်ပေသည်။

မကြာသေးမီကပင် ကျူးခုံး မေ့ကျန်ခဲ့သည့် ဆေးတံကို
သူက လိုက်ပေးခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကိုလည်း ပြန်လည်အမှတ်ရလာ
သည်။

ထိုသို့ ဆေးတံလိုက်ပေးမိ၍လည်း ခေါင်းစွပ်နက်၏လက်မှ
လွတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂူးချီက ဆက်ပြောသည်။

“ကျူးခုံးကို ငါ့ရဲ့ လက်ဖွဲ့ ပြန်ပြင်ပေးဖို့ ငါက ပေးခဲ့တယ်၊

၃၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူက မေ့ပြီး မင်းတို့အိမ်မှာ ထားပစ်ခဲ့တယ်၊ ဒါကို မင်းအဖေ အိမ်ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ တွေ့သွားပြီး မင်းအမေနဲ့ ငါ့ကို..”

သူ၏စကား တစ်ပိုင်းတစ်ဖြင့် ရပ်ထားလိုက်လေသည်။

ဝမ်းဖုံး၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။

ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ဂူးချီကို ကြည့်လိုက်မိလေ သည်။

ဂူးချီက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သူက ငါ့ကို အထင်မှားလောက်အောင် ငါက သူ့ကို နောက်ပြောင်မိခဲ့တယ်လေ”

စားသောက်ဆိုင်၌ ဝမ်းရှောင် မျက်နှာပျက်ကာ ချက်ချင်း လှည့်ထွက်သွားသည့် အဖြစ်ကို ရည်ရွယ်ကာ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပုံရ ၏။

ထိုစဉ်က လက်ဖွဲ့ကို အိပ်ရာထက်ဝယ် တွေ့ရသည့် အဖြစ် ကို ရှင်းလင်းမေးမြန်းရန် ဝမ်းရှောင် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပုံရ၏။

ဝမ်းရှောင်သည် သူ့အပြင်ထွက်သွားချိန်ဝယ် ဇနီးသည်လျှံ ချူးနှင့် ဂူးချီတို့ လော်လီဖောက်ပြားနေသည်ဟု အထင်လွဲသွားပုံ ရှိသည်။

လျှံချူးအား ပိုးပန်းသည့်အထဲတွင် ကျူးခုံးနှင့် ဂူးချီတို့လည်း ပါဝင်ခဲ့ကြ၏။

ဂူးချီသည် ရုပ်ရည်ချောမောသူ ဖြစ်ရာ လျှံချူးမှာ ဂူးချီ နောက်သို့ လိုက်ပါသွားမည်ကို ယခင်ကတည်းက ဝမ်းရှောင် စိုးရိမ်ခဲ့ ပုံရသည်။

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၅

ယခုကဲ့သို့ ဂူးချီ၏မချွတ်တမ်းဆောင်ထားလေ့ရှိသော လက်ဖွဲ့ကို အိပ်ရာထက်ဝယ် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အထင်လွဲသွားခြင်း ဖြစ်နိုင်ပေတော့သည်။

ကျူးခုံး၏သတိမေ့တတ်ခြင်းနှင့် ဂူးချီ၏နောက်ပြောင်ကျီ စယ်မှုသည် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့သည့် မိသားစုတစ်စု ပြိုကွဲရလေ အောင်ပင် နစ်နာဆုံးရှုံးမှု ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

တွေးရင်းတွေးရင်း ဝမ်းဖုံး၏ရင်ထဲဝယ် မိခင်အား တွေ့လို စိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်၍ လာလေတော့သည်။

ဂူးချီကို ကြည့်ကာ...

“ဦး ကျွန်တော့်ရဲ့မေမေ ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သိသ လားဟင်”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ဂူးချီက သက်ပြင်း ချလိုက်ပြန်သည်။

“မင်းအမေဟာ ဟောစန်းတောင်တစ်ဝိုက်မှာ ရှိတယ်လို့ တော့ သတင်းကြားတယ်၊ တိတိကျကျတော့ မဟုတ်ဘူး”

ဝမ်းဖုံး စိတ်ပျက်သွား၏။

“ဦးက မသိဘူးပေါ့”

ဂူးချီက...

“မသိဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က သူနဲ့ တစ်ကြိမ် တွေ့ ခဲ့တယ်၊ သူ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ မေးပေမယ့် သူက မပြောဘူး၊ အတိတ်ကို ဓမ္မပစ်လိုက်ပြီလို့ အပြတ်ပြောသွားတာပဲ၊ ကျုပ်ကြော့ခိုက် ဒီလို အဖြစ်မျိုး ဖြစ်ခဲ့တာမို့ ကျုပ်က နောက်ပြောင်ကျီစယ်တတ်တဲ့

၃၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝါသနာကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီး ဒီမှာ လာဇာတ်မြှုပ်နေတာ”
ဟုပြောလိုက်သည်။

ဝမ်းဖုံးက...

“ဒါဆို ကျွန်တော့်မေမေ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ တိတိ
ကျကျ မသိဘူးပေါ့”

“ဟွာစန်းတောင် အနီးတစ်ဝိုက်မှာပဲ ရှိလိမ့်မယ်၊ ဒါတော့
သေချာတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် သူက ပြောမပြလို့ ကျုပ်က ပိုပြီး
သိချင်လာတာပေါ့၊ စုံစမ်းကြည့်တဲ့အခါ ဟွာစန်းတောင် အနီးတစ်ဝိုက်
မှာ မကြာခဏ တွေ့ရတတ်တယ်ဆိုတာ သိခဲ့ရတယ်”

ဤတွင်...

ရက်တရက် ဝမ်းဖုံးသည် ဖခင်၏မွေးနေ့ ဧည့်ခံပွဲသို့
ရောက်ရှိလာသည့် မျက်ကန်းကို သတိရလာလေသည်။

မျက်ကန်းကြီးသည် သူ၏ဖခင် အန္တရာယ်နှင့် ကြုံရမည်ဖြစ်
ကြောင်း သတင်းပေးပြီး အကူအညီလိုလျှင် ဟွာစန်းတောင်သို့ လာခဲ့
ရန် ပြောသွား၏။

မျက်ကန်းကြီးသည် သူ၏မိခင်နှင့် ပတ်သက်နေနိုင်ပေ
သည်။

သူ၏မိခင်သည် ဓားပညာခြံဝင်းအပေါ် အန္တရာယ် ကျ
ရောက်လာမည်ဆိုသည်ကို ကြိုတင်ရိပ်မိခဲ့ပုံရသည်။

ထို့ကြောင့် မျက်ကန်းကြီးကို စေလွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်နိုင်
သည်။

မျက်ကန်းကြီးအား တွေ့အောင် ရှာနိုင်လျှင် မိခင်ဖြစ်သူ

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၇

အား တွေ့နိုင်သည်ဟု တွေးလာမိလေသည်။

ဝမ်းဖုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

ဝူးချီအား လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး...

“အတိတ်က ဖြစ်ရပ်တွေကို အခုလို ပြောပြပေးလို့ ကျေးဇူး
တင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မေမေကို လိုက်ရှာဖို့ ဟွာစန်းတောင်
ကို ကျွန်တော်သွားရပါလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။

ဝူးချီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းအဖေကို လိုက်ရှာသင့်တယ်၊ သူကလည်း
မင်းနဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခွဲခွာနေရတော့ မင်းကို တွေ့ချင်မှာပဲ”

ဝမ်းဖုံး ပြုံးလိုက်သည်။

သူသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ သေဆုံးသွားပြီ ထင်ရသော
မိခင်အား အသက်ရှင်လျက် ရှိသည်ဟု သိရ၍ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာ
နေသည်။

မိခင်ဖြစ်သူအား တွေ့အောင် ရှာမည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်
ထား၏။

ထိုစဉ်...

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသည့် ဝူးလျှံက...

“ဖေဖေ သမီးလဲ အစ်ကိုဝမ်းဖုံးနဲ့အတူ လိုက်သွားမယ်နော်”

ဟုဝင်ပြောလေသည်။

ဝူးချီက ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“မဖြစ်ဘူး သမီး”

၃၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဟင်”

ဂူးလျှံ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။

ဖခင်ဖြစ်သူအား မဝံ့မရဲဖြင့်ကြည့်ကာ...

“ဘာ..ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ”

ဟုမေးလိုက်လေသည်။

ဂူးချီက တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့်...

“သမီး...ခေါင်းစွပ်နက်ဟာ သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးဖို့ကြိုးစားတော့မယ်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတော့မှာပဲ။ ဒီကိစ္စကို ဖေဖေတို့ သိုင်းလောကသားတွေအနေနဲ့ တားဆီးဖို့ကြိုးစားကြရလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် သမီးဟာ ဖေဖေနဲ့လိုက်ခဲ့ရလိမ့်မယ်”

“ရှင်”

ဂူးလျှံ အံ့သြသွားသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူကို နားမလည်နိုင်စွာကြည့်ကာ....

“ဖေဖေနဲ့လိုက်ခဲ့ရမယ် ဟုတ်လား”

ဂူးချီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် သမီး”

“ဖေဖေက ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

ဂူးချီက...

“မီးလက်ဝါးသိုင်းကို တတ်မြောက်တဲ့ ခေါင်းစွပ်နက်ကို တားဆီးဖို့ နည်းလမ်းတစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ နေဓားနဲ့ လဓားကို တွေ့အောင်ရှာဖွေဖို့ပဲ”

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၉

ဟုပြောလေသည်။

ဝမ်းဖုံး၏ ခန္ဓာကိုယ် ပေဘင်္ဂတင်းသွားသည်။

သူ့ထက် အတွေ့အကြုံရင့်ကျင့်ပြီး သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်သည့် ဂူးချီသည်ပင် ခေါင်းစွပ်နက်အား ရင်ဆိုင်နိုင်ခြင်းမရှိဟု ငန်ခံနေသည်။

ထူးဆန်းလျှို့ဝှက်လှသည့် နေဓားနှင့်လဓားကို ရှာတွေ့မှ ရင်ဆိုင်နိုင်မည်ဟုလည်း ဆိုသည်။

ခေါင်းစွပ်နက်မှာ လွန်စွာမှပင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသူ ဖြစ်ပေသည်။

သူ၏သိုင်းပညာဖြင့် မည်သို့ရင်ဆိုင်နိုင်ပါမည်နည်း။

“ဟင်း”

ဝမ်းဖုံး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

မည်သို့သော အခက်အခဲ ရင်ဆိုင်ရသည်ဖြစ်စေ သူက နောက်ဆုတ်မည် မဟုတ်ပါ။

ခေါင်းစွပ်နက်အား ရင်ဆိုင်မည်သာ ဖြစ်သည်။

ခေါင်းစွပ်နက်အား သုတ်သင်ရှင်းလင်းရန် ထူးဆန်းလျှို့ဝှက်သည့်ဓားနှစ်လက်ရမှ ဖြစ်မည်ဆိုလျှင်လည်း သူက ရအောင်ရှာမည် ဖြစ်သည်။

မည်မျှကြာအောင် တွေးတောနေမိသည် မသိ။

“အစ်ကို”

ဂူးလျှံ၏အသံ ကြားမှ သတိဝင်လာ၏။

ဂူးလျှံအား ကြည့်ကာ...

၄၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ပြောလေ ညီမ”

“အစ်ကို အခုဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ထားလဲ”

ဝမ်းဖုံးက...

“အခုအချိန်မှာ မေမေ့ကို အရင်သွားရှာမယ်၊ မေမေ့တွေ့

ပြီး အစ်ကိုတို့ရဲ့အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောပြပြီးမှ ခေါင်းစွပ်နက်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ရတနာဓားနှစ်လက်ကို လိုက်ရှာမယ်”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ယခုလောလောဆယ်တွင် မိခင်ဖြစ်သူအား တွေ့လိုစိတ်

ပြင်းပြနေပေသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ဦး...ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ”

ဝူးချီဘက်လှည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

ဝူးချီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က မင်းကို လိုက်မပို့နိုင်တာ ဘယ်လိုမှ သဘောမ

ထားပါနဲ့ကွာ”

ဟု တောင်းပန်လေသည်။

ဝမ်းဖုံး အားတုံ့အားနာ ဖြစ်သွားရသည်။

ကပ္ပာကယာ လက်ကာပြလိုက်ပြီး...

“ကိစ္စမရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဘဝအကြောင်း ပြောပြ

တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ”

ဝူးချီက...

“မင်းအမေ့တွေ့ရင် ကျုပ်ကို ဘယ်လိုမှ သဘောမထား

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၁

ဖို့ပြောပေးပါ”

ဝမ်းဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါဦး၊ ကဲ ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုကြပါခင်ဗျာ”

ပြောရင်း လှည့်ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

“အစ်ကို”

ဝူးလျှံက ခေါ်လိုက်၏။

ဝမ်းဖုံး၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားရလေသည်။

ဝူးလျှံကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ဝူးလျှံက သူ့အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်သည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်

နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

အတန်ကြာမှ...

“အစ်ကို...ဂရုစိုက်သွားနော်”

ဟုပြောလိုက်၏။

ဝမ်းဖုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

သူသည် ဝူးလျှံအပေါ် သံယောဇဉ်ငြိတွယ်နေမိပြီ ဖြစ်လေ

သည်။

မိခင်ဖြစ်သူအား လိုက်လံရှာဖွေမည်ဆိုလျှင် ဝူးလျှံနှင့် ခွဲရ

မည်ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဆုံဆည်းခဲ့သည်မှာလည်း မကြာသေး

ပါချေ။

သူ၏ရင်ထဲမှ မေတ္တာကို ဖွင့်ပြောနိုင်သည့် အခြေအနေ

၄၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လည်းမရှိသေးပါချေ။

ဝမ်းဖုံးက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ ညီမရယ်၊ အစ်ကိုကို တစ်ချိန်ချိန်တော့ ပြန်ဆုံကြ

မှာပါ”

ဝူးလျှံ၏မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များ ရစ်ဝိုင်းလာ၏။

ဝမ်းဖုံးက ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

ပြောပြီး ခပ်သွက်သွက် လှမ်းထွက်ခဲ့သည်။

ဝူးလျှံက သူ့နောက် လိုက်မလာပါ။

သို့သော် သူမ၏ပုံရိပ်သည် ဝမ်းဖုံး၏ရင်ထဲသို့ ခိုဝင်ကာ

သွားလေရာ လိုက်ပါနေမည်ဖြစ်လေတော့သည်။

* * *

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၃

ဝမ်းဖုံး ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်သည်။

ဝမ်းဖုံး ထွက်သွားသည်နှင့် ဝူးချီက...

“သမီး...ဖေဖေတို့လည်း ခရီးထွက်ကြမယ်”

ဟုဝူးလျှံဘက် လှည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

ဝမ်းဖုံး ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသလို ဝူးချီနှင့်ဝူးလျှံတို့သည် ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။

သူတို့အားလုံး သစ်လုံးအိမ်ကလေးကို စွန့်ကာ ထွက်သွားသည်မှာ အားလုံးအတွက် ကံကောင်းခြင်းဟု ဆိုရပေမည်။

အကြောင်းကား သူတို့ထွက်သွားပြီး မကြာမီ ခေါင်းစွပ်နက်သည် အိမ်ကလေးသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိလာခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

သစ်လုံးအိမ်လေး၌ လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိခြင်းကြောင့် ခေါင်းစွပ်နက် အကြီးအကျယ် ဒေါပွသွားပြီး တစ်အိမ်လုံး ရုစရာမရှိအောင် ဖျက်ဆီးပြီးမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

* * *

ပျောက်ဆုံးနေသူ

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်တွင် ငုတ်လျှိုးပျောက်ကွယ်
 သွားတော့မည် ဖြစ်သည်။
 နေရောင်ခြည် အားပျော့သွားသည်နှင့် အမှောင်ရိပ်များ
 ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာလေသည်။
 အရှေ့ဆီဝယ် စိမ်းလန်းသော တောအုပ်များ ဖုံးလွှမ်းနေ
 ၏။
 ဝမ်းပုံးသည် မြင်းတစ်ကောင်ဖြင့် ဒုန်းစိုင်းနှင်လာခဲ့၏။
 သူ၏စိတ်များ လှုပ်ရှားနေ၏။
 ဟွာစန်းတောင်သို့ရောက်လျှင် မိခင်ကြီးနှင့် တွေ့ရမည် မ
 ဟုတ်ပါလား။

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၅

မိခင်ဖြစ်သူနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေခဲ့သည်ဖြစ်ရ
 ကား ယခုအချိန် လမ်း၌တွေ့လျှင်ပင် မှတ်မိမည် မဟုတ်ပါ။

မိခင်၏ရုပ်သွင် မည်သို့မည်ပုံရှိသည်၊ ဖြူသည်၊ မည်းသည်
 ကိုပင် သူမသိနိုင်ပါ။

မည်သို့ဆိုစေ သူသည် ဝမ်းပုံးဖြစ်ကြောင်း ဖော်ထုတ်လိုက်
 သည်နှင့် မိခင်ကြီး ချက်ချင်းရောက်လာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိလေ
 သည်။

မြင်း ဒုန်းစိုင်းနှင်လာရင်း အမှောင်ရိပ်များ လွှမ်းမိုးလာလျှင်
 သင့်တော်သည့်နေရာရှာပြီး တစ်ညတာ အနားယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်
 လေသည်။

ဝမ်းပုံးက မြင်းကိုတောအုပ်အတွင်းသို့ မောင်းနှင်လာခဲ့
 သည်။

ထို့နောက်...

အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် ရပ်
 နားကာ အနားယူရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

အသင့်ယူဆောင်လာသည့် မုန့်ခြောက်နှင့်ရေကို စား
 သောက်ကာ စိုက်ဖြည့်လိုက်သည်။

သစ်ပင်ကြီး၏ခြေရင်း၌ စောင်ဖြန့်ခင်းကာ လဲလျောင်း
 လိုက်သည်။

မီးပုံတစ်ပုံ ဖိုမည်ဟု စဉ်းစားပြီးမှ လရောင်ဖြာကျလာသ
 ဖြင့် မီးမမွှေးဘဲနေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

လဲလျောင်းရင်း ဟိုဟိုသည်သည် တွေးတောစဉ်းစား

၄၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လိုက်မိသည်။

သူ၏ဘဝနှင့် ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစားမိသောအခါ အိပ်စက်
အနားယူလိုစိတ်များ ပျောက်ကွယ်သွားရလေသည်။

သူ၏ဘဝ မရေမရာ မသေချာလှသည့်အဖြစ်မှာ စိတ်ပျက်
ဖွယ်ကောင်းလှသည် မဟုတ်ပါလား။

တွေးရင်းတွေးရင်း မိခင်ဖြစ်သူအား တွေ့လိုစိတ် ပို၍ပြင်း
ပြလာလေတော့သည်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

ညဉ့်နက်လာပြီ ဖြစ်သည်။

အေးမြသော ညလေများတိုက်ခတ်လာသည်။

စူးရှမွှေးပျံ့သော ညမွှေးပန်းရနံ့များ လွင့်ပျံ့လာ၏။

လရောင်များဖြာကျနေရာ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ကြည်လင်

သာယာနေပေတော့သည်။

ဝမ်းဖုံး ရင်မောစွာဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“မဖြစ်ပါဘူး၊ ငါစဉ်းစားနေရင် တစ်ညလုံး အိပ်ပျော်တော့
မှာမဟုတ်ဘူး၊ အိပ်မှပဲ”

သူက မျက်လုံးစုံမှိတ်လိုက်သည်။

အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားလိုက်စဉ်မှာပင်...

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

ရုတ်တရက် မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ
သည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဝမ်းဖုံး မျက်လုံး ဖျတ်ခနဲပွင့်လာသည်။

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၇

ခေါင်းထောင်လာပြီး မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာရာဆို
သို့လှမ်းကြည့်လိုက်မိလေသည်။

မြင်းခွာသံများသည် ဝဲဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။
လရောင်ကြောင့် သစ်ပင်များကြားမှ ဒုန်းစိုင်းစီးနင်းသွား

သူတစ်စု ဖြတ်သန်းသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ဘယ်သူတွေပါလိမ့်”

ဝမ်းဖုံး စိတ်ဝင်စားသွား၏။

ညအချိန်မတော် မြင်းစီးပြီး ခရီးနှင့်နေကြသူများမှာ အ
ဘယ်သို့သော အကြောင်းကိစ္စရှိနေပါသနည်း။

မြင်းစီးသမားများသည် လူကောင်းမဟုတ်တန်ရာဟု တွက်
ဆမိလေသည်။

လူဆိုးဓားပြများနှင့် ပတ်သက်လိုစိတ် အလျဉ်းမရှိချေ။

ထို့ကြောင့်...

“ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ငါ့ဘာသာ အိပ်တာပဲကောင်းပါတယ်”

တွေးပြီး ပြန်လှဲချလိုက်၏။

အိပ်စက်ရန် ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း မြင်းစီးသမားများ
အကြောင်းကိုသာ တစ်ညလည်လည် တွေးတောစဉ်းစားနေမိ၏။

“ဘယ်သူတွေလဲ”

“ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ”

ဝမ်းဖုံးမှာ အတွေးများဖြင့် လုံးထွေးရစ်ပတ်ကာ အိပ်မပျော်
နိုင်ပါတော့ချေ။

မြင်းစီးသမားများနောက် လိုက်ကြည့်လိုစိတ်များထွက်

၄၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုစဉ်...

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် ယာဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။

ဝမ်းဖုံး လှည့်ကြည့်မိပြန်သည်။

ထိုအခါ...

သစ်ပင်များကြားမှတစ်ဆင့် မြင်းစီးသမားတစ်စု ဒုန်းစိုင်း

နှင်သွားကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရပြန်သည်။

ဝမ်းဖုံး မနေနိုင်တော့ပါချေ။

“ညကြီးအချိန်မတော် ခရီးသွားကြသူတွေများလှချည်လား၊

တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ၊ ငါလိုက်ကြည့်ရင်ကောင်းမယ်”

ချက်ချင်း ခုန်ထလိုက်သည်။

သိလိုစိတ်က အနိုင်ယူသွားပြီဖြစ်သည်။

မြင်းကို သစ်ပင်ဝယ် သေသေချာချာ ချည်နှောင်ထားလိုက်

ပြီး မြင်းစီးသမားများ ထွက်ခွာရာဆီသို့ ဦးတည်ထွက်လာခဲ့၏။

သစ်ပင်များကြားမှ ကွေ့ပတ်ကာ အတန်ကြာသွားမိလျှင်

တောအုပ်တစ်ဘက်၌ မြေကွက်လပ်ကြီးတစ်ခုရှိနေပြီး မြေကွက်လပ်

ပေါ်တွင် အဆောက်အအုံပျက်ကြီးတစ်ခု ရှိနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ထိုအဆောက်အအုံပျက်ကြီးမှ မီးရောင်များထွက်ပေါ်နေ

၏။

အဆောက်အအုံရှေ့တွင် မြင်းအကောင်နှစ်ဆယ်ခန့် ရပ်

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၉

ထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

အရပ်လေးမျက်နှာမှ လာခဲ့ကြသော မြင်းစီးသမားများ သည် ဤအဆောက်အအုံပျက်ကြီးဝယ် စုရုံးရောက်ရှိနေကြဟန်တူသည်။

အချိန်အခါမဟုတ် လူသူဝေးလံသည့် တောအုပ်ထဲရှိ အိမ်ပျက်ကြီးထဲ၌ စုရုံးကြသူများမှာ မည်သို့သောလူစားများ ဖြစ်မည်နည်း။

လူသိမခံနိုင်သော ကိစ္စတစ်ခုခုကြောင့် လျှို့ဝှက်စွာ စုရုံးကြခြင်းဖြစ်ပေမည်။

ဝမ်းဖုံးမှာ စိတ်ဝင်စားမှုကို မချုပ်တည်းနိုင်တော့ချေ။

အိမ်ပျက်ကြီးအတွင်းသို့ဝင်ကာ စုံစမ်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဦးစွာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

လရောင်ဖြာကျနေသဖြင့် အိမ်ပျက်ကြီးအနီး၌ လူသူကင်း

ရှင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သို့သော်...

အိမ်ပျက်ကြီးအရှေ့ အဝင်တံခါးပေါက်ဘေး၌မူ လူအချို့

စောင့်ကြပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“အိမ်ရှေ့က ဝင်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး”

ဝမ်းဖုံးက သစ်ပင်ချုံနွယ်များကို အကာအကွယ်ယူကာ

အဆောက်အအုံဝဲဘက်ဆီသို့ ဦးတည်ပြေးသွားသည်။

အဆောက်အအုံ ဝဲဘက်တွင် အမှောင်ရိပ်ကျနေပြီး လူသူ

ကင်းရှင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

၅၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝမ်းဖုံးက မြေကွက်လပ်ကို ခပ်သွက်သွက်ဖြတ်ကျော်
လိုက်လေသည်။

အဆောက်အအုံ နံရံ၌ကပ်ကာ ခေတ္တငြိမ်နေ၏။

သူ့အား တွေ့မြင်သွားသူမရှိမှန်း သေချာမှ မြေပြင်ပေါ်
ခြေတစ်ချက်ဆောင့်ကာ အပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပေါ့ပါးစွာဖြင့် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်ရောက်
ရှိသွားလေသည်။

ခေါင်မိုးပေါ်၌ လှဲချကာ အသာငြိမ်နေလိုက်၏။

ပြီးမှ အုတ်ကြွပ်ပြားတစ်ချပ်ကို ခွာကာ အောက်ဘက်သို့
ငုံကြည့်လိုက်လေသည်။

အောက်ဘက်တွင် မီးရောင်များ ထိန်ထိန်လင်းနေပါ၏။

အဆောက်အအုံအတွင်း၌ လူတစ်စုရှိနေသည်။

ထိုလူစုသည် အခန်းအလယ်၌ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြ၏။

သူတို့ထိုင်နေပုံကို ကြည့်ရင်း ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံချင်းတူ
သည့်လူစု လေးစုရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းဖုံး တွက်ဆမိ၏။

ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြသည်ဆိုရာ၌ တစ်စုနှင့်တစ်စု ရောထွေးမှု
မရှိစေရလေအောင် ခပ်ခွာခွာ ထိုင်နေကြရာ စည်းခြားထားသလို
ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုလူများသည် ဓားလှံလက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထား
ကြရာ သိုင်းလောကသားများ ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်လေသည်။

ထိုလူများသည် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သည့်အသွင်များ ရှိနေ
ကြပြီး ဤနေရာ၌ လျှို့ဝှက်စွာ စုရုံးနေကြရကား မည်သည့်နည်းနှင့်

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၁

မျှ လူကောင်း မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ဝမ်းဖုံး တွက်ဆမိ၏။

စိတ်ဝင်စားမှုဖြင့် ခေါင်မိုးပေါ်ဝယ် ငြိမ်သက်စွာ လှဲ
လျောင်းရင်း အကဲခတ်ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

အောက်ဘက်၌ ထိုင်နေကြသူများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်
လာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

မီးရောင်ထိန်ထိန်လင်းနေသဖြင့် အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထား
သူတစ်ယောက် ထရပ်လိုက်သည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုလူမှာ ခန္ဓာကိုယ်ထွားကြိုင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေ
သည်။

မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးသိုင်းမွေးများ ထူပျစ်စွာ ရှိပြီး ခက်ထန်
ကြမ်းတမ်းသည့် ရုပ်သွင်ပိုင်ရှင်လည်း ဖြစ်သည်။

ထိုလူ ထရပ်လိုက်ပြီး အားလုံးကို ဝေ့ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးလျှင် အသံဝါကြီးဖြင့်...

“ကျုပ်ဟာ အရှေ့ပိုင်းမှာ ကျင်လည်ကျက်စားနေကြတဲ့
ကျားဂိုဏ်းချုပ်ယုဝမ်းဆိုတာ မိတ်ဆွေတို့အားလုံး သိထားကြပြီး ဖြစ်
ပါလိမ့်မယ်။ သည်ကနေ ကျုပ်ဟာ ကျားဂိုဏ်းကိုယ်စား သည်နေရာ
ကို ရောက်လာရတယ်ဆိုတာလဲ မိတ်ဆွေတို့အားလုံး အသိပဲ ဖြစ်ပါ
လိမ့်မယ်။ ထူးဆန်းတဲ့ မျက်နှာဖုံးရှင်တစ်ယောက်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ
သိုင်းလောကသခင်လို့ ကြေညာပြီး ကျုပ်နဲ့ ကျားဂိုဏ်းဟာ သူ့ရဲ့
လက်အောက်ကို နိဝင်ရမယ်လို့ ရာဇသံပေးလာတယ်။ သည်ကနေည
သည်နေရာကို လာဖို့ ချိန်းဆိုတာနဲ့ ရောက်လာတာပါပဲ”

၅၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

သူ၏စကားကို ကြားလျှင် အားလုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြလေ၏။

ကျားဂိုဏ်းချုပ်ယုဝမ်း၏အဖြစ်ကို နားလည်သဘောပေါက်ထားကြသည့် သဘောပင်။

ယုဝမ်းက...

“ကျုပ်တို့ ကျားဂိုဏ်းဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်ပြီး လှုပ်ရှားခဲ့ကြတာပါ။ အခုလို ရာဇသံပေးလာတာကို ဘယ်တော့မှ လက်မခံဘူးလို့ အားလုံး သိအောင် ပြောချင်ပါတယ်”

သူ၏စကားဆုံးလျှင် အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ဩဘာပေးလိုက်ကြ၏။

ဝမ်းဖုံး မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

“ထူးဆန်းတဲ့ မျက်နှာဖုံးပိုင်ရှင် သိုင်းလောကသခင်ဆိုတာ ဟာ ငါ့ရဲ့ရန်သူကို ပြောတာလား မသိဘူး”

ဟုတီးတိုး ညည်းညူမိ၏။

ထိုစဉ်...

နောက်ထပ် လူတစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်လာပြန်သည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ အစိမ်းရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခန္ဓာကိုယ် ပိန်ပိန်ပါးပါး ရှိလေသည်။

ထိုလူကို ကြည့်ရသည်မှာ ကြောက်စရာကောင်းသည့် မြေ

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၃

ဆိုးတစ်ကောင်နှင့် တူလှပတော့သည်။

ထိုလူက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်ပြီး...

“မိတ်ဆွေကြီးယုဝမ်း ပြောသလိုပါ။ ကျုပ်တို့ နဂါးဂိုဏ်းကို လဲ လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်က သည်နေရာကို လာဖို့ ချိန်းလိုက်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ အမိန့်ကို နာခံမယ်ဆိုရင် တိုးတက်ကြီးပွားလိမ့်မယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ကျုပ်မြေခွေးက သည်ကိစ္စကို ရှင်းဖို့လာတာပဲ”

ဟုပြောလေသည်။

သူသည် ဤနေရာသို့ ရောက်မှ မိမိတို့ကိုသာမက အခြားလူများကိုလည်း ဤနေရာ၌ပင် ချိန်းဆိုထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရှိကြပုံရ၏။

ယုဝမ်းနှင့် မြေခွေးတို့ စကားဆုံးလျှင် နောက်လူနှစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ အနက်ရောင် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကျန်တစ်ယောက်မှာ အဖြူရောင် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထား၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက...

“ကျုပ်ကတော့ လင်းနို့ဂိုဏ်းကပါ။ ကျုပ်ကိုတော့ လင်းနို့လို့ ခေါ်ကြတယ်။ ကျုပ်တို့ လင်းနို့ဂိုဏ်းအကြောင်းကို အားလုံး သိထားကြမှာပါ။ မိတ်ဆွေတို့ကို သည်နေရာရောက်အောင် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သလို ကျုပ်ကိုလဲ ခြိမ်းခြောက်တာ ခံခဲ့ရပါတယ်။ သည်ကိစ္စကို ဖြေရှင်းရအောင် လင်းနို့ဂိုဏ်းက အတော်ဆုံးတပည့်တွေကို ခေါ်လာခဲ့တာပဲ”

၅၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဟုပြောလိုက်၏။

လင်းနို့၏စကားသံကို ကြားလျှင် အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထား

သူက...

“ကျုပ်တို့ မိစ္ဆာဂိုဏ်းကလဲ ဘယ်သူမှ ခေါင်းငုံ့ခံမနေဘူး၊ ကျုပ်ထင်းရှမ်းရဲ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး သိသွားစေရမယ် လို့ ပြောပါရစေ”

ယုဝမ်း၊ မြေခွေး၊ လင်းနို့နှင့် ထင်းရှမ်းတို့သည် သိုင်းလောကမှ ထင်တိုင်းကျနေသည့် အနက်ရောင်သိုင်းအဖွဲ့များ၏ ခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

သူတို့သည် မိမိတို့၏ သဘောထားများကို ဖော်ပြရင်း သူတို့အား ရာဇသံပေးခဲ့သည့် လူထူးလူဆန်းအား ရင်ဆိုင်မည်ဟု ကြေညာနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့အား စည်းရုံးသိမ်းသွင်းရန် ကြိုးစားသူမှာ ကောင်းသော အကြံအစည်ဖြင့် သိမ်းသွင်းခြင်း မဖြစ်နိုင်ပါ။

ထိုလူသည် သိုင်းလောကအား ဒုက္ခပေးရန် အနက်ရောင်သိုင်းအဖွဲ့များကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

ထိုလူသည် လူကောင်းတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

ယခု ထင်းရှမ်းတို့က ထိုလူအား လက်မခံဘဲ ရင်ဆိုင်မည်ဟု ကြေညာနေသဖြင့် ပွဲကြီးပွဲကောင်းတစ်ခု ကြည့်ရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းဖုံး တွက်ဆမိသည်။

ထိုစဉ်...

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၅

“ဟား...ဟား...ဟား”

ရယ်မောသံတစ်ချက် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဝမ်းဖုံး ရင်ထိတ်သွား၏။

ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

အခန်းထောင့်ဝယ် မှောင်ရိပ်ကျနေပါ၏။

ထို့ကြောင့်...

ကောင်းစွာ မမြင်ရဘဲ။

ဝမ်းဖုံးက နောက်ထပ် အုတ်ကြွပ်ပြားတစ်ချက်ကို ခွာလိုက်မှ ပီပီပြင်ပြင် တွေ့မြင်ရတော့သည်။

အခန်းထောင့်ဝယ် လူတစ်ယောက် မလှုပ်ယှက် ရပ်နေ၏။

ထိုသူ မည်သည့်အချိန်က ရောက်ရှိလာသည်ကို ထင်းရှမ်းတို့လူစုသာမက ဝမ်းဖုံးလည်း မသိလိုက်ချေ။

ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာမှသာ အားလုံး သတိပြုမိလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ထိုလူသည် လက်နှစ်ဘက် နောက်ပစ်လျက် အမှောင်ထုထဲမှ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းထွက်လာသည်။

ထိုလူမှာ မီးခိုးရောင်အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားလေ၏။

မျက်နှာပေါ်တွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် မျက်နှာ

၅၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဖုံးတစ်ခု စွပ်ထားလေသည်။

“ဟိုက်”

ဝမ်းဖုံး လွှတ်ခနဲ ရွေ့တလိုက်၏။

ထိုလူမှာ သူ၏ဖခင်အား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်သွားသည့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော မျက်နှာဖုံးရှင် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းဖုံးတစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားလေတော့သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်သည် သိုင်းလောကအား ဖျက်ဆီးရန် ကြိုးစားနေပြီတည်း။

မျက်နှာဖုံးရှင် ရောက်လာသည်ကို မြင်လျှင် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ထိုင်နေသူအားလုံး ထရပ်လိုက်ကြ၏။

တိုက်ခိုက်ရန် လက်နက်များကိုလည်း အသင့်ပြင်လိုက်ကြလေသည်။

ထင်းရှမ်း၊ မြေခွေး၊ လင်းနို့နှင့် ယုဝမ်းတို့က ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းထွက်လိုက်ကြ၏။

သူတို့သည် မျက်နှာဖုံးရှင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လက်တစ်ကမ်းခန့်အကွာတွင် ရပ်လိုက်ကြလေသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်က သူတို့လေးယောက်အား ဝေကြည့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက်...

သဘောကျသွားဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်လေသည်။

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၇

ပြီးလျှင်...

“မင်းတို့လေးယောက်က ငါချိန်းတဲ့အတိုင်း လာခဲ့ကြတာကိုး၊ ကောင်းတယ်၊ ကဲ ဘယ်လိုလဲ၊ ငါ့ရှေ့မှာ ခူးထောက်ပြီး ငါပေးတဲ့ သစ္စာကို ခံယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးကြပြီလား”

ဟုမေးလိုက်လေသည်။

အပေါ်မှ ချောင်းကြည့်နေသည့် ဝမ်းဖုံးမှာ မလှုပ်ဝံ့အောင် ဖြစ်နေလေ၏။

မျက်နှာဖုံးရှင် မည်မျှ ကြောက်စရာကောင်းသည်ကို သူတစ်ယောက်တည်းသာ သိရှိထားပါ၏။

ထင်းရှမ်းတို့လူစု မည်သို့မျှ ယှဉ်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်းလည်း နားလည်ထားလေ၏။

သူက သတိပေးရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။

မျက်နှာဖုံးရှင်က သူ့အား တွေ့လျှင် သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်မည် ဖြစ်သလို ထင်းရှမ်းတို့လူစုမှာ အနက်ရောင်သိုင်းလောကသားများ ဖြစ်နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့်...

မလှုပ်မယှက် လဲလျောင်းရင်း အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

ထင်းရှမ်း၊ လင်းနို့၊ ယုဝမ်းနှင့် မြေခွေးတို့သည် မျက်နှာဖုံးစွပ်အား မသိမသာ ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြ၏။

ထိုလူများသည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တညှိပုံမရ ကြပါချေ။

၅၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ယခုမှ မျက်နှာဖုံးရှင်ကြောင့် စုစည်းစည်း ဖြစ်သွားပုံရှိ၏။
မျက်နှာဖုံးရှင်သည်လည်း ထင်းရှမ်းတို့ စုပေါင်းကာ တိုက်
ခိုက်ရန် ကြံစည်နေသည်ကို ရိပ်မိထားလေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ရာ ရယ်သံကျယ်လောင်စွာ
ထွက်ပေါ်လာ၏။

အတန်ကြာ ရယ်မောပြီးမှ...

“မင်းတို့လေးယောက်ပေါင်းပြီး ငါ့ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ စဉ်းစား
နေကြတယ် မဟုတ်လား။ မင်းတို့ မပြောနဲ့ သည်မှာ ရှိနေကြတဲ့
လူအားလုံး ဝိုင်းပြီး တိုက်ခိုက်တာတောင် ငါက မမှုဘူးဆိုတာ မှတ်
ထားပါ”

ဟုပြောလေသည်။

ထင်းရှမ်း ဒေါသသွား၏။

“ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်က
ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထား၊ ကဲ ကျုပ်အကြောင်း အခုပဲ သိစေရ
မယ်၊ သတိသာထားပေတော့”

စကားဆုံးလျှင် ရှေ့သို့ ခုန်ဝင်ကာ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ငါ့ကို တိုက်ရင် မင်းပဲ ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့၊ ငါက မင်းကို
ပြန်ပြီး မတိုက်ခိုက်ဘူးဆိုယင်တောင် မင်း မသက်သာသေးဘူး”

ဟုညည်းညူလိုက်၏။

နေလခားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၉

အမှန်တကယ်လည်း သူက ခုခံတိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုသလို
ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုပါချေ။

ထင်းရှမ်းသည် သူ၏အနီးသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး လက်ဝါး
တစ်ဖက် ဆန့်ထုတ်ကာ ရင်ဝကို ရိုက်ချလိုက်၏။

“ဖုတ်”

“ဖြောက်”

ရင်ဝကို လက်ဝါးထိမှန်သွားသ်၊ အရိုးကျိုးသံသဲ့သဲ့ ဆက်
တိုက်ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“အမယ်လေး”

ထင်းရှမ်း မသဲမကွဲ ညည်းညူလိုက်၏။

နောက်သို့လည်း ကပျာကယာ ဆုတ်လိုက်သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား...ဟား...ဟား၊ ဘယ်လိုလဲ မင်းတို့ ငါ့ကို တိုက်ခိုက်ချင်

ကြသေးသလား”

ဟုလည်း မေးလိုက်လေသည်။

ထင်းရှမ်း ခံလိုက်ရသည်ကို မြင်လျှင် မြေခွေး၊ လင်းနို့နှင့်
ယုဝမ်းတို့ မျက်နှာပျက်သွားကြ၏။

ထင်းရှမ်း၏တိုက်ခိုက်မှုကို ခုခံတိုက်ခိုက်ခြင်း မရှိပါဘဲ ထင်း
ရှမ်း ခံလိုက်ရခြင်းကြောင့် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သောစိတ်များ ဖြစ်
ပေါ်လာလေ၏။

မြေခွေးက...

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

၆၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဟုမေးလိုက်၏။

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“သိုင်းလောကသခင်လေ”

ဟုပြော၏။

“ဘာဗျ”

မျက်နှာဖုံးရှင်က....

“သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးရဲ့ အရှင်သခင်ပေါ့ကွာ၊ ကဲ ဘယ်လိုလဲ ငါ့ရှေ့မှာ ခူးထောက်ကြတော့မလား”

မြေခွေး အံကြိတ်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကိုကိုယ် သိပ်လဲ အထင်မကြီးပါနဲ့ဦးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ တိုက်ကွက်ကို ကြည့်ပါဦး”

စကားဆုံးလျှင် ခါးမှ ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ဝင်းလက်တောက်ပသော ဓားရောင်များ ထွက်ပေါ်လာ၏။

မြေခွေးသည် ဓားဝေယမ်းကာ မျက်နှာဖုံးရှင်အား ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်သည် လုံးဝရှောင်တိမ်းခြင်း မပြုပါချေ။

ထို့ကြောင့်...

မြေခွေး၏ဓားခုတ်ချက်မှာ သူ၏ပခုံးပေါ် တည့်မတ်စွာ ကျရောက်သွားလေတော့သည်။

“ခွမ်း”

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၁

မြေခွေး၏ဓား ထက်ပိုင်းကျိုးသွား၏။

လက်မောင်းတစ်ခုလုံး ကျည်သွားသဖြင့် မြေခွေး မျက်နှာပျက်သွားကာ လက်ထဲမှ ဓားကျိုးကို လွှင့်ပစ်လိုက်ရလေသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“မင်း ဘာပြောချင်သေးသလဲ”

ဟုမေး၏။

မြေခွေး ဘာမှမပြောဘဲ နောက်ဆုတ်သွားလေသည်။

သူသည် မျက်နှာဖုံးရှင်အား အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေပေတော့သည်။

လင်းနီနှင့် ယုဝမ်းတို့ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေကြသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်အား မည်သို့မျှ ယှဉ်၍ရမည် မဟုတ်ကြောင်း နားလည်ကြပြီတည်း။

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“ကဲ ငါ့ရှေ့မှာ ခူးထောက်လိုက်ကြစမ်း”

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်၏။

မြေခွေး အံကြိတ်လိုက်သည်။

ဘာမှမပြောဘဲ ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မင်းပြေးလို့ လွတ်မလား”

ဟုအော်ငေါက်လိုက်၏။

၆၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မြေခွေးကား လှည့်မကြည့်ဘဲ ထွက်ပြေးသွားရာ တံခါး
ပေါက်အနီးသို့ပင် ရောက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“မင်းပြန်လာခဲ”

ဟုပြောလိုက်၏။

သို့သော်...

မြေခွေးကား ထွက်ပြေးသွားပြီ ဖြစ်၏။

မျက်နှာဖုံးရှင် ခြေဆောင့်လိုက်သည်။

“တောက် ငါ့အကြောင်း သိကြသေးတာပေါ့”

ငေါက်ရင်း ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်

လေသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မြားတစ်စင်းပမာ အပြင်သို့ ထိုးထွက်

ကာ မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် ကွယ်ပျောက်သွားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင်..

“အား”

အပြင်ဘက်မှ စူးရှသော အော်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ
သည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

တဆက်တည်းပင် လူရိပ်တစ်ခု ပြတင်းပေါက်ကို ကျော်

ဖြတ်ကာ အတွင်းဘက်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုလူရိပ်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အရပ်ကြိုးဖြတ် ပြုတ်ကျ

လာခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

“ဝုန်း”

နေလဇာနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၃

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

လင်းနီ၊ ယုဝမ်းနှင့် ထင်းရှမ်းတို့က လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ဟင် မြေခွေး”

ဟုလွှတ်ခနဲ ခေါ်မိလိုက်ကြ၏။

မှန်ပေသည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်ဝယ် စန့်စန့်ကြီး လဲကျနေသူမှာ မြေခွေး ဖြစ်
လေသည်။

မြေခွေး၏ရင်ဝ၌ မီးလောင်ကျွမ်းထားသည့်ပမာ လက်ဝါး
ရာတစ်ခု အထင်းသား ပေါ်လွင်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ
သည်။

“ဟာ”

ထင်းရှမ်း လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်သည်။

ယုဝမ်းက...

“ဒါ..ဒါ ထုံကျူးမြို့ သိုင်းပြိုင်ပွဲကို ဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့လူရဲ့ လက်
ချက်ပဲ”

ဟုပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ထုံကျူးမြို့ သိုင်းပြိုင်ပွဲကို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့တာ
ငါပဲ”

သူတို့၏နောက်ကျောဘက်မှ အေးတိအေးစက် စကားသံ
ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ယုဝမ်း၊ လင်းနီနှင့် ထင်းရှမ်းတို့ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်
ကြလေ၏။

၆၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထိုအခါ...

မျက်နှာဖုံးရှင် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူတို့မှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွား၏။

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“ကဲ ဘယ်လိုလဲ”

ဟုပြောလာ၏။

ယုဝမ်း၊ လင်းနီနှင့် ထင်းရှမ်းတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“မင်းတို့ ခုထိ ဒူးမထောက်ကြသေးဘူးလား”

ဟုပြော၏။

ယခုတစ်ကြိမ် သူ၏လေသံ ခက်ထန်မာကျောလာလေတော့သည်။

ယုဝမ်း၊ လင်းနီနှင့် ထင်းရှမ်းတို့ မနေနိုင်ကြတော့ချေ။

သူတို့သည် မျက်နှာဖုံးရှင်ကို သဘောမကျပါ။

သို့သော်...

မြေခွေး၏အဖြစ်ကို ပိုပြီး သဘောမကျနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေးတောစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဒူးထောက်ချလိုက်၏။

“ဟား...ဟား...ဟား”

မျက်နှာဖုံးရှင်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၅

ကြမ်းပြင်ပေါ် ဒူးထောက်နေကြသည့် လင်းနီတို့ကို ကြည့်ကာ ဦးခေါင်းတဆတ် ညိတ်လိုက်ပြီး...

“ကောင်းတယ်၊ မင်းတို့ သည်လို နားလည်တတ်ကြမှပေါ့၊ မင်းတို့ဘာသာ ထင်တိုင်းကျနေတာထက် ငါနဲ့ ပူးပေါင်းတာ မင်းတို့အတွက် ပိုပြီးအကျိုးရှိမယ်ဆိုတာ မကြာခင် သိလာရလိမ့်မယ်၊ ကဲ မြေခွေးက ငါ့စကားကို နားမထောင်တဲ့အတွက် အပြစ်ဒဏ်ခတ်လိုက်ပြီးပြီ၊ မြေခွေးရဲ့ နဂါးဂိုဏ်းကိုလဲ ဖျက်သိမ်းပစ်ဖို့ပါ ငါဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ မင်းတို့ တာဝန်ယူလိုက်ပါ”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

သူ၏စကားသည် မည်သို့ အဓိပ္ပါယ်ဆောင်သည်ကို ယုဝမ်း၊ လင်းနီနှင့် ထင်းရှမ်းတို့ နားလည်သဘောပေါက်လိုက်ကြ၏။

ယခုအချိန်တွင် သူတို့ အသက်ရှင်နေနိုင်ရေးအတွက် ဘာမျှ ပိုပြီး အရေးကြီးမည် မဟုတ်ပါချေ။

ထို့ကြောင့်...

ဒူးထောက်ရာမှထကာ မြေခွေး၏တပည့်များဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

မြေခွေး၏လူများ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားကြသည်။

သူတို့ခေါင်းဆောင် မြေခွေး သေဆုံးသွားသဖြင့် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေကြသလို ဒေါသလည်း ထွက်နေကြလေသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်၏စကားအဓိပ္ပါယ်ကို သူတို့ နားလည်ထားကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် လက်နက်ကိုယ်စီဆွဲကာ ထုတ်လိုက်ကြ၏။

၆၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မျက်နှာဖုံးရှင်က သူနှင့်လားလားမျှ မသက်ဆိုင်သလို လက်ပိုက်ကာ နောက်ဆုတ်နေလိုက်သည်။

ယုဝမ်း၊ လင်းနို့၊ ထင်းရှမ်းတို့ တိုးသွားကြလျှင် သူတို့၏ တပည့်များလည်း လက်နက်ဆွဲကာ တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်လိုက်ကြ၏။

အဆောက်အအုံပျက်အတွင်း၌ တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာပေတော့မည်။

ဝမ်းဖုံး မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။

မျက်နှာဖုံးရှင်က သိုင်းလောက၌ သွေးချောင်းစီး တိုက်ပွဲများ ဖန်တီးတော့မည့် ရှေ့ပြေးလက္ခဏာ ဖြစ်လေသည်။

သူက မည်သို့ တားဆီးရမည်နည်း။

မတတ်နိုင်သဖြင့် လက်မှိုင်းချကာ ငေးကြည့်နေရလေတော့သည်။

ယုဝမ်းက...

“မြေခွေးရဲ့ နောက်လိုက်ခွေးတွေ ခူးထောက်လိုက်ကြစမ်း” ဟုအော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

မြေခွေး၏တပည့်များ ပိုပြီး မကျေမနပ် ဖြစ်သွားကြသည်။

“လူယုတ်မာ သေပေတော့”

အော်ငေါက်ကာ လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

သူ၏တပည့်များလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လာကြသည် ဖြစ်လေရာ...

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၇

“ဇုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှကျယ်လောင်သော အသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မြေခွေး၏တပည့်များမှာ သဲကြီးမဲကြီး ပြန်လည်ခုခံကြပါသော်လည်း သိုင်းပညာချင်း ကွာခြားနေသည်သာမက လူအများဖြင့် ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်ခြင်း ခံလိုက်ရသည် ဖြစ်လေရာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျကုန်လေတော့သည်။

တိုက်ပွဲသည် ရုတ်ခြည်း ဖြစ်ပေါ်လာပြီး တဒင်္ဂအတွင်းပင် ပြီးဆုံးသွားလေသည်။

မြေခွေးနှင့် သူ၏လူများသည် ကြမ်းပြင်ပေါ် အတုံးအရုံး လဲကျနေကြပြီ ဖြစ်နေသည်။

ယုဝမ်း၊ လင်းနို့နှင့် ထင်းရှမ်းတို့က မျက်နှာဖုံးရှင်ဘက် လှည့်လိုက်ကြလေသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် လက်ခုပ်တီးလိုက်၏။

“ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

“မင်းတို့ မဆိုးဘူး၊ ကဲ မင်းတို့ ငါ့အပေါ် သစ္စာခံကြပြီဆိုရင် ပထမဆုံး လုပ်ရမယ့် အလုပ်က နဂါးဂိုဏ်းကို တစ်စမကျန် မြေလှန်ပစ်ရမယ်၊ ပြီးရင် လူတစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာကြမယ်”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

ထိုစကားကြားလျှင် ဝမ်းဖုံး ထိတ်လန့်သွားသည်။

၆၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မျက်နှာဖုံးရှင်က သူ့အား လိုက်ရှာခိုင်းတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်လေသည်။

သူတွေ့ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင်...

“မင်းတို့တစ်တွေ သိုင်းဆရာဝမ်းရှောင်ရဲ့သား ဝမ်းဖုံးကို တွေ့အောင် လိုက်ရှာကြရလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။

ယုဝမ်းက...

“ကျုပ်တစ်ခု မေးချင်ပါတယ်”

“မင်းက ဘာမေးမလို့လဲ”

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို သစ္စာခံလို့ ဘယ်လိုအကျိုးကျေးဇူး ခံစားရမယ်ဆိုတာ သိချင်ပါတယ်”

မှန်ပေသည်။

အကျိုးမရှိဘဲ မည်သူမျှ သစ္စာခံလိုကြမည် မဟုတ်ပါချေ။

မျက်နှာဖုံးရှင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်၊ သည်လို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမေးတာကို ငါက သဘောကျတယ်၊ ငါ့ကို သစ္စာခံမယ်၊ ငါခိုင်းတာ လုပ်မယ်ဆိုယင် ပထမအချက်က မင်းတို့ အသက်ချမ်းသာခွင့်ရမယ်၊ ဒုတိယအချက်က သိုင်းလောကမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ မင်းတို့ လုပ်ချင်ရာ လုပ်နိုင်တယ်၊ မင်းတို့ကို တားဆီးမယ့်လူ၊ ဒုက္ခပေးမယ့်လူ ရှိလာ ယင် အဲသည်လူကို ငါဆုံးမပေးမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

ထိုစကားကြားလျှင် ယုဝမ်းသာမက လင်းနီနှင့် ထင်းရှမ်းတို့ ပါ သဘောကျသွားကြလေသည်။

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၉

သူတို့ သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ကြသည်မှာ နှစ်အတန် ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

အဖြူရောင်သိုင်းလောကသားများ၏ အန္တရာယ်နှင့် အမြဲ ကြုံတွေ့နေရ၏။

ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိတိုင်း အနိုင်ရသည်က နည်းပြီး ရှုံးပွဲက များပေသည်။

ထို့ကြောင့်...

သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ကျက်စားရာ၌ သတိကြီးစွာထားပြီး လှုပ်ရှားနေကြရသဖြင့် လွတ်လပ်မှု မရှိတော့ချေ။

မျက်နှာဖုံးရှင်က ကာကွယ်ပေးမည်ဆိုလျှင် သူတို့စိတ်၊ သူတို့သဘော ထင်တိုင်းကျေနပ်ကြပေ၏။

ထုံကျူးမြို့မှ သိုင်းပြိုင်ပွဲ ဖျက်ဆီးခံလိုက်ရခြင်းကြောင့် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဖျက်ဆီးသွားသူကိုလည်း ကြောက်ရွံ့နေကြ၏။

ထိုဖြစ်ရပ်သည်ပင် မျက်နှာဖုံးရှင်နှင့် ပူးပေါင်းသည်က အမြတ်ထွက်မည် ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြရာ ရောက်နေပေတော့သည်။

ယုဝမ်း လက်နှစ်ဘက်ချပ်ကာ ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး...

“သိုင်းလောကသခင်ကို ဦးညွှတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကို ဘာပဲ ခိုင်းခိုင်း တသဝေမတိမ်း လုပ်ပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

လင်းနီနှင့် ထင်းရှမ်းတို့လည်း မနေနိုင်တော့ပါချေ။

ဦးညွှတ်ကာ ကတိပေးစကား ပြောလိုက်ကြလေသည်။

၇၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့သည်က ထွက်သွားပြီးတာနဲ့ ဝမ်းဖုံးကို တွေ့အောင် ရှာကြပါ။ မင်းတို့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို ငါမျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေမယ်ဆိုတာလဲ မမေ့နဲ့ဦး။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ အတိုးအိုပူးချီ ကိုတွေ့ရင် ဝမ်းဖုံး ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သိရလိမ့်မယ်။ ဂူးချီကိုလဲ ရှာကြ”

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ယုဝမ်းတို့ ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုလိုက်ကြပြန်လေသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“နောက်တစ်လကြာရင် မင်းတို့ကို ငါလာတွေ့မယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ် ခြေတစ်ချက်ဆောင် လိုက်လေ၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ မြွှားတစ်စင်းပမာ အပြင်ဘက်သို့ ထိုး ထွက်သွားပြီး မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

ယုဝမ်း၊ လင်းနို့နှင့် ထင်းရှမ်းတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ယုဝမ်းက...

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဟုမေးလိုက်၏။

လင်းနို့နှင့် ထင်းရှမ်းတို့က ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လဲကျသေဆုံး နေကြသည့် မြေခွေးနှင့် နောက်လိုက်များကို ဝေ့ကြည့်လိုက်ကြ သည်။

နေလခားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၁

မှားသည်ဖြစ်စေ မှန်သည်ဖြစ်စေ သူတို့အတွက် ရွေးချယ် စရာလမ်း မရှိတော့ပါချေ။

မျက်နှာဖုံးရှင် စေခိုင်းသမျှ လုပ်ရမည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

လင်းနို့က...

“မြေခွေးရဲ့လူတွေကို လိုက်ရှာပြီး ရှင်းပစ်တာ အကောင်း ဆုံးပဲ”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

ထင်းရှမ်းက...

“သူနဲ့ ပူးပေါင်းလိုက်တာ တို့အတွက် အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟုပြောလိုက်၏။

ယုဝမ်းက...

‘သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ ကဲ အချိန်ရှိဟုန်း နဂါးဂိုဏ်းကို အမြစ် ပါမကျန် မြေလုန်ပစ်ဖို့ သွားကြရအောင်”

ဟုပြောလိုက်၏။

ထင်းရှမ်းနှင့် လင်းနို့လည်း သဘောတူလိုက်ကြသည်။

သူတို့သည် နောက်လိုက်တပည့်များကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြဲ ကာ အဆောက်အအုံ အပြင်ဘက် ထွက်သွားကြ၏။

တခဏအတွင်းပင်...

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ယုဝမ်းတို့လူစုသည် မြင်းဒုန်းစိုင်းကာ အဆောက်အအုံတို့

၇၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကျောခိုင်း၍ ထွက်သွားကြ၏။

တခဏအတွင်းမှာပင် အဆောက်အအုံ ပတ်ဝန်းကျင်၌ လူ
သားဟူ၍ ခေါင်မိုးပေါ်မှ ဝမ်းဖုံးတစ်ယောက်သာလျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ
သည်။

အားလုံး ထွက်သွားပြီးလျှင် ဝမ်းဖုံး ထရပ်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာညှိုးငယ်နေ၏။

“သူက ငါ့ကို ဘာကြောင့် သည်လောက် သဲကြီးမဲကြီး လိုက်
ရှာနေရတာလဲ”

ဟုညည်းညူလိုက်၏။

တဆက်တည်းပင် ကွယ်လွန်သွားပြီ ဖြစ်သည့် ဖခင်ကြီး၏
မျက်နှာကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။

ရင်ထဲမှ အားငယ်စိတ်များ ရုတ်ခြည်းကွယ်ပျောက်သွား
သည်။

အံတင်းတင်းကြိတ်ရင်း...

“ငါကလဲ သူ့ကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

ဟုကြိုးဝါးလိုက်၏။

ထိုအချိန်ဝယ်...

“အောက်အီးအီးအွတ်”

အဝေးမှ ကြက်တွန်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား
လိုက်ရလေသည်။

ဝမ်းဖုံးက အဝေးသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

အရှေ့ဘက်ဆီဝယ် ရောင်နီများ ပျံ့အန်လာပြီ ဖြစ်၏။

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၃

မကြာခင် မိုးစင်စင် လင်းပေတော့မည်။

ဝမ်းဖုံး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အိပ်စက်အနားယူ မနေတော့ဘဲ ရှေ့ခရီးဆက်ရန် ဆုံးဖြတ်
ကာ ခေါင်မိုးပေါ်မှ ဆင်းလိုက်လေတော့သည်။

* * *

အတိတ်

ဟောစန်းတောင်သို့ ဦးတည်သွားသည့် လမ်းပေါ်ဝယ် မြို့က
လေးတစ်မြို့ တည်ရှိသည်။

ထိုမြို့ကလေးသို့ နေမွန်းတည့်ချိန်ဝယ် ဝမ်းဖုံး ရောက်ရှိ
လာ၏။

မြို့တွင်းသို့ ဝင်မိသည်နှင့် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို
အရင်ဆုံး ရှာဖွေမိသည်။

တစ်ညလုံး မအိပ်ခဲ့ရသည့်အပြင် ခရီးပြင်းနှင့်ခွဲခြင်း
ကြောင့် မောပန်းနွမ်းနယ်ကာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေပြီ ဖြစ်လေ
သည်။

ကံကောင်းထောက်မစွာပင် မြို့အဝင် မင်းလမ်းဘေး၌ စား

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၅

သောက်ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဝမ်းဖုံးလည်း ထိုစားသောက်ဆိုင်ကလေးရှေ့ဝယ် မြင်းကို
ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ စားသောက်ဆိုင်ထဲ ဝင်လိုက်လျှင်
ဆိုင်ထဲဝယ် လူရှင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဝမ်းဖုံးက ပြတင်းပေါက်နှင့် ကပ်လျက်ရှိသည့် စားပွဲတစ်
လုံး၌ နေရာယူကာ ထိုင်ချလိုက်လေ၏။

ဆိုင်လုလင်များကလည်း သူမှာကြားသည်များကို ချက်
ချင်းယူလာပေးကြပါသည်။

ဝမ်းဖုံးလည်း အားရပါးရ စားသောက်လိုက်၏။
သူစားသောက်နေစဉ် ဆိုင်ထဲသို့ လူတစ်စု လှမ်းဝင်လာကြ
သည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

“ဟင် လင်းနို့တို့လူသိုက်ပါလား”

ဝမ်းဖုံး စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်မိ၏။

မှန်ပေသည်။

လင်းနို့သည် သူ၏တပည့်များနှင့်အတူ ရောက်ရှိလာကြ
ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လင်းနို့တို့လူသိုက်သည် စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ရောက်
သည်နှင့် သူတစ်ခွန်း ငါတစ်ခွန်းဖြင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများ မှာကြား
လိုက်ကြ၏။

ဆိုင်လုလင်များလည်း ပျာပျာသလဲ လုပ်ကိုင်ပေးကြရ၏။

လင်းနို့က...

၇၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဆိုင်ရှင် ဘယ်မှာလဲပေ”

ဟုအသံငါကြီးဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

ဆိုင်ရှင်မှာ မနေနိုင်တော့ဘဲ...

“လာပါပြီ ခင်ဗျာ၊ လာပါပြီ”

ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေး ပြေးထွက်လာရလေသည်။

လင်းနို့က...

“ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားဆိုင်မှာ စားမယ်၊ သောက်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ငွေတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မပေးနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဟုခပ်ထန်ထန် မေးလိုက်၏။

တမင်သက်သက် နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုလုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေ

တော့သည်။

ဆိုင်ရှင် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

သို့သော်...

လင်းနို့တို့လူစုသည် မကြာခဏ ရောက်လာပြီး နှိပ်စက်သည့်ဒဏ် ခံရဖူးသည် ဖြစ်ရကား...

“ရ..ရပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရလေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

လင်းနို့ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

ဆိုင်ရှင်ကို တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင်...

နေလဇားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၇

“ကဲဟေ့ အားရပါးရ စားကြပေတော့”

သူ၏တပည့်များကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြကာ ပြောလိုက်လေသည်။

သူ၏တပည့်များသည် တဝါးဝါးတဟားဟား ရယ်မောရင်း တနင့်တပိုး စားသောက်ကြတော့သည်။

စားသောက်ရုံမျှမကသေး အရက်အိုးများ၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို တမင်သက်သက် ရိုက်ခွဲဖျက်ဆီးပစ်ကြလေသည်။

ဆိုင်ရှင်နှင့် ဆိုင်လုလင်များမှာ မပြောဝံ့သဖြင့် ခေါင်းငုံ့နေကြရ၏။

လင်းနို့သည် ထင်တိုင်းကျဲနေရသည်ကိုပင် မကျေနပ်နိုင်သေးဘဲ...

“ဆိုင်ရှင် လာစမ်းပါဦးဗျ”

ဟုခေါ်လိုက်၏။

“လာပါပြီဗျာ”

ဆိုင်ရှင်က ပျာပျာသလဲ ရှေ့တိုးလာလေသည်။

လင်းနို့က...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုစော်ကားတာလား”

ဟုမေးလိုက်၏။

ဆိုင်ရှင် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ဗျာ..ကျုပ်..ကျုပ်က ဘာမှလည်း မစော်ကားမိပါလား”

ဗျာ”

လင်းနို့က မဲ့ပြီးပြီးကာ...

၇၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“မစော်ကားဘူး၊ ဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့က ပိုက်ဆံမပေးဘဲ
စားမယ်ဆိုလို့ ခင်ဗျား အညံ့စားဟင်းလျာတွေ လုပ်ပေးတာပေါ့။
ဟုတ်လား၊ သည်မှာ မြည်းကြည့်စမ်းပါဦး”

ပြောပြောဆိုဆို ဟင်းတစ်ခွက်ကိုယူကာ ဆိုင်ရှင်၏မျက်
နှာကိုပက်လိုက်လေသည်။

ဆိုင်ရှင်၏ မျက်နှာနှင့် အဝတ်အစားများမှာ ဟင်းရည်များ
ပေကျံကာ ညစ်ပတ်သွားတော့၏။

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ဟား...ဟား...ဟား”

လင်းနို့၏တပည့်များသည် ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်ကြ
လေသည်။

ဆိုင်ရှင်မှာ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွား
လေသည်။

လင်းနို့က...

“နောက်နောင် ကျုပ်တို့ရောက်လာတာ မြင်ရင် အကောင်း
ဆုံးဟင်းလျာတွေကို အသင့်ပြင်ထားလိုက်ပေတော့”

ဟုပြောလိုက်၏။

ဆိုင်ရှင်ကလည်း...

“ကောင်း...ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ”

ပြောပြီး နောက်သို့ တရွေ့ရွေ့ဆုတ်သွား၏။

လင်းနို့က ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၉

“ခဏနေပါဦးဗျာ”

စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ
လေတော့သည်။

လင်းနို့ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ...

မလှမ်းမကမ်းရှိ စားပွဲတစ်လုံး၌ ထိုင်နေသည့် လူငယ်တစ်
ယောက် ထရပ်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။

ထိုလူငယ်မှာ ဝမ်းဖုံးဖြစ်လေသည်။

လင်းနို့ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး...

“ဘာလဲ မင်းက ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စထဲ ဝင်ရှုပ်ချင်လို့လား”

ဟု ခပ်ထန်ထန် ပြော၏။

ဝမ်းဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ မတရားသဖြင့် နိုင်ထက်စီးနင်း
ရုပ်နေတာကို ကျုပ် ကြည့်မနေနိုင်ဘူးဗျ”

ဆိုင်ရှင်နှင့်ဆိုင်လုလင်များ ဝမ်းသာသွားကြ၏။

သို့သော်...

လင်းနို့တို့လူသိုက်အကြောင်း သိထားသူများပီပီ ဝမ်းဖုံး
ဒုက္ခ ရောက်သွားမည်ဟု တွေးကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကြပြန်
လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား...လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ရင်လည်း ဆုံး
မရသေးတာပေါ့ကွာ၊ ကဲ ဟေ့”

ပြောပြောဆိုဆို သူ၏လူများကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ရေ

၈၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တော့သည်။

သူ၏တပည့်ငါးယောက်သည် ထိုင်ရာမှ ဂုန်းခနဲ ထရပ်
လိုက်ကြပြီး...

“သေပေတော့”

ဟုအော်ငေါက်ကာ ဝမ်းဖုံးထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ
လေသည်။

ဝမ်းဖုံးလည်း ခံပြင်းနေသူပီပီ ခပ်သွက်သွက်ပြန်လည်တိုက်
ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ...

“ဂုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံများ ဆက်တိုက်ထွက်
ပေါ်လာလေသည်။

လင်းနို့၏တပည့်များသည် ဖရိုဖရဲဖြင့် နောက်ဆုတ်သွား
ကြရ၏။

လင်းနို့ မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

ဝမ်းဖုံးကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

စိတ်ထဲမှလည်း...

“သည်ကောင် မခေပါလား”

ဟု ကျိတ်၍ ရေရွတ်လိုက်၏။

သူကိုယ်တိုင်ထွက်မှ ဖြစ်မည်ဟုလည်း နားလည်လိုက်၍

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၁

လှမ်းထွက်လိုက်၏။

လင်းနို့နှင့်ဝမ်းဖုံးတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် မိလိုက်ကြပြီ ဖြစ်
လေသည်။

လင်းနို့က....

“မင်းက လင်းနို့ဂိုဏ်းအကြောင်း မကြားဖူးသေးဘူးထင်
တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တနည်းအားဖြင့် လင်းနို့ဂိုဏ်းအမည်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်လိုက်
ခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းဖုံး ပြုံးလိုက်၏။

“လင်းနို့မကလို့ သိမ်းငှက်ဖြစ်လည်း ကျုပ်ဂရုမစိုက်ဘူး၊
ခင်ဗျားဆရာ တင်ထားတဲ့ သိုင်းလောကသခင်ကိုလဲ ဂရုမစိုက်ဘူးဆို
တာ မှတ်ထားပါ”

ဟုပြန်ပြောလိုက်သည်။

သူ၏စကားကြားလျှင် လင်းနို့ မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

ဝမ်းဖုံးကို စိုက်ကြည့်ကာ...

“ဘာ..ဘာပြောတယ်”

ဟုမေးလေသည်။ ဝမ်းဖုံးက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

လင်းနို့ကို ပြန်လည်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားကော၊ ခင်ဗျားရဲ့ဆရာ လူယုတ်မာမျက်နှာဖုံးရှင်
ကိုကော ကျုပ်က ဆုံးမမယ်လို့ ပြောတာ၊ ကဲ သတိသာထားပေ
တော့”

၈၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

စကားဆုံးလျှင် စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။
 လင်းနို့သည် ခေသူ မဟုတ်ပါချေ။
 အနက်ရောင်သိုင်းလောကတွင် လင်းနို့ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်
 ဟူ၍ ကျော်ကြားနေသူ ဖြစ်သည်။
 သူ၏လက်ချက်ကြောင့် ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ရောက်သွားခဲ့ကြရ
 သည့် အဖြူရောင်သိုင်းသမားများမှာ မနည်းပါတော့ချေ။
 ယခု...
 လင်းနို့မှာ သူ၏ထက်မြက်ကာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့်
 သိုင်းကွက်များ ထုတ်ဖော်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
 လက်ဝါးစောင်းကို ဓားတစ်လက်ပမာ ခပ်စွေစွေစောင်းကာ
 ခုတ်ချလိုက်ပြီး လက်သီးဖြင့် လင်းနို့၏ရင်ဝကို ပစ်သွင်းလိုက်လေ
 သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်သည်နှင့်...
 “ဖြောင်း”
 “ဝုန်း”
 ကျယ်လောင်သော အသံများက ထွက်ပေါ်လာ၏။
 ဝမ်းဖုံးက လက်တစ်ဖက်ကို လက်သီးဆုပ် အနေအထား
 ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကျန်လက်တစ်ဖက်ကို လက်ဝါးစောင်းသဏ္ဌာန်
 ဖြင့်လည်းကောင်း တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။
 သူတို့နှစ်ယောက် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်သည်နှင့် ကျယ်
 လောင်သော အသံများက ထွက်ပေါ်လာပြီးသည်နှင့် တဆက်တည်း
 ဝမ်းဖုံးမှာ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းမျှ ဆုတ်လိုက်ရ၏။

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၃

သို့သော်...
 သူက ခြေတစ်လှမ်းမျှသာ နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်
 ပေ၏။
 လင်းနို့မှာကား ဝမ်းဖုံး၏လက်ချက်ကြောင့် နောက်သို့ ခြေ
 လှမ်းသုံးလေးလှမ်းမက ဆုတ်လိုက်ရလေတော့သည်။
 ပြီးမှ အရှိန်သတ်ကာ မတ်မတ်ရပ်နိုင်လိုက်လေတော့၏။
 သူသည် မျက်နှာအကြီးအကျယ် ပျက်သွားလေတော့၏။
 ဝမ်းဖုံးကို စိုက်ကြည့်ကာ...
 “မင်း...မင်း”
 စကားပြောလိုက်သော်လည်း အထစ်ထစ်အငဲ့ငဲ့ ဖြစ်နေ
 လေ၏။

သူသည် မပြောတော့ဘဲ ဝမ်းဖုံးကိုသာ ကြောင်အမ်းအမ်း
 ဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။
 ဝမ်းဖုံးက ဆက်လက်၍ တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုတော့ပါချေ။
 ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်သည်။
 ပြီးမှ လင်းနို့အား ကြည့်ကာ...
 “ခင်ဗျားဆရာ သိုင်းလောကသခင် မျက်နှာဖုံးရှင်ကို ပြန်
 ပြောလိုက်ပါ။ ကျုပ်ဝမ်းဖုံးက ရတနာဓားနှစ်လက်ကို ရအောင် ရှာပြီး
 တော့ မီးလက်ဝါးကျမ်းကို ဖျက်ဆီးပစ်မယ်လို့”
 ဟုပြောလိုက်၏။
 လင်းနို့ အံ့သြသွားသည်။
 ဝမ်းဖုံးကို ကြည့်ကာ...

၈၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“မင်း...မင်းက..”

သူ၏စကား မဆုံးသေးပါ။

ဝမ်းဖုံးက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က ဝမ်းဖုံးပဲ”

ဟုပြောလိုက်၏။

လင်းနို့ နောက်ဆုတ်သွား၏။

သူ၏ရှေ့မှ လူငယ်သည် သိုင်းလောကတွင် လျှမ်းလျှမ်း
တောက် ကျော်ကြားခဲ့သည့် သိုင်းဆရာဝမ်းရှောင်၏သား ဖြစ်
ကြောင်း ရိပ်မိသွားပြီတည်း။

လင်းနို့မှာ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ခြင်း ပြုရန် မဝံ့ရဲပါတော့
ချေ။ ထို့ကြောင့် နောက်ဆုတ်သွားပြီး...

“ဝမ်းဖုံး...မင်းသတိထားနေပါ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ချာခနဲလှည့်ကာ စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ပြေးထွက်သွားလေ
တော့၏။

သူထွက်ပြေးသွားသည်နှင့် သူ၏တပည့်များလည်း မနေဝံ့
ကြတော့ချေ။

အနိုင်ရရှိသည့်အခါတွင် ခက်ထန်မောက်မာခဲ့သမျှ ရှုံးနိမ့်
မှုနှင့် ကြုံတွေ့လာရသောအခါတွင် သတ္တိမမွှေးနိုင်တော့ဘဲ ဖုန်နောင်
နှင့် တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ထွက်ပြေးသွားကြလေတော့
သည်။

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၅

ဆိုင်ရှင်နှင့် ဆိုင်လုလင်လေးများသည် ဝမ်းဖုံးထံ ချက်ချင်း
ဝိုင်းရံလာကြပြီးနောက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောကြလေသည်။

ဝမ်းဖုံးက ဆိုင်ရှင်အား စားသောက်ခ ကျသင့်ငွေ ပေးသည်
ကိုပင် ဆိုင်ရှင်နှင့် ဆိုင်လုလင်များက လက်မခံကြပါချေ။

ဝမ်းဖုံးလည်း ဆိုင်ရှင်နှင့် ဆိုင်လုလင်များကို နှုတ်ဆက်ကာ
ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

* * *

မိစ္ဆာသခင်

သိုင်းလောက၌ မျက်နှာဖုံးရှင်က 'မိစ္ဆာသခင်'ဟူသော ဘွဲ့ထူးခံယူကာ ထင်တိုင်းကျဲဖို့ စိုင်းပြင်းနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

အကျင့်ပျက်သိုင်းသမားများ၊ ဒုစရိုက်သမားများနှင့် အနက်ရောင်သိုင်းသမားများအား လိုက်လံစည်းရုံးသိမ်းသွင်းပြီး အင်အားစုဆောင်းကာ ဩဇာထူထောင်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းဖုံးက မျက်နှာဖုံးရှင်(ဝါ)မိစ္ဆာသခင်အား တစ်နေ့တွင် ချေမှုန်းသုတ်သင်သွားမည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန် ချထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းဖုံးက ဟွာစန်းတောင်သို့ ဦးတည်ကာ ခရီးနှင်လာယင်း တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင်...

“ကယ်တော်မူကြပါ”

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၇

အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်အကူအညီ တောင်းသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဝမ်းဖုံး ရင်ထိတ်သွား၏။

သတိပြု ကြည့်လိုက်သောအခါ သွေးသံရဲရဲ ရှိနေသော အဘိုးအိုတစ်ယောက် တောအုပ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ခင်ဗျားပြေးလို့ လွတ်မလား”

လှောင်ပြောင်ရယ်မောသံ၊ ကြိုးဝါးအော်ငေါက်သံများနှင့် အတူ လူတစ်စု လိုက်လာကြလေသည်။

ဝမ်းဖုံး မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ယုဝမ်းတို့လူစုပါလား၊ သူတို့ဟာ ဗျက်နှာဖုံးရှင်မိစ္ဆာသခင် အားကိုးနဲ့ ထင်တိုင်းကျဲနေကြတာကိုး”

ယုဝမ်းတို့အား ဆုံးမရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

သွေးသံရဲရဲနှင့် အဘိုးအိုသည် ဝမ်းဖုံးကို မြင်လျှင် အားကိုးတကြီး ပြေးလာလေသည်။

“ကျုပ်ကို ကယ်ပါဦး”

သို့သော် ယုဝမ်းတို့လူစုက မိသွားပြီး အဘိုးအိုအား ဝိုင်းဝန်း ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်လိုက်ကြလေသည်။

“အဘိုးကြီး သေချင်နေပြီ”

“ကဲကွာ”

တဖုန်းဖုန်း ထိုးကြိတ်ရိုက်နှက်သံများနှင့်အတူ အဘိုးအိုမှာ

၈၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မြေပေါ် လဲကျသွားလေတော့သည်။
 ဝမ်းဖုံး လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်တော့ပါချေ။
 “ရပ်လိုက်”
 ဟန့်တားယင်း တဟုန်ထိုး ပြေးသွားလိုက်လေသည်။
 အဘိုးအိုအား ရိုက်နှက်နေသူများထံသို့ ပြေးဝင်ကာ တိုက်
 ခိုက်လိုက်လေသည်။
 “ဝုန်း”
 “အား”
 “အမယ်လေး”
 ယုဝမ်း၏လူများ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။
 ယုဝမ်း ဒေါပွသွားသည်။
 “သူရဲကောင်း ဝင်လုပ်တာ သေချင်လို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်”
 ဝမ်းဖုံးနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်တော့မှ အခြေအနေ မဟန်မှန်း
 ချက်ချင်းသိရှိသွားလေတော့သည်။
 ဒေါသထွက်နေသော ဝမ်းဖုံးက ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်
 ခိုက်လိုက်သည် မဟုတ်ပါလား။
 “ဝုန်း”
 “အား”
 ယုဝမ်း ဒယ်ဒယ်ဖြင့် နောက်ဆုတ်လိုက်ရ၏။
 ဝမ်းဖုံးက...
 “ခင်ဗျားတို့ မသေချင်ယင် သည်နေရာက အမြန်ဆုံး ထွက်
 သွားကြပေတော့”

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၉

ဟုငေါက်လိုက်ရာ...
 “မင်းသတိသာ ထားပေတော့”
 ယုဝမ်းက ကြိုးဝါးယင်း ပြေးလွှားသွားရာ သူ၏လူများ
 လည်း လိုက်ပါသွားကြလေတော့သည်။

* * *

ယုဝမ်းတို့လူစု ထွက်ပြေးသွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။
 ဝမ်းဖုံးက မြေပေါ်တွင် သွေးသံရဲရဲဖြင့် လဲကျနေသည့်
 အဘိုးအိုထံ ပြေးသွားပြီး ဖေးမလိုက်လေသည်။
 ထိုအဘိုးအိုအား သေသေချာချာ တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင်...
 “ဟင် ဘာရှမ်း”
 တအံ့တဩ ခေါ်လိုက်မိလေသည်။
 ထိုအဘိုးအိုကား သူတို့ ဓားပညာခြံဝင်းမှ အိမ်ထိန်းကြီးရှမ်း
 ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။
 ဘာရှမ်းသည်လည်း ဝမ်းဖုံးအား ချက်ချင်းမှတ်မိလိုက်
 လေသည်။
 “သ..သခင်လေးပါလား”
 “ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဘာရှမ်းရယ်”
 “ကျုပ်..ကျုပ်က သစ္စာမဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သခင်ကြီး

၉၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တစ်နေ့ အန္တရာယ်ကြုံခဲ့ယင် သခင်လေးကို ခေါ်ပြီး ရှောင်တိမ်းသွားရမယ်လို့ မှာကြားထားတာကြောင့် အဲသည်ညက လူသတ်သမားရောက်လာတဲ့အခါ ကျုပ်က ထွက်ပြေးရှောင်တိမ်းပြီး သခင်လေးနောက်ကို လိုက်သွားတာပါ”

ဝမ်းဖုံးက...

“ကျွန်တော် ညဉ့်နက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်လာတာ၊ ဒါနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မနှိုးတော့ဘဲ တောင်အတုအောက်က လိုက်ဂူထဲ ဝင်အိပ်နေလိုက်မိတာ”

“ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ လူချင်းလွဲသွားတာကိုး၊ ကျုပ်က သခင်လေးကို ရှာမတွေ့ဘူး၊ လူသတ်သမားကလည်း ကြောက်စရာကောင်းနေတာကြောင့် ခြံဝင်းကို မပြန်တော့ဘဲ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားနေခဲ့မိတာပါ”

ဘဘရှမ်းသည် ခြေဦးတည့်ရာ သွားရင်း ယုဝမ်းတို့လူစုနှင့် ဆုံတွေ့မိကာ ဒုက္ခရောက်ရပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဘဘရှမ်းက...

“သခင်လေးနဲ့ ခုလို ပြန်ဆုံဆည်းရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ သခင်ကြီးရဲ့ ဓားကျမ်းစာအုပ်ကို ကျုပ်သိမ်းထားတာ၊ သခင်လေးလက်ထဲ ပြန်အပ်နိုင်ပြီပေါ့”

အားယူရင်း အင်္ကျီရင်ဘတ်ကြားမှ အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ် နှိုက်ယူလိုက်လေသည်။

“သည်အထုပ်လေးထဲမှာ သခင်ကြီးရဲ့ သိုင်းလောကရတနာ ဓားနှစ်လက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သုံးသပ်ထားတဲ့ စာအုပ်ရယ်၊ သခင်ကြီး

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၁

လုပ်ကြံခံရတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်နေနိုင်တဲ့ မွေးနေ့ပွဲနေ့က ထူးထူးခြားခြား ရောက်လာတဲ့ ပန်းချီကားလိပ်တစ်ခုရယ် ရှိပါတယ်၊ အဲဒါတွေဟာ...”

ပြောရင်း ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးကာ သွေးများ အန်ထုတ်လိုက်လေသည်။

“ဘဘ”

ဝမ်းဖုံးက ဖေးမလိုက်လေသည်။

“သခင်လေး ကျုပ်...ကျုပ်က...”

ဘဘရှမ်းသည် သူက ကူညီစောင့်ရှောက်ခြင်း မပြုနိုင်တော့သည်ကို တောင်းပန်ရန် ကြိုးစားရင်း ပြင်းထန်သော ဝေဒနာကြောင့် လုံးဝမဟန်နိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

“ဘဘ”

ဝမ်းဖုံး ဝမ်းနည်းကြေကွဲမဆုံး ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

* * *

၉၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်တွင် ငုတ်လျှိုးပျောက်ကွယ်
သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းကင်ပေါ်၌ လဝန်း ထွက်ပေါ်လာ၏။

ကြယ်ရောင်လရောင်အောက် အသစ်စက်စက် မြေပုံတစ်ခု
ရှေ့၌ ဝမ်းဖုံးက ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသည်။
ဖခင်ကြီးနှင့်တကွ ပတ်သက်နေသူအားလုံး သေဆုံးသွားခဲ့
ကြချေပြီ။

မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများကလည်း စွန့်ခွာသွားခဲ့ကြပြီ ဖြစ်လေ
သည်။

ဝမ်းဖုံးမှာ တစ်ယောက်ထဲ အထီးကျန်ဘဝ ရောက်နေပြီ
ဖြစ်ပါသည်။

ဝမ်းဖုံး ရင်ထဲ ဆိုနှင့်ကြေကွဲနေသည်။

“ဘာရယ် မိစ္ဆာသခင်ဆိုတဲ့ လူသတ်သမားကို ကျွန်တော်
ဖော်ထုတ်ဆုံးမသွားမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဟု တိုင်တည် ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ထို့နောက်...

“ဖေဖေ လုပ်ကြံခံရတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်နေနိုင်တယ်ဆိုတဲ့
ပန်းချီကားက ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

ဟု ရေရှည်လိုက်သည်။

ထိုပန်းချီကားသည် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလိမ့်မည်ဟု
လည်း ယုံကြည်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်ထိန်းကြီးဘာရှမ်း ပေးသွားသည့် အထုပ်

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၃

ကလေးကို ဖြည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

အထုပ်ထဲ၌ ပန်းချီကားလိပ်တစ်ချပ်နှင့် စာအုပ်တစ်အုပ်
ရှိနေပါသည်။

ဝမ်းဖုံးက ပန်းချီကားလိပ်ကို ဦးစားပေးကာ ကြည့်လိုက်
လေသည်။

လရောင်ဖြင့် ပန်းချီကားအား ကောင်းစွာ တွေ့မြင်နေရပါ
သည်။

ပန်းချီကားထဲ၌ ကလေးငယ်အား ဇီထွေးပွေ့ထားသည့်
အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို လူတစ်ယောက်က ရက်ရက်စက်စက် ဓားဖြင့်
ခုတ်သတ်ရန် ဟန်ပြင်နေပုံ ရေးဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရလျှင် ဝမ်းဖုံး
ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

ပို၍ ထိတ်လန့်စရာကောင်းသည်ကား လူသတ်သမား၏
ရုပ်သွင် ဖြစ်လေသည်။

လူသတ်သမား၏ရုပ်သွင်မှာ သူ၏ဖခင် ဝမ်းရှောင်၏ရုပ်
သွင် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်တည်း။

“ဖေဖေ”

ဝမ်းဖုံးက လက်ထဲမှ ပန်းချီကားလိပ်ကို လွှတ်ချလိုက်မိ
သည်။

မြေပေါ်ကျသွားသော ပန်းချီကားလိပ်ထဲမှ ရုပ်သွင်များ
သည် လရောင်ကြောင့် ပိုပြီး အသက်ဝင်လာသည် ထင်ရ၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဖေဖေ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဝမ်းဖုံး ညည်းတွားလိုက်သည်။

၉၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူ၏ဖခင်သည် ပန်းချီကားထဲ၌ ရေးဆွဲထားသည့် လုပ်ရပ်
မျိုးကိုသာ တကယ်တမ်း လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်ဆိုပါလျှင်...

ဖခင်ကြီးအား ရန်ငြိုးရန်စ ထားကာ တစ်စုံတစ်ယောက်က
လုပ်ကြံသွားခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ဝမ်းဖုံးသည် မျက်နှာဖုံးရှင်(ဝါ) မိစ္ဆာသခင်ကို သတိရလိုက်
လေသည်။

မိစ္ဆာသခင်က ဖခင်ကြီးအား သတ်ပစ်လိုက်သည့်အပြင် သူ
ကိုလည်း သတ်ပစ်ဖို့ လမ်းကြားလေးထဲ၌ ကြိုးစားခဲ့သေး၏။

ထိုစဉ်က တောင်းရမ်းစားသောက်သော သားသည်မိခင်
ကြောင့် ထွက်ပြေးသွားခဲ့လေသည်။

ဝမ်းဖုံးသည် ကြုံတွေ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကို တွေး
တောပြီး တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်စပ်ပတ်သက်နေကြောင်း ဆင်ခြင်မိ
လိုက်လေသည်။

ပန်းချီကားထဲမှ ဖြစ်ရပ်...

ရက်စက်သော လူသတ်သမားနှင့် တထေရာတည်းရှိနေ
သော ဖခင်ကြီး၏ရုပ်သွင်။

အသတ်ခံရမည့် သားသည်မိခင်နှင့် သူတောင်းစားသား
အမိ။

ဝမ်းဖုံး အသက်ရှူကြပ်လာလေသည်။

“ငါ...ငါအဖေဟာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ လူသတ်သမား
များလား”

“မိစ္ဆာသခင်မျက်နှာဖုံးရှင်ကတော့ သူ့ရဲ့မိသားစု လုပ်ကြံ

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၅

ခံရလို့ ငါ့အဖေကို ရန်ငြိုးထားနေတာများလား”

မိစ္ဆာသခင်မျက်နှာဖုံးရှင်၊ ဖခင်ကြီးနှင့် ပန်းချီကားတို့သည်
ကျိန်းသေပတ်သက်နေရမည်ဟု ယုံကြည်လာလေတော့သည်။

“ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

ဝမ်းဖုံး တွေးတောရင်း ဖခင်ကြီး၏မှတ်စုစာအုပ်လေးကို
သတိရလာလေသည်။

ချက်ချင်း စာအုပ်ကလေးကို ယူကာ ဖတ်ကြည့်လိုက်လေ
သည်။

သိုင်းလောက ရတနာဓားများ ဖြစ်သော နေဓား၊ လစားနှင့်
ပတ်သက်ပြီး သုံးသပ်ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သိုင်းဆရာကြီးနှစ်ယောက် ထားရစ်ခဲ့သော ဓားဝှက်ထား
သည့် နေရာကို ညွှန်ပြသည့် သိုက်စာအညွှန်းကို အခြေခံကာ ဖြစ်နိုင်
ချေ ရှိသည်များကို ဝေဖန်သုံးသပ် ကောက်ချက်ချကာ မှတ်တမ်းတင်
ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဓားနှစ်လက်သိုက်စာအညွှန်းအပေါ်၌ ဖခင်ကြီး ဝေဖန်
သုံးသပ် ကောက်ချက်ချထားပုံမှာ အလွန်ပင် စိတ်ဝင်စားစရာ
ကောင်းလှပေသည်။

ဝမ်းဖုံးသည် မှတ်စုစာအုပ်ကို ဖတ်ယင်း စိတ်ဝင်စားကာ
ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကိုပင် မေ့လျော့သွားလေတော့သည်။

* * *

၉၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အချိန်မည်မျှကြာသွားမှန်းမသိ။

အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားရမှ သတိဝင်လာလေသည်။

စာအုပ်လေးကို ကပျာကယာ သိမ်းဆည်းကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ လရောင်ဖြင့် လူတစ်စု ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဝမ်းဖုံး ရင်ထိတ်သွားသည်။

“မိစ္ဆာသခင်မျက်နှာဖုံးရှင်ရဲ့ လူတွေပါလား”

မှန်ပေသည်။

ရောက်လာသူများအား ဦးဆောင်လာသူ သုံးယောက်မှာ ယုဝမ်း၊ လင်းနှီနှင့် ထင်းရှမ်းတို့ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လား။

ယုဝမ်းတို့သည် မိမိအား မကျေနပ်သဖြင့် အဖော်များခေါ်ကာ တစ်ခေါက်ပြန်လာကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းဖုံး ဆင်ခြင်မိလိုက်လေသည်။

ယုဝမ်းတို့သည် ဝမ်းဖုံးကို မြင်လျှင် ချက်ချင်း ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

ဝမ်းဖုံး မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား သည်တစ်ခါတော့ ထွက်ပြေးလို့ ရမယ် မထင်နဲ့”

ယုဝမ်းက...

“စိတ်ချ၊ ကျုပ်က မင်းကို ဆုံးမဖို့ ပြန်လာခဲ့တာ၊ သည်တစ်ခါ မင်းအလှည့်ပဲ”

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၇

စကားဆုံးလျှင် သူ၏တပည့်များအား လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ...

“ယား”

ယုဝမ်း၏တပည့်များက ညာသံပေးကာ ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ဝမ်းဖုံးလည်း ပြန်လည်ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

ဓားပညာခြံဝင်းပိုင်ရှင်ဝမ်းရှောင်၏သား ဖြစ်ရကား ဝမ်းဖုံး၏ သိုင်းပညာ မခေပါချေ။

ယုဝမ်း၏တပည့်များ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။
“တောက်”

ယုဝမ်း ဒေါသဖြစ်သွားလေသည်။

“သိကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ကြိုးဝါးယင်း ဝမ်းဖုံးထံ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။
“လာခဲ့စမ်း”

ဝမ်းဖုံးကလည်း အသင့်ဆီးကြို ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

ယုဝမ်းမှာ ဝမ်းဖုံးနှင့် တစ်ကြိမ် ရင်ဆိုင်ခဲ့ပြီး ရှုံးနိမ့်ထားသဖြင့် ဒေါသထွက်နေပါသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် ဝမ်းဖုံးအား ဆုံးမမည်ဟု အားခံထားလေသည်။

သို့သော် ယခုတစ်ကြိမ်လည်း ဝမ်းဖုံးအား မယှဉ်နိုင်ပြန်ပါချေ။

၉၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

နှစ်ယောက်သား သိုင်းဆယ့်လေးငါးကွက်မျှ ရင်ဆိုင်ပြီး
သည်နှင့်...

“ဝုန်း”

“အား”

ယုဝမ်း စူးရှစွာ အော်ဟစ်ပြီး ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်
သွားရလေတော့သည်။

လင်းနို့နှင့် ထင်းရှမ်းတို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြလေ
သည်။

ထို့နောက်...

“ဟိတ်”

“ယား”

ညာသံပေးကာ ဝမ်းဖုံးထံ ခုန်ဝင်သွားကြလေသည်။

ဝမ်းဖုံး မှဲပြီးပြီးလိုက်သည်။

လင်းနို့တို့အား မှတ်လောက်သားလောက် ဖြစ်အောင်
ဆုံးမလိုက်မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်လေသည်။

လက်ဝါးနှစ်ဘက်၌ အတွင်းအားစုစည်းကာ သိုင်းတစ်ကွက်
ချင်း ဖော်ထုတ်လိုက်သည်။

“ဟူး”

လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လက်ဝါးရိပ်များသည် လင်းနို့နှင့် ထင်းရှမ်းတို့အား လွှမ်းမိုး
ထားလိုက်လေသည်။

လင်းနို့နှင့် ထင်းရှမ်းတို့ ရင်ထိတ်သွားကြ၏။

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၉

ဝမ်းဖုံးမှာ သူတို့ မျှော်လင့်ထားသည်ထက် သိုင်းပညာ ပို
တော်နေကြောင်း ရိပ်မိလိုက်ကြလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိကြပြီ ဖြစ်ရကား နောက်
မဆုတ်နိုင်ကြတော့ချေ။

ဝဲယာ တစ်ဘက်တစ်ချက်မှနေ၍ ဝမ်းဖုံးအား ညှပ်ပူးညှပ်
ပိတ် တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစားလိုက်ကြလေသည်။

သုံးယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်
အလှန် တိုက်ခိုက်ကြရင်း လူရိပ်များ ရောယှက်ရှုပ်ထွေးသွားပြီးလျှင်

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ ထင်း
ရှမ်းနှင့် လင်းနို့တို့ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားကြရလေတော့
သည်။

“လက်နက်ပုန်းနဲ့ ပစ်ကြစမ်း”

ယုဝမ်းက နောက်လိုက်တပည့်များအား အမိန့်ပေးလိုက်
လေသည်။

ထို့နောက် သူကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်ကာ လက်နက်ပုန်းလေး
များဖြင့် ဝမ်းဖုံးအား ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လင်းနို့နှင့် ထင်းရှမ်းတို့ကလည်း...

“သည်ကောင့်ကို မလွှတ်စနဲ့”

အော်ပြောရင်း လက်နက်ပုန်းများဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်ကြ
လေသည်။

၁၀၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လူစုလူဝေးဖြင့် လက်နက်ပုန်းလေးများဖြင့် ပိုင်း၍ ပစ်ခတ်
လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

များပြားလှသော လက်နက်ပုန်းလေးများသည် ပျားပိတုန်း
များအလား ဝမ်းဖုံးထံသို့ အရပ်လေးမျက်နှာမှ ပစ်လွှင့်သွားလေ
တော့သည်။

“လူယုတ်မာတွေ”

ဝမ်းဖုံး ခံပြင်းသွားသည်။

အကျီလက်နှစ်ဘက်ကို ဝေယမ်းပြီး ထွက်ပေါ်လာသည့်
လေအရှိန်ဖြင့် လက်နက်ပုန်းလေးများအား ရိုက်ချပစ်လိုက်လေ
သည်။

သို့သော် လက်နက်ပုန်းကလေးများက အဆက်မပြတ် ပစ်
လွှင့်လာနေသည် ဖြစ်ရကား ဝမ်းဖုံး အခက်ကြုံလာရလေတော့
သည်။

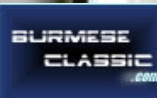
ထိုစဉ်...

“ဟူး”

အရိပ်မည်းမည်းကြီးတစ်ခုသည် ငှက်ကြီးတစ်ကောင်ပမာ
ပျံပျံရောက်ရှိလာကာ ယုဝမ်းတို့လူစုအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုလူ ပျံပျံရောက်ရှိလာသော လေအရှိန်ကြောင့် လက်နက်
ပုန်းလေးများ လမ်းကြောင်းလွဲကာ လွင့်စင်သွားပြီး မြေပေါ် တဖုတ်
ဖုတ် ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

ထို့အတူ ယုဝမ်းတို့လူစုလည်း တိုက်ခိုက်ခံလိုက်ရလေတော့
သည်။

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၁

“ဝုန်း...ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

ယုဝမ်းတို့လူစု မရှိမရဲ ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

ဝမ်းဖုံး အံ့သြသွားသည်။

သူ့အား ကူညီလာသူကို ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုလူက ယုဝမ်းတို့အား အော်ငေါက်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ သေချင်နေပြီလား၊ သည်နေရာက မြန်မြန် ထွက်
သွားကြစမ်း”

ယုဝမ်းတို့လူစုသည် ဝမ်းဖုံးအား မယှဉ်နိုင်ကြသည့်အပြင်
နောက်ထပ် ရန်သူတစ်ဦးကို ပျောက်ရှိလာခြင်းကြောင့် ထိတ်လန့်
ကာ ဆက်၍ မနေဝံ့ကြတော့ဘဲ ထွက်ပြေးသွားကြလေတော့သည်။

* * *

၁၀၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ယုဝမ်းတို့လူစု ထွက်ပြေးသွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းဖုံး အံ့သြနေသည်။

လာရောက်ကူညီခဲ့သူအား ကျေးဇူးတင်သော အကြည့်ဖြင့်
ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ လာရောက်ကူညီခဲ့သူမှာ မျက်မမြင်ဒုက္ခိတကြီးတစ်
ယောက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဝမ်းဖုံး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

ဖခင်ကြီး၏မွေးနေ့ပွဲသို့ မျက်မမြင်ဒုက္ခိတကြီးတစ်ယောက်၊
လူသန်ကြီးနှင့် လူပိန်လေးတစ်ယောက်တို့ ရောက်ရှိလာကြပြီး ဖခင်
ကြီး ဒုက္ခရောက်တော့မည်ဟု ကြိုတင်နိမိတ်ဖတ် ပြောဆိုခဲ့ခြင်း
ကြောင့် အစောင့်သိုင်းသမားများ မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ မောင်းထုတ်ခဲ့
ကြသည်ကို ဝမ်းဖုံး သိရှိထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် မျက်မမြင်ဒုက္ခိတကြီးအား ကြက်သေသေကာ
ငေးကြည့်နေမိလေတော့သည်။

ဒုက္ခိတကြီးက...

“မင်းက ဓားပညာရှိဝင်းက သခင်လေးဝမ်းဖုံး မဟုတ်
လား”

“ဗျာ”

“အံ့သြမနေနဲ့ ငါမေးတာ ဖြေစမ်း”

ဒုက္ခိတကြီးက ခက်ထန်မောက်မာစွာ ပြောနေသဖြင့် ဝမ်း
ဖုံး ခံပြင်းသွားလေသည်။

သို့သော်...

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၃

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က ဝမ်းဖုံးပါ၊ ဦးကကော ဘယ်သူလဲဆို
တာ သိပါရစေ ခင်ဗျာ”

စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ကာ ပြန်မေးလိုက်လေသည်။

ဒုက္ခိတကြီးက...

“ငါ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်ရင် ငါ့နောက်ကို လိုက်နဲ့”

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ဝမ်းဖုံး သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

ဒုက္ခိတကြီးသည် ဖခင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်နေသူ ဖြစ်နိုင်
သည်ဟု တွေးပြီး လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

* * *

သီလရှင်

နေဝန်းနီမှာ အရှေ့ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာပြီ ဖြစ်သည်။
 နွေးထွေးသော နေရောင်ခြည်အောက်၌ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
 သာယာလှပနေလေသည်။
 ဒုက္ခိတကြီးနှင့် ဝမ်းဖုံးတို့သည် သစ်ပင်ပန်းပင်တို့ဖြင့် စိမ်း
 လန်းစိုပြည်နေသည့် တောအုပ်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။
 ဒုက္ခိတကြီး တောအုပ်ထဲ ဝင်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေ
 သည်။
 တစ်ညလုံး ဒုက္ခိတကြီးနောက်သို့ တကောက်ကောက်
 လိုက်လာခဲ့ရသော ဝမ်းဖုံးက စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ မေးလိုက်လေ
 သည်။

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၅

“ဦးက ဘယ်အထိ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားမှာလဲဗျာ”
 ဒုက္ခိတကြီး ခြေလှမ်း တုန်ခန် ရပ်သွားသည်။
 ဝမ်းဖုံးဘက်သို့ လှည့်ကာ အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။
 “ငါ့နောက်ကို အေးအေးဆေးဆေးလိုက်ခဲ့ စကားမရှည်နဲ့၊
 ဒါမှမဟုတ်ယင် မင်းကို ခေါ်မသွားနိုင်တော့ဘူး”
 “ဗျာ”
 “ငါ့စကားကို နားထောင်၊ မင်းအဖေလို ခေါင်းမမာနဲ့”
 ဝမ်းဖုံး ခံပြင်းသွားပြန်သည်။
 ဖခင်ကြီးအား စော်ကားသည့် သဘောမျိုးအား လုံးဝလက်
 မခံနိုင်ပါချေ။
 “ကျွန်တော့်အဖေကို ခေါင်းမာတဲ့လူလို့ မပြောပါနဲ့ဗျာ”
 “ပြောတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”
 “ဦးက..”
 “မင်းက မကျေမနပ် ဖြစ်နေတယ် ဟုတ်လား၊ မင်းအဖေက
 ငါလာပြီး သတိပေးတာတောင် ဂရုမစိုက်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့်
 အသတ်ခံလိုက်ရတာ၊ သူ့လို လူယုတ်မာတစ်ယောက် သေသွားတာ
 တောင် နည်းသေးတယ်”
 “ဗျာ”
 ဝမ်းဖုံး သည်းခံနိုင်စိတ် လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားလေတော့
 သည်။
 “ကျွန်တော့်အဖေကို သည်လောက်တောင် စော်ကားတာ
 ကျွန်တော် ဘယ်နည်းနဲ့မှ သည်းမခံနိုင်ဘူးဗျ”

၁၀၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဒုက္ခိတကြီး မွဲပြီးပြီးလိုက်သည်။
 “သည်းမခံတော့ မင်း ဘာလုပ်ချင်သလဲ”
 “ဦးက ကျွန်တော့်ကို ကူညီခဲ့ပေမယ့် ဖေဖေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
 ဦးနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရပါလိမ့်မယ်”
 “ဟား...ဟား...ဟား”
 ဒုက္ခိတကြီး လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်လေသည်။
 “မင်းအဖေရဲ့ မလောက်လေး မလောက်စား သိုင်းပညာ
 လေး ရထားတာနဲ့ ငါက ဂရုစိုက်ရမှာလားကွာ”
 “ခင်ဗျား...”
 “မင်း မယုံရင် စမ်းကြည့်လေ”
 “ခင်ဗျား သတိထားပါ”
 ဝမ်းဖုံးက အံ့ကြိတ်ကာ လက်ဝါးနှစ်ဘက်၌ အတွင်းအား
 စုစည်းပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။
 “ဟား...ဟား...ဟား”
 ဒုက္ခိတကြီးက ရယ်မောရင်း လက်ဝါးဆန့်ထုတ်ကာ ပြန်
 လည်ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။
 “ဝုန်း”
 ကျယ်လောင်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာကာ ဝမ်းဖုံး အဝေး
 သို့ လွင့်စင်သွားလေတော့သည်။

* * *

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၇

ဝမ်းဖုံး မြေပေါ်မှ လူးလိမ့်ထလိုက်သည်။
 အဝတ်အစားများ၌ ပေကျံသွားသော ဖုတ်များ သံများ
 အား ခါထုတ်လိုက်သည်။
 ဒုက္ခိတကြီးနှင့် ပြန်လည်ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။
 “ယား”
 ဝမ်းဖုံး ခံပြင်းစွာဖြင့် ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေ
 သည်။
 ဒုက္ခိတကြီး နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။
 “မင်းအဖေရဲ့ ပညာက ဘယ်လောက်များ အထင်ကြီးစရာ
 ရှိလို့လဲ”
 ခြေတစ်ဘက်ဆန့်ထုတ် ကန်ကျောက်လိုက်လေသည်။
 “ဝုန်း”
 ဝမ်းဖုံး အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားပြန်တော့သည်။
 ယခုတစ်ကြိမ် မြေပေါ်မှ တော်တော်နှင့်ပြန်ထလာနိုင်
 ချေ။
 ဝမ်းဖုံး ကြိုးစားပြီး ထရပ်လိုက်သည့်တိုင် ဒယ်းဒယ်င်ဖြစ်
 နေပါသည်။
 ဒုက္ခိတကြီးသည် ဝမ်းဖုံး၏ အခြေအနေကို သိနေသည့်အ
 လား ရယ်မောလိုက်သည်။
 “မင်းက ငါ့ကို ယှဉ်နိုင်မယ်များ ထင်နေသလား၊ မင်းအဖေ
 နောက်ကို မင်းလည်းလိုက်သွားသင့်တယ် မှတ်ထားပါ”
 “ခင်ဗျာ”

၁၀၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝမ်းဖုံးက အားတင်းပြီး တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ဒုတိတကြီးက...

“သည်တစ်ခါတော့ ကျုပ်က မင်းကိုညှာနေတော့မှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

ပြတ်ပြတ်သားသား တိုက်ခိုက်တော့မည့်သဘောမျိုး ပြောလေသည်။

ဝမ်းဖုံးက...

“ကျွန်တော် သေသွားပါစေ၊ မကြောက်သေးပါဘူးဗျာ”

ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

ထိုစဉ်...

“အစ်ကိုကြီး သူ့ကိုခွင့်လွှတ်လိုက်ပါရှင်”

ခိုလွှင့်သောစကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဝမ်းဖုံးအား ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးမတော့မည်ဟု အားခံထားသော ဒုတိတကြီး စိတ်ပျက်သွားတော့သည်။

ဝမ်းဖုံး လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ သီလရှင်ကြီးတစ်ပါး ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

* * *

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၉

အလွန်ကျက်သရေရှိပြီး ထူခြေသိက္ခာရှိလှသည့် သီလရှင်တစ်ပါး ရောက်ရှိလာလေသည်။

ဒုက္ခိတကြီး မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ညီမလေးချူးလှဲ့...မင်းက သည်လောက်ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့လူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခုထိ သံယောဇဉ်မကုန်နိုင်သေးဘူးလား၊ သူတို့က မင်းအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်များ ကောင်းခဲ့လို့လဲ၊ မင်းကို မတရားပြောပြီး မောင်းထုတ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုံး မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

ဒုက္ခိတကြီးနှင့် သီလရှင်ကြီးတို့မှာ အလွန်ရင်းနှီးသူများဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်၏။

ထို့အပြင် သူ၏ဖခင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်ခဲ့ကြသူများဖြစ်ရမည်ဟုလည်း ထင်မိလေသည်။

သီလရှင်ကြီးက...

“အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ကျွန်မရဲ့ကိစ္စ ကျန်မဘာသာ ဖြေရှင်းခွင့် မပြုနိုင်တော့ဘူးလားရှင်”

ဟု တောင်းပန်သောလေသံဖြင့် ပြောလေသည်။

ဒုက္ခိတကြီး စိတ်ဆိုးသွားလေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ နောက်မှ ကျုပ်ကို ဘာမှလာမပြောနဲ့”

ခြေဆောင့်နင်းကာ ပြေးလွှားသွားရာ တခဏအတွင်းမှာ

ပင် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ဝမ်းဖုံး ပင့်သက်ရှိက်မိသည်။

ဒုက္ခိတကြီးအပေါ် ခံပြင်းစိတ်များလည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

၁၁၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လေသည်။

ဒုက္ခိတကြီးနှင့်သီလရှင်တို့သည် ဖခင်ကြီးနှင့် မည်သို့
ပတ်သက်ခဲ့သည်ကို သိလိုစိတ်များ အစားထိုးဖြစ်ပေါ်လာလေ
သည်။

သီလရှင်ကြီးက...

“မင်းက ဝမ်းဖုံးလား”

ဟု မေးလာလေသည်။

ဝမ်းဖုံး ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“မင်းအဖေကော”

“ဖေဖေဟာ သူတပါးရဲ့လက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးသွားခဲ့
ပါပြီခင်ဗျာ”

ရုတ်တရက် သီလရှင်ကြီး၏ မျက်ဝန်းအစုံ၌ မျက်ရည်များ
ရစ်ဝဲလာလေသည်။

“သူ တကယ်ပဲ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီကိုး”

ဝမ်းဖုံး ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

သီလရှင်ကြီးက ဝမ်းဖုံးအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်
သည်။

“သား...သားတောင် သည်အရွယ်ရောက်နေပြီကိုး၊ သား
ဟာ မေမေသားပါပဲကွယ်”

ဟု ကြေကွဲသောလေသံဖြင့် ပြောလေသည်။

ဝမ်းဖုံး ငိုငိုသွားလေသည်။

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၁

“ဒေါ်ဒေါ်ဟာ ကျွန်တော့်အမေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ သားရဲ့အမေအရင်းပါပဲကွယ်”

“ဖေဖေက ပြောတော့ မေမေဟာ..”

ဝမ်းဖုံး၏စကား မဆုံးမီ သီလရှင်ကြီးက ကြားဖြတ်ပြော
လေသည်။

“မေမေ သေဆုံးသွားပြီလို့ သူကပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်..ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“သူဟာ မေမေ့ကို အထင်လွဲပြီး အဲသည်လိုပြောခဲ့တာပါ
ကွယ်”

ဝမ်းဖုံး သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။ သီလရှင်ကြီးက...

“တကယ်တော့ သူဟာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့
ပူးချီနဲ့ မေမေ့ကို အထင်မှားခဲ့တာပါကွယ်”

ဝမ်းဖုံး၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။

သီလရှင်ကြီး စကားဆက်လိုက်သည်။

“သားဖေဖေနဲ့သူ့ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်
ထဲက ပူးချီတို့ဟာ ငယ်စဉ်က မေမေ့ကို ပြိုင်တူပိုးပန်းခဲ့ကြတာ၊ မေ
မေဟာ သားဖေဖေကို ရွေးချယ်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့် သားဖေဖေက
ပူးချီကို စိတ်မချဘူး၊ တစ်နေ့မှာ သတိမေ့တတ်တဲ့ အစ်ကိုကြီးကျူးနဲ့
ကြောင့် အထင်မှားစရာဖြစ်သွားခဲ့တယ်လေ၊ သားဖေဖေဟာ သူ့ရဲ့
နောက်ကွယ်မှာ မေမေက အစ်ကိုပူးချီနဲ့ ဖောက်ပြန်နေတယ် ထင်
မှတ်ပြီး မေမေ့ကို အိမ်ကမောင်းထုတ်ခဲ့တာပါပဲကွယ်”

ဝမ်းဖုံးသည် အဘိုးအိုပူးချီပြောပြသည့် စကားများနှင့်

၁၁၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လရှင်ကြီးပြောသည့်စကားများ အတူတူပင်ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ရင်
ထဲဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

သီလရှင်ကြီးမှာ သူ၏မိခင် ဖြစ်နေသည်ကိုလည်း လက်ခံ
လိုက်လေတော့သည်။

“မေမေ”

ဟုခေါ်ယင်း သီလရှင်ကြီးရှေ့၌ ခူးထောက်ချလိုက်လေ
သည်။

“သားရယ် ထပါကွယ်”

သီလရှင်ကြီးက ဖေးမလိုက်လေသည်။

ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ အဖြစ်အပျက်များ ကြုံတွေ့ရပြီး
နောက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေခဲ့သော သားအမိနှစ်ယောက်
ပြန်လည်ဆုံတွေ့မိလိုက်ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

သားအမိနှစ်ယောက် ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်နေကြ၏။

ထိုစဉ်...

“ညီမ...”

အထိတ်တလန့် အော်ခေါ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား
လိုက်ရလေသည်။

သီလရှင်ကြီးနှင့် ဝမ်းဖုံးတို့ ကြည့်လိုက်ကြသောအခါ...

“ညီမ...ပြေး...”

ပြေးလာသူသည် စိုးရိမ်ကြီးစွာ အော်ပြောနေ၏။

ထိုလူမှာ ဒယီးဒယိုင် ဖြစ်နေပြီး ခြေလှမ်းပင် မမှန်တော့

ချေ။

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၃

“ဟင် အစ်ကိုကြီး”

သီလရှင်ကြီး အထိတ်တလန့် ခေါ်လိုက်၏။

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက် လှုပ်ရှားလိုက်ပြီး ရိပ်ခနဲ ရှေ့သို့ တိုး
ထွက်ကာ ပြေးလာသူ အနီးသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ပြေးလာသူမှာ လက်နှစ်ဖက် ဆန့်တန်းရင်း ပြေးလာခြင်း
ဖြစ်ပေ၏။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်း နီရဲနေ၏။

ပြေးလာရင်း တံအိမ်ရှေ့ မြေကွက်လပ်သို့ ရောက်လျှင်...

“ဝုန်း”

မြေပေါ်လဲကျသွားလေသည်။

“အစ်ကို”

သီလရှင်ကြီးက ပွေ့ထူဖေးမရင်း ဆိုနှင့်စွာ ခေါ်လိုက်
သည်။

လဲကျသွားသူသည်ကား ဝမ်းဖုံးအား လမ်းပြခေါ်ဆောင်
လာသည့် ဒုက္ခိတကြီး ဖြစ်ပေသည်။ ဝမ်းဖုံး ထိတ်လန့်သွား၏။

ချက်ချင်း ပြေးသွားပြီး မိခင်နှင့်ဒုက္ခိတကြီး အနီးသို့
ရောက်လျှင် ငူငူကြီး ရပ်ကြည့်နေမိတော့သည်။

“အစ်ကိုကြီး...အစ်ကိုကြီး”

သီလရှင်ကြီးက တကြော်ကြော် ခေါ်လိုက်၏။

ဒုက္ခိတကြီး လူးလွန့်လာ၏။

လက်တစ်ဖက် ဆန့်တန်းရင်း သီလရှင်ကြီး ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်

ကာ...

၁၁၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ညီ..ညီမလေး ပြေး...ပြေး မြန်မြန်ပြေး”

ဟုလုံးလုံးပထွေး ပြောလိုက်၏။

စကားကို အလှအယက် ပြောလိုက်ပြီးနောက် သူ၏လက်
မှာ သီလရှင်ကြီး၏ပခုံးကို ပို၍ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေ၏။
သို့သော်..

တဖြည်းဖြည်း အားပျော့သွားပြီး အောက်ဘက် တွဲလောင်း
ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

“အစ်ကိုကြီး”

ယခုတစ်ကြိမ် သီလရှင်ကြီး၏ခေါ်သံကို ဒုက္ခိတကြီး ကြား
နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

ဒုက္ခိတကြီးသည် ပြင်းထန်သော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ
ကြောင့် သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

“မျက်နှာဖုံးရှင်”

ဝမ်းဖုံး လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်၏။

အကြောင်းကား ဒုက္ခိတကြီး၏ရင်ဝဉ် မီးလောင်ကျွမ်းထား
သည့်ပမာ မည်းနက်နေသည့် လက်ဝါးရာကြီးတစ်ခု အထင်းသား
ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

သီလရှင်ကြီး၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။

“သား ဘယ်လို ပြောလိုက်တယ်”

ဟုမေးလေသည်။

ဝမ်းဖုံးက...

“မေမေ၊ ဒုက္ခိတကြီးကို တိုက်ခိုက်လိုက်တဲ့လူဟာ ဖေဖေ

နေလဇားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၅

ကို လုပ်ကြံသွားတဲ့ မျက်နှာဖုံးရှင်ပါ။ မီးလောင်ကျွမ်းထားတဲ့ လက်
ဝါးဒဏ်ရာမျိုးရအောင် သူတစ်ယောက်ပဲ အသုံးချနိုင်တယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။

သီလရှင်ကြီး မျက်နှာပျက်သွားသည်။

မဖိတ်ခေါ်ဘဲ အန္တရာယ်ဆိုးသည် အရိပ်သဖွယ် ကျရောက်
လာပြီဟု နားလည်လိုက်၏။

ဒုက္ခိတကြီးပင် ခုခံနိုင်ခြင်း မရှိလျှင်...

သီလရှင်ကြီး အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

ဝမ်းဖုံးအား ဘယ်သောအခါမှ ဒုက္ခအရောက်ခံမည် မဟုတ်
ပါချေ။

ဝမ်းဖုံးအတွက် သူမ အသက်နှင့်လဲပြီး ကာကွယ်မည်သာ
ဖြစ်လေသည်။

“သား ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း”

တစ်နေရာသို့ ညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်သည်။

အမှတ်တမဲ့မို့ ဝမ်းဖုံး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် သီလရှင်ကြီးက သူ၏သွေးကြောများကို ပိတ်လိုက်

၏။

“အင့်”

မမျှော်လင့်ဘဲ ခံလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းဖုံး မရှောင်နိုင်တော့

ချေ။

တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျဉ်သွားပြီး လှုပ်ရှား၍ မရဘဲ ဖြစ်သွား
လေတော့သည်။

၁၁၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သီလရှင်ကြီးက...

“မေမေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့ သားရယ်”

ပြောပြီး ဝမ်းပုံးအား ပခုံးပေါ်ထမ်းကာ ဝါးပင်များကြားသို့

ပြေးဝင်သွား၏။

သူမ ပြန်ထွက်လာသောအခါ ဝမ်းပုံး ပါမလာတော့ချေ။

သီလရှင်ကြီးသည် ဒုက္ခိတကြီး၏အလောင်းအနီးသို့ ပြန်

လျှောက်လာပြီး မားမားမတ်မတ် ရပ်နေလိုက်သည်။

မကြာပါချေ။

“မင်း ဘယ်ပြေးမလဲ”

အော်ငေါက်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်

ရလေ၏။

သီလရှင်ကြီး အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

အော်ငေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်

လိုက်၏။

ထိုအခါ...

တောင်ကုန်းပေါ်သို့ လူတစ်ယောက် ပြေးတက်လာနေ

သည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ပထမ အစက်အပြောက်ကလေးအဖြစ် မြင်တွေ့လိုက်ရ

ခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်စထက်တစ်စ ကြီးမားလာပြီး နောက်ဆုံး လူတစ်

ယောက်၏ရုပ်သွင် ပေါ်လာ၏။

ထိုအချိန်ဝယ် ပြေးတက်လာသူသည် တောင်ကုန်းပေါ်

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၇

ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်လေတော့သည်။

* * *

သီလရှင်ကြီးက မလှုပ်မယှက် ရပ်နေဆဲ။

သူမ၏မျက်ဝန်းအစုံတွင် ရွှံ့ရှာမုန်းတီးခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်း

စသည့် အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လွင်နေ၏။

တောင်ကုန်းပေါ် တက်လာသူကို မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်

နေလိုက်လေသည်။

ထိုလူမှာ မီးခိုးရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက်နှာပေါ်ဝယ် ကြောက်မက်ဖွယ်သဏ္ဌာန် မျက်နှာပုံးတူတစ်ခု ဖွပ်ထား၏။

ထိုလူသည်ပင် သိုင်းဆရာကြီးဝမ်းရောင်အား သတ်ပစ်ခဲ့ သလို ဒုက္ခိတကြီးကိုလည်း သတ်ပစ်ခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူကို သူမ ရင်ဆိုင်ရပေမည်။

မျက်နှာပုံးရှင် ရောက်လာလျှင် အလိုလိုပင် ပူလောင်အိုက် စပ်မှုများ ခံစားလာရပြီး ချွေးများ စိမ့်ထွက်လာသည်ကို သတိပြုမ လိုက်၏။

မျက်နှာပုံးရှင်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် အစ်ကိုကြီးကို သတ်ပစ်လိုက် ရတာလဲ”

ဟုမေးလိုက်လေသည်။

၁၁၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဟား...ဟား...ဟား”

မျက်နှာဖုံးရှင် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။

သူ၏ရယ်မောသံကြီး ဟိန်းထွက်လာလေသည်။

ရယ်မောပြီးမှ ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ...

“သူက ကျုပ်ကို တားဆီးဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်လေ၊ ကျုပ်က ဝမ်းရှောင်ရုံမိသားစုကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ၊ ဘယ်သူမှ ကျုပ်ကို တားဆီးလို့ မရဘူးဆိုတာကို သူ မသိခဲ့ဘူးလေ”

သီလရှင်ကြီးက အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ရှင်က ဘယ်လိုအပြီးနဲ့ သည်လောက်တောင် ရက်ရက် စက်စက် ရန်ငြိုးဖို့ နေရတာလဲ၊ သိုင်းဆရာကြီးဟာ သိုင်းလောကမှာ အများအကျိုး ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ အဖြူရောင်သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဆိုတာ လူတိုင်း သိကြတာပဲရှင်”

“ဘာ”

မျက်နှာဖုံးရှင်၏အသံ ဟိန်းထွက်လာ၏။

သီလရှင်ကြီးက...

“ရှင်က သိုင်းဆရာကြီးအပေါ် ရန်ငြိုးဖို့ တာ မှားပြီလို့ ပြောတာရှင်”

“ဟား...ဟား...ဟား”

မျက်နှာဖုံးရှင် ရယ်မောလိုက်၏။

ယခုတစ်ကြိမ် ခံပြင်းနာကြည်းစွာ ရယ်မောလိုက်ခြင်း ဖြစ်

ကြောင်း သိသာထင်ရှားလှပေသည်။

အတန်ကြာ ရယ်မောပြီးမှ...

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၉

“အများအကျိုး ဆောင်ရွက်တဲ့ အဖြူရောင်သိုင်းသမားကြီး ဟုတ်လား၊ တောက် ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ လူစိတ်ကင်းမဲ့တဲ့ တိရစ္ဆာန်ကြီးဆိုတာ မင်းမှ မသိဘဲကိုး”

“ဘာရှင်”

“မင်းသေသေချာချာ မှတ်ထား၊ ဝမ်းရှောင်ဟာ ကျုပ်ကို သုတ်သင်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း ကျုပ်ဇနီးနဲ့ ကျုပ်သမီးကိုပါ ချမ်းသာ မပေးဘဲ သုတ်သင်ပစ်ခဲ့တယ်၊ ကျုပ်မိန်းမ တိုးလျှိုးတောင်းပန်နေတဲ့ ကြားက၊ ကျုပ်သမီးလေး တဝါးဝါး ငိုကြွေးနေတဲ့ကြားက...”

ရုတ်တရက် သူ၏စကား တစ်ဝိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်သွား၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာသည်။

လက်နှစ်ဘက်ဆန့်ဟန်းရင်း...

“မလုပ်နဲ့...မလုပ်နဲ့”

ဟု တအားအော်ဟစ်လိုက်၏။

သူ၏ခြေထောက်များ တွန့်လိန်ကောက်ကွေးသွား၏။

“အား”

အသံနက်ကြီးဖြင့် စူးရှကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ပြေးသွား၏။

သီလရှင်ကြီး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

မျက်နှာဖုံးရှင်သည် လူကောင်းပကတိ ရှိနေမှ အဘယ်

ကြောင့် ဒဏ်ရာရထားသည့် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ပမာ အထိတ် တလန့် အော်ဟစ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားရပါသနည်း။

၁၂၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အဖြစ်အပျက်မှာ မယုံကြည်နိုင်စရာ ကောင်းလှသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် ထွက်ပြေးသွား၍ သူမ ကံကောင်းသွား
သည်ဟု တွက်ဆမိလိုက်လေသည်။

သီလရှင်ကြီး ဝါးတောဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေး လှမ်း
သွားလိုက်၏။

ဝါးတောအတွင်း ပြန်ထွက်လာသောအခါ သူမနှင့်အတူ
ဝမ်းဖုံး လိုက်ပါလာတော့သည်။

* * *

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၁

တောင်ကုန်းပေါ်ဝယ် မြေပုံစိုစိုကလေးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာ
လေ၏။

ဒုက္ခိတကြီး၏မြေပုံ ဖြစ်ပေသည်။

ဝမ်းဖုံးနှင့် သီလရှင်တို့က မြေပုံဘေးဝယ် ညှိုးငယ်သော

မျက်နှာထားဖြင့် ရပ်နေကြလေသည်။

အချိန်မှာ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွား၏။

လေပြည်လေညင်း ဝေယမ်းတိုက်ခတ်လာ၏။

ဝါးတောထဲမှ တဝီဝီ မြည်သံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

သီလရှင်ကြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးဟာ မေမေ့ရဲ့ အနွဲ့အတာကို အခံဆုံး လူတစ်
ယောက်ပါပဲ။ သားဖေဖေနဲ့ အဆင်မပြေတာ တစ်ခုပဲ ပြောစရာရှိ
တယ်။ သားဖေဖေက သူ့ကို ကျက်သရေ မရှိတဲ့လူလို့ သတ်မှတ်
တယ်လေ။ ဒါကြောင့် ဘယ်တုန်းကမှ မျက်နှာချင်းဆိုင်လို့ မဖြစ်ခဲ့ကြ
ဘူး။ အခုတော့လဲ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး လူတစ်ယောက်တည်းရဲ့
လက်ချက်နဲ့ သေသွားခဲ့ရပြီ”

ဟုညည်းညူလိုက်လေသည်။

ဝမ်းဖုံးက...

“မေမေ မျက်နှာဖုံးရှင်ဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိခဲ့ရပြီလား

ဟင်”

ဟုမေးလိုက်၏။

သီလရှင်ကြီး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မသိရသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူဟာ သားဖေဖေနဲ့ ပဏ္ဍိတ

၁၂၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သက်နေခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ သေချာတယ်”

“ဖေဖေနဲ့ ပတ်သက်နေတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သားဖေဖေဟာ သူတို့ရဲ့မိသားစုကို ဒုက္ခပေးခဲ့တယ်လို့ သူက ပြောသွားတယ်”

“ဒါ..ဒါဆိုရင်..”

ဝမ်းဖုံး တစ်စုံတစ်ရာကို သက်ရှုလာလေသည်။

စကားတစ်ပိုင်းတစ်ဖြင့် ရပ်ကာ ချက်ချင်း ဝါးကွပ်ပျစ်ကလေးဆီ ပြေးသွားသည်။

ကွပ်ပျစ်ပေါ်ဝယ် သူ၏အထုပ်ကလေး ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

သူ၏အပြုအမူကြောင့် သီလရှင်ကြီးပင် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

ဝမ်းဖုံး နောက်သို့လည်း ပြေးလိုက်သွား၏။

ဝမ်းဖုံးက အထုပ်ကလေးကို ဖြည့်လိုက်ပြီး ပြိုလ်မွေသော ပန်းချီကားကို ထုတ်လိုက်၏။

“မေမေ သည်မှာ ကြည့်ပါဦး”

ဖခင်ဖြစ်သူ၏မွေးနေ့ဝယ် မည်သူမည်ဝါ ပေးပို့လိုက်ဟု မသိရသော ပြိုလ်မွေသည့် ပန်းချီကားတစ်ချပ် ရောက်ရှိလာပြီး နောက် အန္တရာယ်ဆိုးများ ကျရောက်လာခဲ့ပုံကို ပြောပြရင်း ပန်းချီကားကို ပေးလိုက်လေသည်။

သီလရှင်ကြီးက ပန်းချီကားကို ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၃

သူမ လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

သီလရှင်ကြီးက...

“မျက်နှာဖုံးရှင်ဟာ သူ့ရဲ့မိသားစုကို သားဖေဖေက ရက်ရက်စက်စက် သုတ်သင်ခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်”

“သူ..သူက..”

“သူဟာ အတိတ်အကြောင်း ပြောရင်း ပြန်စဉ်းစားမိပုံရတယ်၊ သည်လို စဉ်းစားမိတာနဲ့ သူ့ရဲ့စိတ်တွေ ဖောက်ပြန်လာတယ်၊ ပြန်ပြီး ကြားယောင်လာပုံ ရှိတယ်၊ သည်လို အနိစ္စရုံ မြင်ကွင်းတွေက သူ့အပေါ် ဖိစီးနှိပ်စက်ထားဟန် ရှိတယ်၊ အင်း မျက်နှာဖုံးရှင်ဟာ စိတ်ဝေဒနာ ခံစားနေရတယ်လို့ မေမေ ပြောချင်တယ်”

“မေမေ သူဟာ မီးလက်ဝါးကျမ်းကို တတ်မြောက်ထားတယ်လို့ သိရပါတယ်”

“ဟင်”

သီလရှင်ကြီး မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“မီးလက်ဝါးကျမ်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေ”

“ဒါ..ဒါဆိုရင်..”

“သိုင်းလောကရဲ့ ရတနာဓားနှစ်လက်ရမဲ့ သူ့ကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

သီလရှင်ကြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သား..သားက သည်ကိစ္စကိုတောင် သိနေပြီကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေ၊ သားက မရမနေ ရှာဖွေမယ်လို့လည်း”

၁၂၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ”

“သား”

“ခင်ဗျာ”

“ရတနာစားနှစ်လက်ကို ဘယ်သူမှ ရှာမတွေ့ကြဘူးဆိုတာ သားသိရဲ့လား”

ဝမ်းဖုံး ရင်ကော့လိုက်ပြီး...

“သားရအောင် ရှာပျံ့မယ် မေမေ”

သီလရှင်ကြီး ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

မျက်နှာဖုံးရှင်သည် မီးလက်ဝါးကျမ်း တတ်မြောက်ထား သည်ဆိုပါလျှင် ရတနာစားနှစ်လက် ရမှ ရင်ဆိုင်နိုင်တော့မည် ဖြစ် လေသည်။

“သားက ဘယ်မှာ သွားရှာမှာလဲ”

“ဟို...ဟို..”

သူ၏ဖခင်ဖြစ်သူ ရှေးမှတ်ထားသည့် စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို ထုတ်ယူကာ ပြလိုက်လေသည်။

သီလရှင်ကြီးက ကိုင်ပင် မကြည့်တော့ချေ။

ဝမ်းဖုံးအား တားဆီး၍ရမည် မဟုတ်သည်ကို နားလည် သဘောပေါက်ထားသည်။

ထို့ကြောင့်...

“သားလိုက်ရှာမယ့်အစား မေမေနဲ့ ပွာစန်းတောင်ပေါ်ကို လိုက်ခဲ့ပါလား”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၅

ဝမ်းဖုံးက...

“ဟင် မေမေက ပွာစန်းတောင်ကို ပြန်မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မေမေဟာ သီလရှင်ဘဝကို ခံယူပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် သိုင်းလောကထဲမှာ ကျင်လည်ကျက်စားခွင့် မရှိတော့ဘူးလေ”

ဝမ်းဖုံး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“မေမေ သားကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့”

ဟုပြောလိုက်၏။

သီလရှင်ကြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

ဝမ်းဖုံးကို ကြည့်ကာ...

“သားက ပွာစန်းတောင်ပေါ်ကို မလိုက်နိုင်ဘူးပေါ့ ဟုတ် လား”

ဟုမေးလိုက်၏။

ဝမ်းဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေ၊ ရတနာစားနှစ်လက်ကိုရှာဖို့ သိပ် ကို အရေးကြီးနေပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သားကို ခွင့်လွှတ်ပါ မေမေရယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။

“သားရယ်”

သီလရှင်ကြီး ညည်းညူလိုက်၏။

ဝမ်းဖုံးအား တားဆီး၍ရမည် မဟုတ်ကြောင်း နားလည် သွားပြီ ဖြစ်သည်။

“သားသဘောပါပဲ၊ မေမေဟာ ပွာစန်းတောင်ပေါ်မှာ

၁၂၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သားကို စောင့်မျှော်နေမယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါနဲ့”
 ဟုပြောလိုက်၏။
 ဝမ်းဖုံးမှာ မိခင်ဖြစ်သူနှင့် မခွဲလိုပါချေ။
 သို့သော်...
 မဖြစ်နိုင်သည့် အခြေအနေမို့...
 “ကောင်းပါပြီ မေမေ၊ မျက်နှာဖုံးရှင်ကို သုတ်သင်နိုင်တဲ့
 တစ်နေ့ မေမေ့ဆီကို သားအရောက်လာခဲ့ပါမယ်”
 သားအမိနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်
 လိုက်ကြလေသည်။
 “မေမေ”
 “သား”
 တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထား
 လိုက်ကြလေသည်။
 သူတို့နှစ်ယောက်၏ရင်ထဲ ကြေကွဲမှုများကို လှိုက်လှိုက်လှဲ
 လှဲ ခံစားနေရပါသည်။
 တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မခွဲနိုင် မခွာရက် ဖြစ်နေကြ
 သည်။
 နှစ်ပေါင်းများစွာ ခွဲခွာနေခဲ့ရသည့် သားအမိနှစ်ယောက်မှာ
 မကြာသေးမီကမှ ပြန်လည်ဆုံတွေ့မိခြင်း ဖြစ်၏။
 ယခုတစ်ဖန် ခွဲသွားကြရပေဦးမည်။
 “သား အန္တရာယ်ကို ကြည့်ရှောင်ပါ သားရယ်”
 သီလရှင်ကြီးက သတိပေးလိုက်၏။

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (၃-သိမ်း) ❖ ၁၂၇

ဝမ်းဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “စိတ်ချပါ မေမေ”
 “ကဲ အချိန်ရှိတုန်း သားသွားပေတော့၊ မျက်နှာဖုံးရှင် ပြန်
 လှည့်မလာနိုင်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး”
 ဝမ်းဖုံးက စာအုပ်နှစ်အုပ်နှင့် ပန်းချီကားကို ပြန်လည်ထုပ်
 ပိုးလိုက်၏။
 ထို့နောက်...
 သားအမိနှစ်ယောက် တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက်ဆွဲ
 ကာ ထွက်လာကြလေသည်။
 ဟွာစန်းတောင်သို့ သွားရာလမ်းသို့ ရောက်လျှင် သီလရှင်
 ကြီးနှင့် ဝမ်းဖုံးတို့ လမ်းခွဲလိုက်ကြ၏။
 သီလရှင်ကြီးသည် ဟွာစန်းတောင်ပေါ်သို့ တက်ရောက်
 သွားသလို ဝမ်းဖုံးကလည်း ဓားနှစ်လက် ရှာဖွေရန် အလယ်ပိုင်း
 ဒေသသို့ ဦးတည်ကာ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

* * *

၁၂၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကျားရှေ့မှောက်

ဝမ်းဖုံးသည် မိခင်ကြီးနှင့် လမ်းခွဲကာ ခရီးဆက်လာခဲ့လေသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေခဲ့သော မိခင်ကြီးနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခဲ့ရသည်မှာ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်စရာကောင်းလှပေသည်။

သို့သော် ဝမ်းဖုံးမှာ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေစရာအချိန် မရပါချေ။

မိခင်ကြီးကလည်း လူဝတ်ကြောင်ကို စွန့်လွှတ်ကာ သီလရှင်ဘဝဖြင့် အရိုးထုတ်သွားတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

မိသားစုတာဝန်သည် သူ၏ပခုံးပေါ် ကျရောက်နေသည်ဟု ဝမ်းဖုံး ခံယူထားလေသည်။

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၉

ဝမ်းဖုံး မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ...
“မိတ်ဆွေ ခဏလောက် နေပါဦးဗျာ”

ဟန့်တားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဝမ်းဖုံး ခြေလှမ်းရပ်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် လူရွယ်တစ်ဦး ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူရွယ်က...

“မိတ်ဆွေဟာ ဓားပညာဖြိုဝင်းက သခင်လေးဝမ်းဖုံး မဟုတ်လားဗျာ”

ဟုမေးလာလေသည်။

ဝမ်းဖုံးက...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါထက် မိတ်ဆွေက ဘယ်သူများလဲဗျာ၊ ကျုပ်မြင်ဖူးသလို ရှိပေမယ့် ရုတ်တရက် မမှတ်မိတာကို ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါတယ်”

ထိုလူအား မြင်ဖူးသလို ရှိသည် ထင်မိသော်လည်း ရုတ်တရက် မည်သည့်နေရာ၌ တွေ့ဖူးခဲ့သည်ကို စဉ်းစားမရပါချေ။

ထိုလူ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဟန်လုံပါ၊ ဆရာကြီးကျင်းကျောက်နဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်ဗျာ”

“ဪ”

ကျင်းကျောက်သည် ဝမ်းဖုံးထံ၌ ရှိနေသော ဓားနှစ်လက်နှင့် ပတ်သက်သည့် မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို သူ၏စာအုပ်ဖြစ်ပြီး ဝမ်းဖုံး

၁၃၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ရှောင်ကို ငှားရမ်းထားရာမှ အပိုင်စီးခံလိုက်ရသည်ဟု လိမ်ပြောခဲ့သည်ကို ဟန်လုံ ယုံကြည်ထားလေသည်။

ဟန်လုံသည် ဝမ်းဖုံးထံမှ မှတ်စုစာအုပ်ကို ရအောင် ယူပေးမည်ဟု ကျင်းကျောက်ကို အာမခံပြီး လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းကျောက်၏သမီး ကျင်းကျင်းသည် ဘဝပျက်သွားသော မိမိအား လုံးဝစိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ အခြားသူတစ်ယောက်နှင့် လက်တွဲတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းဖုံး သိထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ယခု သူ၏ရှေ့သို့ ရောက်လာသူပင် ဖြစ်ရမည်ဟုလည်း နားလည်ထားလေသည်။

ဟန်လုံက...

“ကျုပ်က မိတ်ဆွေဆီမှာ အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်လို့ လာခဲ့တာပါဗျာ”

ဟုပြောလာလေသည်။

သဘောမနောကောင်းပြီး စိတ်ထားဖြူစင်သော ဝမ်းဖုံးမှာ သူတစ်ပါးအား ကူညီဖို့ ဝန်မလေးပါချေ။

“ကျုပ် ဘာကူညီမှာလဲ”

ဟန်လုံက...

“ညီမလေးကျင်းကျင်းက မိတ်ဆွေကို တွေ့ချင်နေပါတယ်၊ သူ့မှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိနေတာကြောင့် ခဏလောက် လိုက်တွေ့စေချင်ပါတယ်”

ဝမ်းဖုံး မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၁

“ကျင်းကျင်း ဘာဖြစ်နေလို့လဲဗျာ”

ဟန်လုံက...

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရယင်တော့ ဆရာကြီးကျင်း ကျောက်ဟာ ဓားပညာခြံဝင်းပိုင်ရှင်နဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့တာကြောင့် မိစ္ဆာသခင်မျက်နှာဖုံးရှင်ရဲ့ ရန်လိုမှုကို ခံနေရပါတယ်၊ သည်ကိစ္စဟာ သူတို့နဲ့ မပတ်သက်တဲ့အကြောင်း မိတ်ဆွေလေး ဖြေရှင်းပေးဖို့ အကူအညီ တောင်းချင်လို့ပါဗျာ”

“သူလိုက်လာတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မြို့ပြင်မှာ စောင့်နေပါတယ်ဗျာ”

ဝမ်းဖုံးက ကျင်းကျင်းနှင့် လိုက်လံတွေ့ဆုံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

* * *

၁၃၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မြို့ပြင်...

ဟန်လုံနောက်သို့ လိုက်လာသော ဝမ်းဖုံးမှာ မြို့ပြင်သို့ ရောက်လျှင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်လေသည်။

“သည်ဘက်ကို လာပါဗျာ”

ဟန်လုံက တောပန်းရုံများဘက်သို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။

ဝမ်းဖုံးလည်း လိုက်သွားသည်။

နှစ်ယောက်သား တောပန်းရုံကြီးအနီးသို့ ရောက်ရှိသွားကြ

လျှင်...

“ကျင်းကျင်းက ဟိုမှာ”

ဟန်လုံက တစ်နေရာသို့ ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

ဝမ်းဖုံး လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

ဟန်လုံက တိတ်တဆိတ် လှုပ်ရှားလိုက်လေသည်။

ဝမ်းဖုံးအား လျှပ်တပြက် သွေးကြောထိုးပိတ်လိုက်ခြင်း

ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းဖုံး အငိုက်မိကာ သွေးကြောပိတ်ခံလိုက်ရလေတော့

သည်။

“ဒါ...ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

ဝမ်းဖုံး ဒေါသတကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

သွေးကြောပိတ်ခံလိုက်ရသဖြင့် မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သွား

သော်လည်း စကားပြောနိုင်သေးသဖြင့် အော်ငေါက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်

လေသည်။

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (၃-သိမ်း) ❖ ၁၃၃

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဟန်လုံ သဘောကျရာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဘာလုပ်ရမလဲဗျာ၊ မင်းကို သွေးကြောပိတ် ဖမ်းဆီးလိုက် တာပေါ့”

“ခင်ဗျား ဘာကြောင့် သည်းလို လုပ်တာလဲဗျ”

“မင်းဆီက ဓားမှတ်စုကို လိုချင်လို့ပေါ့ကွာ”

“ညော်”

“သည်မှတ်စုကို ရမှ ဆရာကြီးကျင်းကျောက်က ကျင်းကျင်း နဲ့ ကျုပ်ကို လက်ထပ်ပေးဖို့ သဘောတူမှာ”

“လက်စသပ်တော့ ဆရာကြီးကျင်းကျောက်က ခိုင်းလိုက် တာကိုး”

ကျင်းကျောက်သည် ဖခင်၏မျက်နှာကိုပင် ထောက်ထား ခြင်းမရှိဘဲ ဖခင်၏ဓားနှစ်လက်မှတ်စုအား လိုချင်မက်မောကာ အ ကောက်ကြံခဲ့ကြောင်း ဝမ်းဖုံး နားလည်လိုက်လေသည်။

ဟန်လုံက...

“ကဲ ဓားနှစ်လက်မှတ်စုကို အေးအေးဆေးဆေး ထုတ်ပေး ယင် ကောင်းမယ်”

ဝမ်းဖုံး အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ဆီက ဘယ်တော့မှ မရဘူး မှတ်ထားပါ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဟန်လုံက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မင်းက ကျုပ်လက်ထဲ ရောက်နေပြီ၊ မင်း ဘာများ တွေး

၁၃၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

နိုင်မှာမို့လဲ”

ချက်ချင်းပင် ဝမ်းဖုံး၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ ရှာဖွေကြည့်လိုက်လေသည်။

မကြာပါချေ။

အင်္ကျီရင်ဘတ်ကြား၌ သိမ်းဆည်းထားသော ဓားနှစ်လက် မှတ်စုကို တွေ့ရှိသွားလေတော့သည်။

“ဟာ...ဟာ...ဟာ...”

ဟန်လုံ ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

သူ၏ရယ်မောသံနှင့် မရှေးမနှောင်းတွင်...

“ဟာ...ဟာ...ဟာ...”

“ဟာ...ဟာ...ဟာ...”

အခြားရယ်မောသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ရယ်မောသံများကြောင့် တိတ်ဆိတ်နေသော ဝန်းကျင်၌ ဆူညံသံ ဖြစ်သွားသည် ဆိုနိုင်၏။

“ဟန်”

ဟန်လုံ ရင်ထိတ်သွားသည်။

လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ သစ်ပင်များကြားမှ လူတစ်ယောက်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ယုဝမ်း၊ လင်းနီနှင့် ထင်းရှမ်းတို့ ဦးဆောင်သောလူစု

လေသည်။

ယုဝမ်းတို့က ဟန်လုံအား ချက်ချင်းဝိုင်းရံထားလိုက်ကြ

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၅

သည်။ ဟန်လုံ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါက ဘာသဘောလဲဗျ”

ယုဝမ်းက...

“မင်းက ဝမ်းဖုံးနဲ့ ပတ်သက်နေလို့ပေါ့”

“ဘာဗျ”

“ဝမ်းဖုံးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့လူတိုင်း ဒုက္ခရောက်ရမယ်ဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား”

“အဲဒါ ကျုပ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့။ မင်းက ဝမ်းဖုံးနဲ့ ပတ်သက်နေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ကျုပ်...”

ဟန်လုံ မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

ဝမ်းရှောင် သေဆုံးသွားပြီး ဓားပညာမြဲပင်း ပျက်စီးသွားသည်မှာ မိစ္ဆာသခင်မျက်နှာဖုံးရှင်၏ လက်ချက်ဖြစ်ကြောင်း သတင်းကြားထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

မိစ္ဆာသခင်မျက်နှာဖုံးရှင်က ဝမ်းဖုံးကိုလည်း အလွတ်မပေးဘဲ လိုက်လံရှာဖွေနေကြောင်း လမ်းခရီး၌ သူ့သတင်းကြားခဲ့ပြီး ဖြစ်လေသည်။

ယခု ရောက်လာကြသူများသည် မိစ္ဆာသခင်မျက်နှာဖုံးရှင်၏လူများ ဖြစ်ရမည်ဟု ဟန်လုံ ခိုပ်မိသွားလေတော့သည်။

ယုဝမ်းက...

“မင်းက ဝမ်းဖုံးနဲ့ ပတ်သက်နေတာပဲ သေဖို့သာ ပြင်မလဲ”

၁၃၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ပေတော့”

ဟုကြိုးဝါးကာ စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လင်းနို့နှင့် ထင်းရှမ်းတို့ကလည်း...

“ကျုပ်တို့လည်း ရှိပါသေးတယ်”

ဟုအော်ပြောရင်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

ဟန်လုံ ဗျာများသွားတော့သည်။

“ကျုပ်ကို မတရားမလုပ်နဲ့”

ပြန်လည်ခုခံလိုက်ပါသော်လည်း အများနှင့်တစ်ယောက်

ဖြစ်နေရကား ကြာရှည်ခုခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘဲ...

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှစွာ အော်ဟစ်ရင်း မြေပေါ်လဲကျသွားတော့သည်။

ယုဝမ်းတို့လူစုက ညှာတာထောက်ထားခြင်း မရှိဘဲ လဲကျ

နေသော ဟန်လုံ၏ရင်ဝဉ် ဓားတစ်လက် ထိုးစိုက်ချကာ အဆုံးစီရင်
လိုက်ကြလေတော့သည်။

* * *

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၇

ကျင်းကျောက်၏လှည့်စားမှုကို ယုံကြည်ကာ ဝမ်းဖုံးအား
ဒုက္ခပေးခဲ့သည့် ဟန်လုံမှာ ယုဝမ်းတို့လူစု၏ လက်ချက်မိကာ သေ
ဆုံးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းဖုံး ထိတ်လန့်သွား၏။

“ငါသွေးကြောပိတ်ခံနေရတာကိုသာ သူတို့ သိသွားခဲ့ကြ
ယင် ဒုက္ခပါပဲ”

စိတ်ထဲမှ ညည်းတွားမိလိုက်လေသည်။

ယုဝမ်းတို့သည် ဟန်လုံအား သုတ်သင်လိုက်ကြပြီးလျှင်
ဝမ်းဖုံးဘက်သို့ ဦးလှည့်လာကြလေသည်။

ယုဝမ်းက...

“ဝမ်းဖုံး၊ သည်တစ်ခါတော့ ကျုပ်တို့ လက်က ပြေးလွှတ်
မယ် မထင်နဲ့”

ဟုငေါက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် လင်းနို့တို့နှင့်အတူ လက်နက်ကိုယ်စီဆွဲကာ
ရှေ့တိုးလာကြလေသည်။

ဝမ်းဖုံးအား မုန်းတီးနေကြပြီ ဖြစ်ရာ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြ
တော့မည် ဖြစ်လေသည်။

သွေးကြောပိတ်ခံထားရသဖြင့် လှုပ်ရှားခြင်း မပြုနိုင်တော့
သည့် ဝမ်းဖုံးလည်း ဒုက္ခရောက်ရတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ရှုတ်တရက်...

“ရပ်လိုက်စမ်း”

ဟန်တားသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

၁၃၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထိုဟန့်ကားသံကို ကြားလိုက်ရလျှင် ယုဝမ်းတို့လူစုမှာ ပျာ
ပျာသလဲ နောက်ဆုတ်သွားကြလေတော့သည်။

ဝမ်းဖုံး ဝမ်းသာသွား၏။

သို့အား ကူညီမည့်သူ တစ်ယောက်ယောက် ရောက်လာပြီ
ဟုလည်း ထင်လိုက်မိလေသည်။

သို့သော်...

ဟန့်ကားသူကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ အကြီးအကျယ် စိတ်
ပျက်သွားရလေတော့သည်။

“မိစ္ဆာသခင်”

ဟန့်ကားသူကား မိစ္ဆာသခင် မျက်နှာဖုံးရှင် ဖြစ်နေပါတော့
သည်။

ယုဝမ်းတို့ ဦးညွတ်ဂါရဝပြုလိုက်ကြလေသည်။

မိစ္ဆာသခင်ကိုယ်တိုင် ရောက်လာပြီ ဖြစ်သည်။

မိစ္ဆာသခင်သည် ဝမ်းဖုံးအား ရှာဖွေဆုံးမရန် ယုဝမ်းတို့အား
တာဝန်ပေးထားလေသည်။

သို့သော်...

ယုဝမ်းတို့လူစုက တာဝန်ကျေအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်း
မရှိကြသဖြင့် ကိုယ်တိုင် လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းဖုံး စိတ်ဓာတ်ကျသွား၏။

မိစ္ဆာသခင်နှင့် တစ်ကြိမ် တွေ့ဆုံခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်သည်။

သူက မည်နည်းနှင့်မျှ ယှဉ်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း သိရှိ
ထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၉

မိစ္ဆာသခင်သည် သူတောင်းစားသားအမိကြောင့် ထွက်
ပြေးသွားခဲ့လေသည်။

ယခုတော့ သူက သွေးကြောပိတ်ခံထားရသည့်အပြင်
သူတောင်းစားသားအမိလည်း အနီးအနားတွင် ရှိမနေကြပါချေ။

မိစ္ဆာသခင်မျက်နှာဖုံးရှင်၏လက်ထဲမှ မည်သို့မျှ လွတ်
ပြောက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟု စိတ်ဒုန်းဒုန်းချထားလိုက်လေတော့
သည်။ မိစ္ဆာသခင်က ရှေ့တိုးလာသည်။

ဝမ်းဖုံးအား အကဲခတ်လိုက်သည်။

“လက်စသပ်တော့ သွေးကြောပိတ်ခံထားရတာကိုး”

ဦးခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

ဝမ်းဖုံးက...

“ကျုပ်က သွေးကြောပိတ်ခံထားရလည်း ခင်ဗျားကို မ
ကြောက်သေးဘူးဗျ”

ဟုအော်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

မိစ္ဆာသခင် ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မင်းတော်တော်သတ္တိကောင်းပါလား”

ဝမ်းဖုံးက...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်အဖေနဲ့ တစ်အိမ်သားလုံးကို သတ်ပစ်ခဲ့
တယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ကြောက်ရွံ့နေမယ်ထင်ရင် မှားသွားမှာ
ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကို သတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ၊ ခင်ဗျားကို မကြောက်အေး
ဘူးဗျ”

၁၄၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဘာကွ”

မိစ္ဆာသခင် ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

ဝမ်းဖုံးက...

“ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားထက် သိုင်းပညာနည်းတဲ့ လူတွေကို အနိုင်ယူနိုင်တာနဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဟုတ်လှပြီ ထင်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ် သာ သိုင်းပညာရှိခဲ့ရင် ခင်ဗျားဒုက္ခရောက်သွားမှာပဲ”

မိစ္ဆာသခင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ငါ့ကို ဘယ်သူက ယှဉ်နိုင်မှာတဲ့လဲ”

“ကျုပ်သာ နေ-လစားနှစ်လက်ကို ရခဲ့မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား ကို ဘာကြောင့် အနိုင်မယူနိုင်ရမှာလဲဗျ”

“မင်း...”

မိစ္ဆာသခင်သည် လက်ဆန့်ထုတ်ကာ ရိုက်ချရန် ဟန်ပြင်ပြီး မှ စိတ်ပြောင်းသွားဟန်ဖြင့် လက်ကို ပြန်လည်ရှပ်သိမ်းလိုက်လေ သည်။

“နေ-လစားနှစ်လက်ကို လိုက်ရှာပြီး ကျုပ်ကို ရင်ဆိုင်မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်းရူးနေပြီ ထင်တယ်၊ နေ-လစားနှစ်လက်ကို လိုချင်လို့ သိုင်းလောကသားတွေ လိုက်ရှာခဲ့ကြတာ၊ ဘယ်သူကများ ရှာတွေ့ ခဲ့ကြလို့လဲ ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်းက ဘယ်လိုလုပ် ရှာတွေ့မှာတဲ့လဲ”

မိစ္ဆာသခင်က လှောင်ပြောင်ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ဝမ်းဖုံးက...

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၁

“ကျုပ် ဘာကြောင့် တွေ့အောင် မရှာနိုင်ရမှာလဲ”

“မင်း တကယ် ပြောတာလား”

“ခင်ဗျားကို အနိုင်ယူဆုံးမနိုင်ဖို့ နေ-လစားနှစ်လက်ကို ရမှ ဆိုတာ ကျုပ်သိထားတာ၊ ဘာကြောင့် တွေ့အောင် ရှာဖို့ မကြိုးစား ရမှာလဲ”

မိစ္ဆာသခင်၏မျက်နှာဖုံးစွပ်အောက်မှ မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပြောင်လာလေသည်။

“မင်းရူးနေပြီ”

“ခင်ဗျားလည်း ရူးသွပ်နေတာပဲ မဟုတ်လား”

“တာ...ဟား...ဟား”

မိစ္ဆာသခင်မျက်နှာဖုံးရှင် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြန် လေသည်။

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ ငါက ရူးသွပ်နေတာ၊ မင်းလည်း ရူးသွပ်နေတာပဲ မဟုတ်လား၊ တို့နှစ်ယောက်စလုံး အရူးတွေ ဖြစ်နေ ပြီ”

မိစ္ဆာသခင်သည် အခြားသူများနှင့် မတူဘဲ စိတ်နေသဘော ထား ထူးဆန်းသူ ဖြစ်နေပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဝမ်းဖုံး၏စကားကို ကြားရသောအခါ သဘော ကျသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ငါက မင်းအဖေကို သုတ်သင်ပြီး မင်းတို့တစ်မိသားစုလုံး မျိုးဆက်မကျန်ရလေအောင် သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား တယ်၊ မင်းကိုလည်း သတ်ပစ်ရမှာပဲ”

၁၄၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝမ်းဖုံးက...

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် ခင်ဗျား အချိန်ဖြုန်းနေရတာလဲဗျ။
ကျုပ်ကို သတ်ပစ်လိုက်ပါတော့လား။”

မိစ္ဆာသခင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်က မင်းကို မသတ်ပါဘူး။”

“ဘာဗျ”

“မင်းကို မသတ်တဲ့အပြင် ဓားနှစ်လက်ကို လိုက်ရှာနိုင်
အောင် လွှတ်ပေးလိုက်ဦးမှာပါ။”

ဝမ်းဖုံး မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

မိစ္ဆာသခင်က...

“မင်းကို လွှတ်ပေးလိုက်မယ်၊ ဓားနှစ်လက်ကို တွေ့အောင်
ရှာပါ။ ပြီးယင် ကျုပ်ဆီကို ပြန်လာခဲ့ပါ။”

“ခင်..ခင်ဗျား တကယ် ပြောတာလား။”

“တကယ်ပေါ့”

“ကျုပ်က ဓားနှစ်လက်ရရင် ခင်ဗျားကို သုတ်သင်ပစ်မယ်
ဆိုတာ ခင်ဗျား မသိဘူးလား။”

“သိတာပေါ့”

“သိလျက်နဲ့ လွှတ်ပေးမယ် ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ်”

“ခင်..ခင်ဗျား...”

ဝမ်းဖုံး မည်သို့ ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

မိစ္ဆာသခင် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၃

“မင်းအံ့ဩနေတာလား၊ ကျုပ်က မင်းအဖေကို သတ်ပစ်
လိုက်ပြီးပြီ၊ မင်းပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို သည်အတိုင်း
သတ်ပစ်လိုက်ရရင် ဘယ်မှာ အရသာ ရှိတော့မှာလဲ။”

ဝမ်းဖုံးက...

“ကျုပ်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ရင် ခင်ဗျား အမှားကြီး မှားသွား
ပါလိမ့်မယ်ဗျာ”

မိစ္ဆာသခင်က...

“မှားသွားပါစေ၊ ကျုပ် မမူပါဘူး၊ မင်းသာ ဓားနှစ်လက်ကို
ရအောင် ရှာပါ။”

“ကျုပ်ရမှာ သေချာတယ်ဗျ”

“အေး ဒါပေမယ့် မင်း တစ်ခုတော့ ကတိပေးရမယ်”

“ဘာကတိလဲ”

“ခြောက်လအတွင်း ဓားနှစ်လက်ကို တွေ့အောင် မရှာနိုင်
ရင် ငါ့ဆီကို ပြန်လာပြီး ငါ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ်
အဆုံးစီရင်ရလိမ့်မယ်”

ဝမ်းဖုံး ဝိုင်းသွားလေသည်။

မိစ္ဆာသခင်က...

“ငါသတ်ပစ်လိုက်မယ်ဆိုရင် ခုချက်ချင်း မင်းသေသွားလိမ့်
မယ်၊ မင်းအတွက် ကြိုးစားဖို့ အချိန်ခြောက်လရတာ အမြဲတပဲ
မဟုတ်လားကွ”

ဝမ်းဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်သဘောတူပါတယ်ဗျာ”

၁၄၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဟား...ဟား...ဟား”

မိစ္ဆာသခင် ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

သူ၏လက်တစ်ဘက် ဝေယမ်းလိုက်လျှင် လေပွေလှိုင်းတစ်ခုက ဝမ်းဖုံးထဲသို့ တိုးဝင်လာလေသည်။

“အင့်”

ဝမ်းဖုံးလည်း ခန္ဓာကိုယ်ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားကာ သွေးကြောဖွင့်ပြီး လှုပ်ရှားလာနိုင်တော့သည်။

မိစ္ဆာသခင်က သူ့အား သွေးကြောဖွင့်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မိစ္ဆာသခင်က...

“မင်းသွားပေတော့”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ဝမ်းဖုံး အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့အသက်ဟာ ခြောက်လပဲ ခံတော့မယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါဗျာ”

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့၏။

“ဟား...ဟား...ဟား”

မိစ္ဆာသခင်၏လှောင်ပြောင်ရယ်မောသံက သူ၏နောက်သို့ လွင့်ဖို့လိုက်ပါလာလေတော့သည်။

* * *

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၅

ဝမ်းဖုံးသည် မိစ္ဆာသခင် လက်ထဲမှ အသက်ရှင်လျက် လွတ်မြောက်ခဲ့ရသည်ကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိလေသည်။

မိစ္ဆာသခင်မျက်နှာဖုံးရှင်မှာ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုက်ကျိဂိုဏ်းမှ ပျောက်ဆုံးသွားသော ‘မီးလက်ဝါးသိုင်း’အား လေ့ကျင့်အောင်မြင်ခဲ့သူ ဖြစ်နေသည်။

သူ့အား ဝမ်းဖုံး မဆိုထားနှင့် သိုင်းလောကမှ ထိပ်သီးဂိုဏ်းချုပ်ကြီးများပင် ယှဉ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

ဝမ်းဖုံးက မိစ္ဆာသခင်အား ရင်ဆိုင်နိုင်ပါမည်လော။

ဝမ်းဖုံးသည် နေ-လစားနှစ်လက်ကို တွေ့အောင် ရှာဖွေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား၏။

မည်သူမျှ ရှာမတွေ့နိုင်သည့် ထိုစားနှစ်လက်အား သူတွေ့အောင် ရှာဖွေနိုင်ပါမည်လော။

ဝမ်းဖုံးက ရအောင် ရှာဖွေသွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားလေတော့သည်။

* * *

အန္တရာယ်ဆိုး

ဂူတန်းဂိုဏ်း...

မိစ္ဆာသခင်မျက်နှာဖုံးရှင်က ဂူတန်းဂိုဏ်းအား စိန်ခေါ်လိုက်လေသည်။

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးအား လွှမ်းမိုးရန် စတင်ခြေလှမ်းပြင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မိစ္ဆာသခင်မျက်နှာဖုံးရှင်သည် အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသူဖြစ်ကြောင်း သတင်းကြီးနေသဖြင့် ဂူတန်းဂိုဏ်းချုပ်ကိုယ်တိုင် ထွက်ကာ ရင်ဆိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

မိစ္ဆာသခင်မျက်နှာဖုံးရှင်နှင့် ဂူတန်းဂိုဏ်းချုပ်တို့၏ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲ၌ မိစ္ဆာသခင်မျက်နှာဖုံးရှင်က ဂူတန်းဂိုဏ်းချုပ်အား အနိုင်ယူကာ သိုင်းလောကအား တုန်လှုပ်ချောက်ခြားသွားစေခဲ့လေတော့သည်။

* * *

မိစ္ဆာသခင်မျက်နှာဖုံးရှင်သည် ဂူတန်းဂိုဏ်းချုပ်အား အနိုင်ယူလိုက်ပြီးနောက် ရှောင်လင်း၊ ဝါဆန်း၊ ငိုမိ စသည့် သိုင်းဂိုဏ်းကြီးများအား ဆက်လက်စိန်ခေါ်လိုက်လေသည်။

တစ်ဘက်မှလည်း ဒုစရိုက်သမားများ၊ အနက်ရောင်သိုင်းလောကသားများအား စည်းရုံးသိမ်းသွင်းခဲ့လေသည်။

မိစ္ဆာသခင်က သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သူ၏ခြေဖဝါးအောက် ရောက်လာရမည်ဟု ကြွေးကြော်ခဲ့လေသည်။

သိုင်းလောကရှိ သိုင်းဂိုဏ်းလေးများသည် မိစ္ဆာသခင်၏ခြေဖဝါးအောက်သို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

မိစ္ဆာသခင်သည် သိုင်းလောက၏ အန္တရာယ်ဆိုး ဖြစ်လာလေတော့သည်။

မိစ္ဆာသခင်ကို အားကိုးအားထားပြုကာ လူဆိုးစားပြုများ၊ အနက်ရောင်သိုင်းသမားများက ထကြွသောင်းကျန်းလာကြရာ အဖြူရောင်သိုင်းသမားများနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

သိုင်းလောက နေရာအနှံ့အပြား၌ တိုက်ပွဲများ အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

သိုင်းလောက၌ ပြဿနာများ ပေါ်ပေါက်နေသဖြင့် အဘိုးအိုဦးစီးနှင့် ဂူးလျှံတို့သားအဖသည်လည်း အဖြူရောင်သိုင်းသမားများပီပီ မတရားမှုကို တွန်းလှန်ရင်း ပါဝင်ပတ်သက်မိခဲ့ကြသည်။

ဤတွင်...

* * *

၁၄၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

နံနက်ခင်း၏နေခြည်နုလေးသည် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့်
အခန်းတွင်းသို့ တိုးဝင်ဖြာကျနေသည်။

နေခြည်ကြောင့် လင်းလင်းချင်းချင်း ဖြစ်နေသည့် အခန်း
ကလေးမှာ နေချင့်စဖွယ် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေး ရှိနေသည်။

အခန်းထောင့်ဝယ် ခုတင်တစ်လုံး ရှိနေပြီး ခုတင်ပေါ်တွင်
အဘိုးအိုတစ်ယောက် ထိုင်နေ၏။

အဘိုးအိုသည် ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်တက်ကာ အပြင်
ဘက် ငေးမျှော်ကြည့်နေသည်။

အပြင်ဘက်ဝယ် သာယာလှပသော ရှုခင်းများ တွေ့မြင်နေ
ရသည်။

ကျေးလက်ဒေသများ၌သာ တွေ့ရလေ့ရှိသော မြင်ကွင်း
မျိုး ဖြစ်ပေသည်။

အဘိုးအိုသည် အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းအခါခါ
ချနေသည်။

တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးတောကာ ရယ်မောနေဟန် ရှိ၏။
“မဖြစ်ပါဘူး၊ အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်တာ အကောင်း
ဆုံးပါပဲ”

ဟုလည်း ညည်းညူလိုက်လေသည်။
ထိုစဉ် ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

အဘိုးအို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ မိန်းမပျိုလေးတစ်
ယောက် လှမ်းဝင်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

မိန်းမပျိုကလေးမှာ ငယ်ရွယ်နုနယ်ပြီး ချောမောလှပသူ

နေလေးနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၉

လေး ဖြစ်သည်။

သူမ၏လက်ထဲဝယ် အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသည့်
ဆန်ပြုတ်တစ်ပန်းကန် ကိုင်ဆောင်လာလေသည်။

အဘိုးအို ပြုံးလိုက်သည်။

“သမီးလည်း ပင်ပန်းနေပြီ”

မိန်းမပျိုလေးက ခုတင်ခေါင်းရင်းဘက်၌ ရှိနေသည့် စားပွဲ
ပေါ်သို့ ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကို တင်လိုက်ပြီးနောက်...

“ပင်ပန်းတယ် မထင်ပါဘူး ဖေဖေရယ်၊ သမီးဟာ ဖေဖေ
ကို ပြုစုရမယ့် ဝတ္တရားရှိတာပဲ၊ ကိုယ့်ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျွေး

မွေးပြုစုလာတဲ့ မိဘကို ပြန်ပြီး အလုပ်အကျွေး ပြုရတာကိုပဲ သမီး
ဝမ်းသာလှပါပြီ”

သူမသည် လိမ္မာရေးခြားရှိသူကလေး ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား
လှပေသည်။

အဘိုးအို ငိုငိုကျသွား၏။

မိန်းမပျိုလေးကို ငေးကြည့်မိသည်။

ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတည်းက ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့ရသည်မှာ
မှန်ပေသည်။

သို့သော် ထိုမိန်းကလေးသည်...

အဘိုးအို ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သမီး ဖေဖေ အရေးကြီးတဲ့စကား ပြောချင်တယ် သေသေ
ချာချာ နားထောင်ပါ”

မိန်းမပျိုလေး အံ့သြသွားပုံရ၏။

၁၅၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အဘိုးအိုကိုကြည့်ရင်း အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ပြန်လည်အမှတ်ရလာလေသည်။

ဝါဆန်းဂိုဏ်းသည် မိစ္ဆာသခင်ဆိုသူ၏လက်ချက်ကြောင့် ပျက်စီးသွားရပြီးနောက် ဝါဆန်းဂိုဏ်းသားများသည် ရုပ်ဖျက်ကာ ထွက်ပြေးလာခဲ့ကြလေသည်။

ထိုသို့ ပြေးလာသူများနောက်သို့ မိစ္ဆာသခင်၏လူများသည် လိုက်လံတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။

ဝါဆန်းဂိုဏ်းသားများ ဒုက္ခရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသော အခါ သူတို့သားအဖ မနေနိုင်ဘဲ အကူအညီပေးမိကြ၏။

တိုက်ပွဲတွင် ဖခင်ကြီးမြားမှန်သွားခဲ့သည်။

သူတို့ တက်ညီလက်ညီ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသဖြင့် မိစ္ဆာသခင်၏လူများ ထွက်ပြေးသွား၏။

သူတို့သားအဖကို ဝါဆန်းဂိုဏ်းသားများက ကျေးဇူးဆပ်သည့်အနေနှင့် အန္တရာယ်ကင်းသည့် ဓွာကလေးတစ်ရွာသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြသည်။

ဝါဆန်းဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်၏ မိတ်ဆွေများရှိနေသဖြင့် သူတို့သားအဖအတွက် အဆင်ပြေသွားသည်။

မြားဒဏ်ရာကို ဆေးကုပေးကြ၍လည်း သူမ၏ဖခင်ကြီးမှာ အသက်တေးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရသည်။

ဝါဆန်းဂိုဏ်းသားများသည် ထိုက်ကျိုက်စွာ ကျင်းပမည့် သိုင်းလောက အစည်းအဝေးသို့ တက်ရောက်ရန် ခရီးဆက်သွားကြရာ သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်သာ သောင်တင်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (၃-သိမ်း) ❖ ၁၅၁

ရွာခံများက သူတို့လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေနိုင်ရန် အိမ်ကလေးတစ်လုံး စီစဉ်ပေး၍ တော်ပေသေး၏။

ဖခင်ကြီး မြားထိမှန်ပြီး သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့် ပြောခဲ့သည့် စကားမှာ ယခုတိုင် သူမ၏နားထဲ၌ ပဲ့တင်ထပ်နေဆဲပင်။

“သမီးဟာ ဖေဖေသမီးအရင်း မဟုတ်ဘူး”

မိန်းမပျိုကလေး ပင့်သက်ရှိက်လိုက်သည်။

ဖခင်ဖြစ်သည့် အဘိုးအိုကိုကြည့်ကာ...

“ဖေဖေဒဏ်ရာက သက်သာပျောက်ကင်းပြီဆိုပေမယ့် ဖေဖေ ကောင်းကောင်း နေကောင်းသေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် စားသောက်ပြီးရင် ဘားရှိသွားအောင် အေးအေးဆေးဆေး အနားယူလိုက်ပါလားဟင်”

ဟုပြောလိုက်၏။

ဖခင်၏စကားကို နားမထောင်လို၍ ရှောင်ရှားလိုက်သည့် သဘောဖြစ်ပေသည်။

အဘိုးအိုက...

“မဟုတ်သေးဘူး၊ သမီးဘဝအတွက် သိပ်ကိုအရေးကြီးတယ်၊ ဒါကြောင့် ဖေဖေစကား နားထောင်ပါ”

မိန်းမပျိုလေး ငြိမ်ကျသွား၏။

အဘိုးအိုက...

“ဖေဖေပြောတာ အမှန်ပါ၊ သမီးဟာ ဖေဖေသမီးအရင်း မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

ပြောရင်း ရင်နင့်သွားပုံရလေသည်။

၁၅၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မိန်းမပျိုလေး မျက်နှာပျက်သွား၏။

“ဖေ..ဖေဖေ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲဟင်”

“ဖေဖေ အမှန်ပြောတာပါကွယ်၊ သမီးဝူးလို့ ဖေဖေပြောတာ ယုံပါ၊ တကယ်တော့ သမီးကို ဖေဖေကမွေးစားခဲ့တာပါ။ သမီးရဲ့မိဘအရင်းတွေဟာ..”

အဘိုးအိုက စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ထားလိုက်၏။

မိန်းမပျိုလေး၏ခန္ဓာကိုယ် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာလေသည်။

အဘိုးအိုသည် ဝူးချိုဖြစ်သလို မိန်းမပျိုလေးသည်လည်း ဝူးလျှံဖြစ်ပေသည်။

ဝူးလျှံသည် ဖခင်ဖြစ်သူကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်နေ၏။

ဖခင်သည် လိမ်ညာပြောဆိုမည် မဟုတ်ဟု နားလည်ထားလေသည်။

သို့သော် ကြားလိုက်ရသည့် စကားများသည် လိမ်ညာပြောဆိုသော စကားများသာ ဖြစ်ပေစေဟု ဆုတောင်းနေမိသည်။

ဝူးချိုက ဆက်ပြောသည်။

“ဖေဖေဟာ အကျိုးစားသန်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဖေဖေရဲ့မဆင်မခြင် ကျီစယ်မှုကြောင့် ပျော်စရာကောင်းတဲ့ မိသားစုတစ်စု ပျက်စီးခဲ့ရတယ်။ ဖေဖေ အကြီးအကျယ် နောင်တရခဲ့တာပေါ့။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မျက်နှာမပြရဲအောင်လည်း ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟတွေနဲ့ ဝေးရာကိုထွက်သွားပြီး ဇာတ်မြှုပ်နေမယ်လို့ ကြံစည်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာပဲ ကံဆိုးလှတဲ့ သမီးလေးကို တွေ့ခဲ့ရတာပေါ့”

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သီမ်း) ❖ ၁၅၃

ဝူးလျှံ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်၏။

ဝူးချိုပြောနေသည့် စကားများကို သူမကြားလိုက်ပါ။

သူမသည် မွေးစားသမီးဖြစ်ခဲ့သည် ဆိုခြင်းကို လက်မခံလိုပါ။

သူမအား နောက်ပြောင်ကျိတ်နေခြင်း ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းနေမိသည်။

ဝူးချိုက ဆက်ပြောနေ၏။

သူမလည်း မကြားချင်ပါဘဲ ကြားနေရလေတော့သည်။

ဝူးချိုက...

“ဖေဖေဟာ တောလမ်းခရီးက ဖြတ်သန်းလာခဲ့တယ်။ တောနက်လှတာမို့ နေဝင်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ တောထဲမှာ မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး တစ်လည်လည် ဖြစ်နေခဲ့ရတာပေါ့။ ဒုက္ခရောက်ပြီလို့ တွေးနေတုန်း မလှမ်းမကမ်းမှာ မီးရောင်တွေထွက်ပေါ်နေတာကို တွေ့ရတယ်လေ။ ဖေဖေလည်း အားတက်သွားပြီး မီးရောင်ထွက်ပေါ်လာတဲ့နေရာကို ဦးတည်သွားခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီမှာပဲ..”

သူ၏မျက်လုံးများ ရိဝေလာသည်။

အတိတ်မှ ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်ပြောင်း သတိရလာဟန်ရှိသည်။

ဆွေးမြည့်ကြေကွဲသောလေသံဖြင့် ပြောပြလိုက်လေတော့သည်။

* * *

၁၅၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

နေရောင်ခြည် ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သည်။
အမှောင်ထုသည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမိုးသိမ်းပိုက်
လိုက်၏။

ကောင်းကင်ပေါ်ဝယ် လခြမ်းပဲ့ကလေးသာရှိနေပါသည်။
မူနီဝါးဝါးလရောင်သည် နက်နိုင်းလှသော တောအုပ်အတွင်း
သို့ထိုးဖောက်နိုင်ခြင်း မရှိဘဲ လက်မှိုင်ချနေရသည်။

ဝိုးကောင်ကလေးများအော်သံ၊ သစ်ရွက်လှုပ်ရှားသံများ
အပြင် ညဉ့်ငှက်အော်သံ တစ်ချက်တစ်ချက် ကြားနေရ၏။

ဝူးချီက နဖူးပေါ်တွင် စိမ့်ထွက်လာသည့် ချွေးများကို အင်္ကျီ
လက်ဖြင့် သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒုက္ခပဲ၊ တောအုပ်ထဲက ပြန်ထွက်လို့ ရပါတော့မလား”
ဟုလည်း တီးတိုးညည်းညူလိုက်၏။

တောနက်လှသဖြင့် သားရဲတိရစ္ဆာန်များ ရှိနေနိုင်ကြောင်း
တွက်မိသည်။

တောအုပ်အတွင်း၌ နေရသည်ကို မလုံမလဲဖြစ်လာ၏။
တောအုပ်အတွင်းမှ လွတ်မြောက်နိုင်ရန် လမ်းစကို ကြိုး

စားရှာဖွေမိ၏။
ထိုစဉ် အရှေ့ဘက် မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာမှ မီးရောင်

တစ်ချက်ဝင်းလက်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။
ဝူးချီ မျက်မှောင်ကြွယ်သွား၏။

“မီးရောင်ပါလား”
မျက်လုံးကို သေသေချာချာပွတ်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၅

တွေ့လိုက်ရသည့် မီးရောင်များ ပြန်လည်ကွယ်ပျောက်
သွားပြီဖြစ်၏။

ဝူးချီ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။
“ဟိုက်..မီးရောင် ဘယ်ပျောက်သွားပါလိမ့်”

ရေရွတ်ရင်း ရှာဖွေကြည့်လိုက်သည်။
သူ၏ခြေလှမ်းများလည်း ရှေ့သို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွား

မိသည်။
မီးရောင်သည် သူ့အားဆွဲခေါ်သွားပြီဖြစ်သည်။

လူသူအရောက်အပေါက် နည်းပါးလှသည့် တောအုပ်အ
တွင်းဝယ် ညအချိန်မတော် မီးရောင်ထွက်ပေါ်နေသည်မှာ အံ့ဩ

စရာကောင်းလှသည်။
“မီးရှိရင် လူရှိရမှာပဲ”

လူရှိလျှင် တစ်ညတာနားခိုရန် အကူအညီတောင်းနိုင်မည်
ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် မီးရောင်တွေ့လိုက်ရသည့်ဘက်သို့ မှန်းဆကာ
လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

အမှောင်ထုသည် သိပ်သည်းလှသည်ဖြစ်ရာ လက်တစ်
ကမ်းအကွာထက်ဝီပြီး မမြင်တွေ့နိုင်ချေ။

ဝူးချီမှာ ရှေ့တိုးသွားရင်း သစ်ပင်များ၊ ချုံပုတ်ချုံနွယ်များ
ဖြင့် မကြာခဏဝင်ကိုးမိသည်။ တိုက်မိသည်။

ခလုတ်တိုက်ပြီး လဲကျမလို အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။
သို့သော် သူ အားမလျော့ဘဲ ရှေ့ဆက်သွား၏။

၁၅၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဟော”

ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်ခန့် သွားမိလျှင် အရှေ့ဘက်တွင် မီးရောင်များထွက်ပေါ်လာပြန်သည်ကို တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

မီးရောင်သည် ပေါ်လာလိုက်-ပျောက်သွားလိုက်ဖြစ်နေရသည်မှာ သစ်ပင်ချုံ့နွယ်များ ခံနေခြင်းကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း တွေးမိ၏။

မီးရောင်ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ ဦးတည်ကာ နောက်ထပ်ခြေလှမ်းသုံးဆယ်ခန့် ထပ်သွားမိလိုက်လျှင် တောင်ကုန်းကြီးတစ်ခုရှိနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

တောင်ကုန်း ဘေးပတ်လည်၌လည်းကောင်း၊ အပေါ်ဘက်၌လည်းကောင်း သစ်ပင်များ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသည်။

မီးရောင်သည် ထိုတောင်ကုန်းမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဂူးချီသည် သစ်ပင်များကြားမှ ကွေ့ပတ်လျှောက်သွားလိုက်သောအခါ ကျောက်တောင်ကုန်းအနီးသို့ ရောက်မှန်းမသိရောက်သွား၏။

ထိုအခါမှ ကျောက်တောင်ကုန်းဝယ် ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုရှိနေပြီး ကျောက်ဂူအတွင်းမှ မီးရောင်များ ထွက်ပေါ်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

ဂူးချီရင်ထဲ လှုပ်ရှားလာသည်။

တောနက်အတွင်းရှိ ကျောက်ဂူတစ်လုံးဝယ် နေထိုင်သူမှာ မည်သို့သော လူစားမျိုးဖြစ်မည်နည်း။

နေလဇာနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၇

လူကောင်းဖြစ်ဖို့ထက် လူဆိုးဖြစ်ဖို့ ပို၍များသည်ဟု တွက်ဆမိသည်။

ထို့ကြောင့် ရှေ့ဆက်သွားရန် ခြေလှမ်းတုံ့သွားရ၏။

ကျောက်ဂူအတွင်းဝင်ရကောင်းနိုး၊ မဝင်ဘဲပြန်လှည့်သွားရကောင်းနိုး ဝေခွဲမရဖြစ်နေစဉ်မှာပင်...

“အူဝဲ...အူဝဲ”

ကျောက်ဂူအတွင်းမှ ကလေးငိုသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဂူးချီ၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။

“ကလေးငိုသံ ပါလား”

ဟုလည်း ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ကလေးငိုသံသည် ဆက်ကာဆက်ကာ ထွက်ပေါ်နေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ကလေးချော့မယ့်လူ မရှိဘူးလား”

ဂူးချီ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ကျောက်ဂူအတွင်းမှ မီးရောင်တစ်စွန်းတစ်စ ထွက်ပေါ် နေသည့်တိုင် လှုပ်ရှားမှုတစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရပါချေ။

ကလေးငိုသံသည် ပို၍ကျယ်လောင်လာသည်။

“ကလေးက ငိုရလွန်းလို့ တက်သွားတော့မှာပဲ”

ကလေးအတွက် စိတ်ပူလာသည်။

မှားသည်၊ မှန်သည် မစဉ်းစားနိုင်အားတော့ဘဲ ကျောက်ဂူထဲသို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေး လျှောက်သွားမိလေသည်။

ကျောက်ဂူဝရောက်လျှင် မီးရောင်ရှိနေသဖြင့် ကွေ့ပတ်

၁၅၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကောက်ကောက်ဝင်ရသည်ကို တွေ့ရ၏။

“မိတ်ဆွေတို့...မိတ်ဆွေတို့”

ဂူးချီက ခေါ်လိုက်သည်။

သူ၏အသံ ကျောက်ဂူထဲ ဟိန်းထွက်လာ၏။

သို့သော် တုံ့ပြန်သံ မကြားရချေ။

ဂူးချီက....

“မိတ်ဆွေတို့...ကျုပ်က သိုင်းသမားဂူးချီပါ။ ခရီးသွားရင်း မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး ဒီနေရာကိုရောက်လာပါတယ်။ အတွင်းဘက်ကို ဝင်ခွင့်ပြုပါဗျာ”

ဟု ထပ်မံပြောလိုက်လေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်လည်း တုံ့ပြန်သံ မကြားရချေ။

ဂူးချီမှာ သိုင်းသမားပီပီ တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားနေပြီဖြစ်

ကြောင်း ရိပ်မိလာလေတော့သည်။

“ကျုပ် ဝင်လာတာကို မိတ်ဆွေတို့ သဘောတူမယ်ထင်ပါ တယ်”

ပြောရင်း သတိကြီးစွာထားကာ ကျောက်ဂူအတွင်းသို့ လှမ်း ဝင်လိုက်လေသည်။

ကျောက်ဂူမှာ အတော်ပင် ရှည်လျားစွာရှိနေ၏။

“ဟင်”

မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် ဂူးချီ

၏တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားတော့၏။

ကျောက်ဂူအတွင်းဝယ်...

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၉

ကျောက်ဂူအတွင်းဝယ် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ ရှိနေ သည်။

မီးအိမ်တစ်လုံးကို ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ်ဝယ် တင် ထားသည်။

မီးရောင်ဖြာကျနေသဖြင့် လင်းလင်းချင်းချင်း ရှိနေပြီး ကျောက်ဂူအတွင်းဘက်သို့ ကောင်းစွာတွေ့မြင်နေရလေသည်။

ထောင့်တစ်နေရာဝယ် ဝါးဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ကွပ်ပစ် တစ်လုံးနှင့် လူ့အသုံးဆောင်ပစ္စည်းများရှိနေသည်။

ဂူးချီ ကြက်သေသေသွားရလောက်အောင် တွေ့မြင်လိုက် ရသည့်မြင်ကွင်းကား...

ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ စုပုံနေသည့်နေရာအနီးဝယ် လူ တစ်ယောက် မှောက်ခုံကြီးလဲကျနေ၏။

ထိုလူ၏တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်းနီရဲနေ၏။

သွေးအိုင်ထဲဝယ် မလုပ်မယှက် တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်နေ သည်။

ထိုလူနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် သည် ကျောက်ဂူနံရံကိုမှီကာ ထိုင်နေ၏။

သူမ၏တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်းနီရဲနေသည်။

သူမလည်း သေဆုံးနေချေပြီ။

အသက်မသေဆုံးမီက ထိန်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ ခံပြင်းနာ ကျည်းခြင်း၊ ပြင်းထန်သော ဝေဒနာခံစားရခြင်းစသည့် အရိပ်အ ယောင်များ သူမ၏မျက်နှာတွင် အထင်းသားပေါ်လွင်နေသည်။

၁၆၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည့်တိုင် သူမ၏မျက်လုံးများပွင့်နေ
ဆဲ။

စွံရာမုန်းတီးစွာဖြင့် ရှေ့တည့်တည့်သို့ စိုက်ကြည့်နေသည်
ထင်ရ၏။

သူမ၏ရင်ခွင်ထဲဝယ် ကလေးငယ်တစ်ယောက် ရှိနေ၏။
ကလေးငယ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် သွေးများပေကျနေပါ
သည်။

ကလေး၏ဝဲဘက်လက်မောင်းနှင့် ကျောပြင်တွင် ဓားဒဏ်
ရာများရရှိထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကလေးငယ်က တဝါးဝါးငိုကြွေးနေလေသည်။

မိသားစုတစ်စု ရက်စက်စွာ လုပ်ကြံခြင်းခံလိုက်ရသည်မှာ
ထင်ရှားနေပေတော့သည်။

လူသတ်သမားသည် ကလေးငယ်ကိုပင် ချမ်းသာမပေးဘဲ
သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ရန် ကြိုးစားခဲ့ပုံရသည်။

အမျိုးသမီးကလည်း ရင်ခွင်ထဲမှ ကလေးငယ်အတွက် အ
စွမ်းကုန် ကာကွယ်ခဲ့ဟန်ရှိသည်။

အမျိုးသမီး၏ ကြိုးစားမှုသည် အကျိုးဖြစ်ထွန်းခဲ့ပြီး လူ
သတ်သမား မရိပ်မိခဲ့ဟန်ရှိသည်။

ကလေးငယ်သည် အသက်ရှင်လျှက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည် မ
ဟုတ်ပါလား။

ကျောက်ဂူထဲမှ ကြေကွဲဖွယ်မြင်ကွင်းကို ဂူးချီ ဘယ်သော
အခါမှ မေ့ပျောက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၁

မြင်ကွင်းကို ကြက်သေသေကာ ငေးကြည့်နေပြီးမှ...
“ဝါ...ဝါး”

ထွက်ပေါ်လာသည့် ကလေးငိုသံကြောင့် ဂူးချီသတိဝင်လာ
တော့သည်။

ကလေးမှာ ငိုကြွေရလွန်း၍ အသံပင်ပြာနေပြီ ဖြစ်သည်။

နာကျင်မှုနှင့် ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှု ဝေဒနာကို အပြင်းအ
ထန်ခံစားနေရပုံရှိသည်။

ဂူးချီ မနေနိုင်တော့ပါချေ။

“ကံဆိုးလိုက်တဲ့ ကလေးရယ်”

ရေရွတ်ရင်း ခပ်သွက်သွက်လှမ်းကာ အမျိုးသမီးနှင့်က
လေးထံ ချဉ်းကပ်သွား၏။

ပြီးလျှင် ကလေးကိုဆွဲယူလိုက်၏။

အမျိုးသမီးက တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားသည်။

သူမ၏လက်များကို မနည်းပင် ဖယ်ရှားပြီးမှ ကလေးငယ်
ကိုရယူနိုင်ခဲ့သည်။

“တိတ်ပါ ကလေးရယ်၊ တိတ်ပါ”

ဂူးချီက တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ချော့မော့လိုက်၏။

သို့သော် ကလေးက ငိုနေဆဲ။

ကလေးငယ်၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ဒဏ်ရာမှာလည်း ယောင်
ယမ်းနေသည်။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ထိုကလေးသည်လည်း သက်ဆိုးရှည်အံ့
မထင်ချေ။

၁၆၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ပူးချီ အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ကလေး အသက်ရှင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်”

ဟုရေရွတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ကလေးကိုပွေ့ကာ ကျောက်ဂူအပြင်ဘက်သို့ တဟုန်ထိုးပြေးထွက်သွားလေသည်။

သူသည် မှောင်မည်းနေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ တောအုပ်အတွင်း၌ မျက်စိလည်လမ်းမှားခဲ့သည်ကိုလည်းကောင်း မတွေ့တော့ မစဉ်းစားနိုင်အားတော့ပါ။

ကလေးငယ်ကို ရင်ခွင်ထဲပိုက်ရင်း ခြေကုန်ပြေးလွှားသွားသည်။

ကလေးငယ်ကို ကယ်တင်လိုစိတ်မှလွဲပြီး အခြားဘာဆိုဘာမှမသိတော့ပါချေ။

* * *

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၃

“ဖေဖေအဖြစ်က ဒါပါပဲသမီးရယ်”

အဆုံးသတ်ရင်း ပူးလျှံ၏မျက်နှာကိုလည်း စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

ပူးလျှံ၏မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရောင်ဖြစ်နေသည်။

ယခုတိုင် ပူးချီ၏စကားကို မယုံကြည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရှာ၏။

ပူးချီက...

“သမီး”

“ရှင် ဖေဖေ”

“သမီးရဲ့ဝဲဘက် ကျောပြင်နဲ့ပုခုံးက အမာရွတ်ဟာ ဘယ်လို ဖြစ်ပြီးရလာခဲ့တာလဲလို့ သမီး ခဏခဏမေးခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ အခုဆိုရင် ဘာကြောင့် ရခဲ့တယ်ဆိုတာ သမီးသိလောက်ပြီပေါ့ကွယ်”

ပူးလျှံ၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။

“ဖေဖေ...ဒါ...ဒါတွေဟာ တကယ်ပေါ့နော်”

ပူးချီ မချီပြီးပြေးလိုက်သည်။

“တကယ်ပေါ့ သမီးရယ်”

ပူးချီက ပြတင်းပေါက်မှတဆင့် အပြင်ဘက်ငေးမျှော်ကြည့်လိုက်၏။

သူ၏မျက်လုံးများ ရှိဝေနေသည်။

အတန်ကြာမှ...

“သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးမယ့် မီးလက်ဝါးကျမ်းကို တတ်ထားတဲ့မိစ္ဆာသခင်ဆိုတာပေါ့လာပြီ၊ မကြာခင် သိုင်းလောကတစ်ခု

၁၆၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လုံး ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျတော့မယ်၊ ဖေဖေတို့ရဲ့ ဘဝရှေ့ရေး ဘယ်လို အကြောင်းဖန်လာမယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမသိနိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဖေ ဖေရဲ့ခွဲတဲ့ ဒဏ်ရာကြောင့် သိုင်းလောကမှာ မားမားမတ်မတ် ရပ် နိုင်ဖို့ဆိုတာလဲ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် သမီး ကို ပြောပြဖို့ အချိန်ရောက်ပြီလို့ ဖေဖေ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ၊ မကြာ ခင်မှာ သမီးဟာ ဖေဖေကို အားကိုးမနေရတော့ဘဲ ကိုယ့်အားကိုယ် ကိုးရတော့မယ် မဟုတ်လား”

ဂူးလျှံ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဖေဖေက သမီးကို ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်တော့မှာလား”

ဂူးချီက...

“မပြောကောင်းမဆိုကောင်း မြားမှန်တဲ့ ဒဏ်ရာနဲ့ ဖေဖေ သေဆုံးသွားမယ်ဆိုရင်ကော”

“ရှင်”

ဂူးချီက ဆက်ပြောလိုက်၏။

“သမီး လူတွေဟာ မွေးဖွားလာပြီးမှတော့ တစ်ချိန်မှာ သေ ဆုံးသွားရမှာပဲပေါ့၊ တွေ့ဆုံကြုံကြုံ လောကရဲ့ ဓမ္မတာတရားဟာ ဆန်းကြယ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ လူတိုင်း တွေ့ဆုံကြရမှာပဲ၊ သမီး ဟာ အရွယ်ရောက်ပြီ၊ သိုင်းပညာလဲ တတ်မြောက်ထားပြီ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်အားကိုယ် အားကိုးရတော့မယ်၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ခရီးနှင်ရတော့ မယ်၊ အရေးကြီးဆုံး တာဝန်တစ်ခုကိုလဲ ထမ်းဆောင်ရတော့မယ်”

ဂူးလျှံက...

“ဖေဖေ သမီး...သမီးက ဘယ်လိုတာဝန်မျိုး ထမ်းဆောင်ရ

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၅

မှာလဲဟင်”

ဂူးချီက...

“သမီးထမ်းဆောင်ရမယ့် တာဝန်နှစ်ရပ် ရှိတယ်၊ ပထမ တာဝန်က သိုင်းလောကအကျိုး၊ အများအကျိုးအတွက် ကိုယ်တတ် မြောက်ထားတဲ့ သိုင်းပညာနဲ့ ဆောင်ရွက်ရလိမ့်မယ်၊ ဒုတိယတာဝန် က သမီးရဲ့မိဘတွေကို သတ်သွားတဲ့ လူယုတ်မာကို ဖော်ထုတ်၊ လိမ့်မယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။

ဂူးလျှံ၏ရင်ထဲ လှုပ်ရှားလာသည်။

သူမ၏မိဘနှစ်ပါးအား သတ်ဖြတ်သွားသည့် ရန်သူကို စုံ စမ်းဖော်ထုတ်ရပေမည်။

ထို့အပြင် သူမ၏မိဘနှစ်ပါးသည် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည် ကိုလည်း စုံစမ်းရပေမည်။

ထိုသို့ ဆောင်ရွက်မည်ဆိုလျှင် ဂူးချီနှင့် ကျိန်းသေ လမ်းခွဲရ တော့မည် ဖြစ်ပေသည်။

သူမ တွေးတောစဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် ဂူးချီ၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

“သမီးရဲ့မိဘတွေဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ဖော်ထုတ်ဖို့ အထောက်အကူ ပြုနိုင်တာ သမီးရဲ့လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ ဆွဲကြိုး တစ်ကုံးပဲ ရှိတယ်”

“ရှင်”

ဂူးလျှံ အံ့သြသွားသည်။

၁၆၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လည်ပင်း၌ ဆွဲထားသည့် ဆွဲကြိုးကိုလည်း ယောင်ယမ်းပြီး ကိုင်မိလိုက်သည်။

ဂူးချိုက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“သမီးကို ဖေဖေ ဂူးချိုပြီး ထွက်ပြေးလာခဲ့တော့ သမီးရဲ့ လက်ထဲမှာ ဆွဲကြိုးပြတ်တစ်ကုံး ဆုပ်ကိုင်ပြီး ပါလာတာကို တွေ့ခဲ့ရတယ်”

“သမီးလက်ထဲကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာတာလဲ ဟင်”

ဂူးချိုက နားမလည်နိုင်စွာ မေးလေသည်။

ဂူးချိုက...

“သမီးမေမေရဲ့ဆွဲကြိုးပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ သမီးက ငိုကြွေးရုန်းကန်ရင်း သူ့ရဲ့ဆွဲကြိုးကို ဆွဲမိခဲ့တာပဲ ဖြစ်မယ်လို့ တွက်မိတယ်။ ဒါကြောင့် မပျောက်မပျက်ရလေအောင် သေသေချာချာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့တာပဲ။ ဒီဆွဲကြိုးကလေးဟာ ဘယ်လိုထူးခြားနေတယ်ဆိုတာ သမီးသိရဲ့လား”

ဂူးချို ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“သိပါတယ် ဖေဖေ။ ဆွဲကြိုးရဲ့ လောကကသီးဟာ ကျောက်စိမ်းနဲ့ ကျားတစ်ကောင်ပုံ ထုလုပ်ထားတာပါ။ တကယ်ဆို ရင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဆွဲလေ့ဆွဲထရှိတဲ့ လောကကသီးမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

ဂူးချိုက ထိုစကားကြောင့် ကျေနပ်သွား၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် အခုချိန်ကစပြီး လောကကသီးကို အပြင်ထုတ်ပြီး ဆွဲထားပေတော့ ဒီဆွဲကြိုးကို မှတ်မိတဲ့လူတစ်

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၇

ယောက်နဲ့ တွေ့ရင် သမီးရဲ့မိဘတွေဟာ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါတွေဆိုတာ သိရပြီလို့ မှတ်လိုက်ပေတော့”

ဂူးချို စိတ်လှုပ်ရှားနေ၏။

မမြင်တွေ့လိုက်ရသည့် မိကနွှပ်ပါး၏အကြောင်း စုံစမ်းလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

တစ်ဖက်ကလည်း ဂူးချိုနှင့် ခွဲခွာသွားရမည်ကို ကွေး၍လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်လာသည်။

ဂူးချိုက...

“သမီးဖေဖေဟာ အသက်လဲကြီးပြီ၊ ဒါကြောင့် သမီးရဲ့ဘဝမှန်ကို သမီးဘာသာ ကြိုးစားဖော်ထုတ်ရလိမ့်မယ်၊ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ လူငယ်လူရွယ်တွေဟာ ဘဝကို ကြံကြံနိုင် ရင်ဆိုင်ပြီး တစ်နေ့လူကြီးတွေ ဖြစ်လာခဲ့ကြတာလဲ မဟုတ်လား၊ မကြာခင် သမီး ဒီကထွက်သွားဖို့ ဖေဖေ တိုက်တွန်းချင်တယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။

ဂူးချို ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။

“သူမသည် ဂူးချိုနှင့် မလွဲမသွေ ခွဲခွာသွားရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ငို၍ နားလည်လာသည်။

သူမ ဘာများတတ်နိုင်ပါမည်နည်း။

* * *

ဓားနှစ်လက်

မိစ္ဆာသခင်မျက်နှာဖုံးရှင်ကြောင့် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး
ပျက်စီးရမလို ဖြစ်နေချေပြီ။

ဝမ်းဖုံးသည် မိစ္ဆာသခင်နှင့် ရင်ဆိုင်နိုင်ရန် ဓားနှစ်လက်ကို
ရှာဖွေဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။

သိုင်းလောကသားများ သဲကြီးမဲကြီး ရှာဖွေခဲ့ကြပါသော်
လည်း ဓားနှစ်လက်ကို မတွေ့ခဲ့ရပါ။

ဝမ်းဖုံး ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်ပါမည်လော။

ဝမ်းဖုံးက ကျူးစူးနောက်သို့ အားကိုးတကြီး လိုက်သွားလေ
သည်။

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၉

ကျူးစူးက ဓားနှစ်လက်ကို ရှာဖွေရန် အလွန်မကြိုးသု
မဟုတ်ပါလား။

ကျူးစူးနှင့် လက်တွဲလိုက်လျှင် ရတနာဓားနှစ်လက်ကို ရှာ
ဖွေတွေ့ရှိလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထားလေတော့သည်။

ဝမ်းဖုံးက ကျူးစူး၏သတင်းကို စုံစမ်းလိုက်သောအခါ
အရှေ့မြောက်ပိုင်းသို့ ထွက်သွားသည်ဟု သတင်းရလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် အရှေ့မြောက်ပိုင်းသို့ ဦးတည်ခရီးထွက်လာခဲ့
လေသည်။

သို့ဖြင့် ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ခန့် ကြာသောအခါ မြို့ကလေး
တစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ဝမ်းဖုံး မြို့ထဲ ရောက်သွားချိန်မှာပင် တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်
ပေါ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အဘိုးအိုတစ်ယောက်အား လူတစ်စုက ပိုင်းရဲတိုက်ခိုက်နေ
ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အများနှင့်တစ်ယောက် ရင်ဆိုင်နေရခြင်းကြောင့် အဘိုးအို
အရေးနိမ့်နေပြီး ဒဏ်ရာများရရှိကာ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်း
နီရဲနေတော့သည်။

ဝမ်းဖုံး စိတ်ထဲ၌ တရားမျှတမှု မရှိဟု ယူဆမိခြင်းကြောင့်
လက်ဝိုက်ကြည့်မနေနိုင်တော့ဘဲ ကြားဝင်လိုက်မိလေသည်။

“အများနဲ့တစ်ယောက်ဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်တရားပါ
မလဲဗျ”

“ဟာ သည်ကောင် ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ဘဲ ဝင်ရှုပ်တာ ဟေ့ချင်

၁၇၀ ❖ ဟတ္တသိုလ်သီဟအောင်

ပြီ ထင်ဟယ်”

“သည့်ကောင်ကိုပါ ရှင်းပစ်လိုက်ဟေ့”

အဘိုးအိုအား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်နေကြသူများကလည်း ဝမ်း

ဖုံးအား ရန်မှုကြလေသည်။

ဝမ်းဖုံး၏သိုင်းပညာ ထက်မြက်နေသည် ဖြစ်ရကား ထိုလူ

များပင် အလိနာသွားကြလေတော့သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုလူများ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

ဝမ်းဖုံးအား ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ကာ ထွက်ပြေးသွားကြ

လေတော့သည်။ ဝမ်းဖုံးက အဘိုးအိုအား ဖေးမလိုက်လေသည်။

“ဘာ၊ ဟင် ဘာကျူးနဲ့ပါလား”

ထိုအဘိုးအိုမှာ သူလိုက်ရှာနေသော ကျူးနဲ့ ဖြစ်နေသည်ကို

တအံ့တဩ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကျူးနဲ့လည်း အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဝမ်းဖုံး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘာရယ်၊ ကျွန်တော်က ဘာကို လိုက်ရှာ

နေတာပါ”

“ဝမ်းဖုံးရယ် မင်းနဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ”

ဝမ်းဖုံးက...

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၁

“ဘာ ကျွန်တော်က ဘာနေတာကို လိုက်လာခဲ့တာ
တာ..”

“ဘာလဲ၊ မင်းအဖေဆီမှာ ခွင့်တောင်းပြီး လိုက်လာတာ
လား”

“ဖေဖေ သေသွားပါပြီ ခင်ဗျာ”

“ဟေ”

မမျှော်လင့်သော စကားကြောင့် ကျူးနဲ့ ကြောင်အမ်းအမ်း
ဖြစ်သွားလေသည်။

ဝမ်းဖုံးကို မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းအဖေ သေသွားပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ”

“ဖေဖေဟာ..”

ဝမ်းဖုံးက ဖခင်ကြီး လုပ်ကြံခံရသည့်အကြောင်းကို ပြောပြ
လိုက်လေသည်။

ကျူးနဲ့က အသက်ပြင်းပြင်းရှူရှိုက်လိုက်သည်။

“အတော့်ကို ကြောက်စရာကောင်းပါလား၊ ငါက နေ-လ
ဓားနှစ်လက်ကို ရခဲ့တာတောင် သူတွေ့မသွားနိုင်တော့ပါလား”

“ဗျာ”

ဝမ်းဖုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

ကျူးနဲ့ကို မယုံနိုင်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာက နေ-လဓားနှစ်လက်ကို ရှာတွေ့ခဲ့ပြီ ဟုတ်လား”

“အေး အဲဒါ မင်းအဖေရဲ့ ကျေးဇူးပဲကွဲ့၊ ဘာကြောင့်လည်း ဆိုယင် ဓားနှစ်လက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိုင်းဆရာကြီးနှစ်ယောက် ထားရစ်ခဲ့တဲ့ သိုင်စာညွှန်းကို မင်းအဖေက စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာပြီး အဓိပ္ပါယ် ဖော်ထုတ်ခဲ့တယ်၊ သူများတွေနဲ့ မတူတဲ့ အတွေးအခေါ်မျိုးနဲ့ တွေးတောဆင်ခြင်ပြီး ဖြစ်နိုင်ချေ ရှိတာကို အသေးစိတ် မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့တယ်၊ သည်မှတ်တမ်းကို သိုင်းဆရာကျင်းကျောက်တို့လို ငါကလည်း ခဏငှားရမ်းပြီး လေ့လာခဲ့တယ်၊ အဲသည်လို လေ့လာခွင့် ရခဲ့လို့လဲ ဓားနှစ်လက်ကို တွေ့အောင် ရှာနိုင်ခဲ့တာပဲ”

ဝမ်းဖုံး ဝမ်းသာသွားလေသည်။

ဖခင်ကြီးသည် ဓားနှစ်လက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သိုက်စာညွှန်းကို အချိန်ယူကာ လေ့လာခဲ့သည့် အဓိပ္ပါယ်ဖော်ခဲ့သည်။

ဖခင်ကြီးသည် ဗဟုသုတကြွယ်ဝပြီး မျှော်မြင်ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံသူလည်း ဖြစ်သည်။

ခက်ခဲနက်နဲသော ပုစ္ဆာများ ပဟေဠိများကို အဖြေဖော်ထုတ်နိုင်စွမ်းရှိသူလည်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဓားနှစ်လက်သိုက်စာညွှန်းကို အနီးစပ်ဆုံး အဓိပ္ပါယ်ဖော်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဖခင်ကြီး၏မှတ်တမ်းသည် ကျူးစိုးအတွက် များစွာ အသုံးဝင်သွားတော့သည်။

ကျူးစိုးသည်လည်း ဗဟုသုတကြွယ်ဝပြီး ဉာဏ်ပညာအမျှော်အမြင်ကြီးသူလည်း ဖြစ်လေသည်။

ဖခင်ကြီးက တွေးတောဆင်ခြင်မှုကို ပို၍ အားသန်ပြီး ကျူး

စိုးက ဟောဟောခိုင်းခိုင်း လက်တွေ့သမား ဖြစ်လေသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ကိုယ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်းပေါင်းစပ်မိသွားလေသောအခါ မည်သူမျှ ဖော်ထုတ်နိုင်စွမ်း မရှိသော ဓားနှစ်လက် ပဟေဠိကို လက်တွေ့ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့လေတော့သည်။

ဝမ်းဖုံး မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

“ဘာ တကယ်ပြောတာနော်”

ကျူးစိုးက...

“တကယ်ပေါ့ ငါက မင်းအဖေကို သွားတွေ့တော့မလို့ သူ့သူက...”

ပြောယင်း ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလာပြီး နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးများ စီးကျလာတော့သည်။

“ဘာ”

ဝမ်းဖုံး ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

ကျူးစိုးအား ဖေးမလိုက်လေသည်။

ကျူးစိုးက...

“ကျုပ်က သိုက်စာညွှန်းအတိုင်း ဓားနှစ်လက်ကို လိုက်ရှာခဲ့တယ်၊ ဓားနှစ်လက် ရှိနေတဲ့နေရာကို ယေဘုယျ တွေးမိခဲ့တယ်၊ သိုင်းဆရာကြီးနှစ်ဦးဟာ ဓားနှစ်လက်ကို ဝှက်ထားခဲ့ပေမယ့် သိပ်ပြီး ဝေးဝေးလံလံ ဝှက်ထားခဲ့ကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဓားတစ်လက်ကို တွေ့တာနဲ့ ကျန်တဲ့ဓားတစ်လက်ကို တွေ့ရမယ်လို့ ကျုပ်ယူဆခဲ့တယ်၊ လက်တွေ့မှာလည်း ကျုပ်ယူဆတဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေတယ်”

၁၇၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝမ်းဖုံးက...

“ဘာကို တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့လူတွေက..”

“သူတို့ဟာ ဒေသခံသိုင်းသမားတွေပါ။ ကျုပ်က အကူအညီ ရအောင် ဓားနှစ်လက် သွားရှာတဲ့ နေရာမှာ ခေါ်သွားခဲ့တာ။ ကျုပ်က ဓားနှစ်လက်ကို ရလိုက်တာနဲ့ သူတို့ လိုချင်လောဘတက်ပြီး ကျုပ်ကို လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြတာ”

ကျူးရုံး ရှင်းပြရင်း ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးလာပြန်သည်။
“ဝေါ့”

သွေးအနည်းငယ် အန်ထုတ်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းဖုံးက ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာကို ဆေးဆရာဆီကို ခေါ်သွားပေးပါ့မယ်”

ဤမြို့ကလေး၌ ဆေးဆရာတစ်ယောက်ယောက် ရှိရမည် ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။

ကျူးရုံးက...

“ဓားနှစ်လက်ထဲက နေဓားကို မီးတောင်ဟောင်းတစ်ခုထဲ မှာ ဝှက်ထားပြီး လမ်းကုတော့ မီးတောင်ရှေ့က ရေကန်ကြီးထဲမှာ ဝှက်ထားတာ မင်းအဖေက သိုက်စာကိုဖတ်ပြီး ခန့်မှန်းထားတဲ့အ တိုင်းပဲ။ ကျုပ်က သည်ဓားနှစ်လက်ကို..”

ကျော၌ပိုးထားသော အထုပ်ကလေးကို ဖြုတ်ကာ ပေး လေသည်။

ဝမ်းဖုံးက...

“ဘာ..သည်ဓားနှစ်လက်ကို..”

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၅

“ငါက ဓားနှစ်လက်ကို တစ်လက်ထဲဖြစ်အောင် ပန်းပဲ ပညာနဲ့ပေါင်းစပ်မယ်လို့ အားခဲထားပေမယ့် ဓားနှစ်လက်ကိုတွေ့ တော့ ငါ့စိတ်ကူး လက်တွေ့မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာကို နားလည်လိုက် တယ်။ ပြီးတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း အသုံးပြုနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျူးရုံး ရရှိထားသော ဒဏ်ရာများမှာ ပြင်းထန်ရကား သေအံ့မှူးမှူးဖြစ်နေချေပြီ။

ထို့ကြောင့် သူရထားသော ဓားနှစ်လက်ကို ဝမ်းဖုံးအား ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“မင်းတို့ ဓားပညာခြံဝင်းရဲ့ ဓားပညာဟာ သိုင်းလောကမှာ ချီးကျူးရပါတယ်။ မင်းတို့က ဓားပညာ အခြေကောင်းတွေရှိနေတာ ကြောင့် အသုံးပြုနိုင်မှာ သေချာတယ်”

ဝမ်းဖုံးက...

“မိစ္ဆာသခင် မျက်နှာဖုံးရှင်ဟာ မီးလက်ဝါးသိုင်းကျမ်းကို လေ့ကျင့်အောင်မြင်ထားတာကြောင့် ဓား၊ လှံ၊ လက်နက် တိုးမ ပေါက်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်ချိန်က မီးလက်ဝါးသိုင်းကို လေ့ ကျင့်အောင်မြင်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဓားနှစ်လက်ပိုင်ရှင်နှစ် ယောက်က ဆုံးမနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က သည်ဓား နှစ်လက်နဲ့မိစ္ဆာသခင်ကို ဆုံးမမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်ခင်ဗျာ”

ကျူးရုံး အားယူကာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ငါက သည်ဓားနှစ်လက်ကိုပေါင်းစပ်ပြီး သိုင်းလောကမှာ ပြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့ ဓားတစ်လက်ဖြစ်လာအောင် လက်စွမ်းပြမယ်လို့ ပဲ အားခဲထားခဲ့တယ်။ မင်းကတော့ ဖခင်ကြီးကို လုပ်ကြံပြီး

၁၇၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သိုင်းလောကကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ မိစ္ဆာသခင်ကို ဆုံးမဖို့ရည်ရွယ်တယ်၊
ကောင်းပါပေတယ်ကွယ်၊ ခုချိန်ကစပြီး သည်ဓားနှစ်လက်ကို
မင်းပိုင်ဆိုင်သွားပါပြီ”

စကားဆုံးလျှင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ သေဆုံးသွားလေ
တော့သည်။

* * *

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၇

သမီး

မိစ္ဆာသခင်သည် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို ထိတ်လန့်တုန်
လှုပ်သွားစေခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းလောကတွင် မိစ္ဆာသခင်ဆိုသည်နှင့် ကြောက်ရွံ့သွား
သည်အထိ ဖြစ်ရတော့သည်။

မိစ္ဆာသခင်ကို အားကိုးအားထားပြုကာ အနက်ရောင်သိုင်း
သမားများ ခေါင်းထောင်လာကြရာတွင် ယုဝမ်း၊ လင်းနီနှင့် ထင်းရှမ်း
တို့က ရှေ့ဆုံးမှဖြစ်လေသည်။

ထင်းရှမ်းတို့သည် နောက်လိုက်အင်အားပိုပြီး တောင့်တင်
လာသည်။

၁၇၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူတို့အား အညံ့ခံရသော သိုင်းဂိုဏ်းများအပေါ် ဩဇာ
လွှမ်းမိုးထားလိုက်ကြသည်။

သိုင်းလောက၌ အလွန်အရေးပါ အရာရောက်သူများကဲ့သို့
ဖြစ်လာကြလေတော့သည်။

တစ်နေ့...

ထင်းရှမ်း၊ လင်းနီနှင့် ယုဝမ်းတို့သည် စားသောက်ဆိုင်တစ်
ဆိုင်၌ ဝိုင်းဖွဲ့ ထိုင်ကာ စားသောက်နေကြလေသည်။

သုံးယောက်သား သူဌေးသူကြွယ်များ၊ သိုင်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
များကဲ့သို့ ရှိနေပါတော့သည်။

သူတို့သုံးယောက် ရောက်ရှိလာသည်နှင့် ဆိုင်ရှင်၊ ဆိုင်လူ
လင်များက အခြားသော စားသောက်သူများအား မောင်းထုတ်လိုက်
ကြလေသည်။

ထို့နောက် စားကောင်းသောက်ဖွယ်များ စီစဉ်ပေးကာ လို
လေသေးမရှိ ညွှံ့ခံကြလေသည်။

ထင်းရှမ်းတို့လည်း လူပေါ်လူညွန့်စားနိုင်သည့်ဘဝ ရရှိ
ထားသဖြင့် အလွန်ကျေနပ်နေပါတော့သည်။

သုံးယောက်သား ဆိုင်တံခါးပေါက်ကို မျက်နှာမူကာ စား
သောက်နေကြစဉ် ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသော မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ကို တွေ့မြင်သွားကြလေသည်။

ထင်းရှမ်းက...

“အတော်ချောတဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

လင်းနီက...

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၉

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က မိန်းကလေးတွေ အများကြီးတွေ့ဖူး
ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် သည်လောက် စွဲမက်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းက
လေးမျိုး မတွေ့ဖူးသေးဘူး”

ယုဝမ်း တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ သည်လောက်တောင် သဘောကျနေရင်လည်း
သွားခေါ်ခိုင်းလိုက်ပေါ့ဗျာ”

“ကောင်းသားပဲ”

ထင်းရှမ်းက မလှမ်းမကမ်း၌ ရှိနေသော သူ၏တပည့်များ
အား ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

သူ၏တပည့်များလည်း မိန်းကလေးနောက်သို့ လိုက်သွား
ရန် ဆိုင်ထဲမှ ပြေးထွက်သွားကြလေသည်။

ထင်းရှမ်းတို့က အေးအေးဆေးဆေး အရက်သောက်နေ
လိုက်ကြလေသည်။

မကြာပါချေ။

ထင်းရှမ်း၏တပည့်များ ဆိုင်ထဲသို့ ဒရောသောပါး ပြေး
ဝင်လာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဆရာ”

“ကျွန်တော်တို့ကို ကယ်ပါဦး”

ထင်းရှမ်းသည် ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲဖြစ်လာကြသော
တပည့်များကိုကြည့်ကာ မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“မင်း...မင်းတို့ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

လင်းနီနှင့်ထင်းရှမ်းတို့လည်း ရင်ထိတ်သွားကြလေသည်။

၁၈၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထိုစဉ်...

“ကျွန်မကို ဘယ်သူက စော်ကားမော်ကား လုပ်ချင်တာလဲ ပြောစမ်း”

အော်ငေါက်သံနှင့်အတူ မိန်းမချောလေးက ဆိုင်ထဲလှမ်းဝင် လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထင်းရှမ်း၊ လင်းနီနှင့် ယုဝမ်းတို့ ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲထရပ် လိုက်ကြလေသည်။

သူတို့လိုချင်မက်မောခဲ့သော မိန်းမချောလေးသည် သိုင်း ပညာတတ်မြောက်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ထင်းရှမ်း မှဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“မင်း တော်တော်သတ္တိကောင်းပါလား၊ ကျုပ်က ဒါမျိုးမှ သဘောကျတာ”

သူ၏စကားကြောင့် လင်းနီနှင့် ယုဝမ်းတို့က ရယ်မော လိုက်ကြလေသည်။

ထင်းရှမ်းက...

“မိန်းကလေးကကော ကျုပ်ကို သဘောမကျဘူးလားဗျာ”

“ဘာရှင့်”

မိန်းကလေးမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားပြီး ထင်းရှမ်းအနီးသို့ ရိပ်ခနဲ ရောက်ရှိသွားကာ လျှပ်တပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးအား အထင်သေးမိသော ထင်းရှမ်းမှာ မိန်းက လေး၏လက်ချက်မိကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပုံလျက်သားလဲကျပြီး သတိ လစ်သွားလေတော့သည်။

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၁

“ဝုန်း”

“အား”

ထင်းရှမ်း ခံလိုက်ရသည်ကိုမြင်လျှင် လင်းနီနှင့်ယုဝမ်းတို့ ထိတ်လန့်သွားကြလေသည်။

“ဟင်...မင်း...မင်း”

မိန်းကလေးက...

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကကော ကျွန်မကို စော်ကားချင်ကြ သေးသလား”

“တောက်”

လင်းနီ ဒေါပွဲသွား၏။

“ကျုပ်တို့က မင်းကို ကြောက်နေရမှာလား”

“ဆုံးမလိုက်တာပေါ့ဗျာ”

ယုဝမ်းကလည်း ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေ သည်။

ထိုစဉ်...

“ရပ်လိုက်စမ်း”

လူရိပ်တစ်ခု ခုန်ဝင်လာပြီး ယုဝမ်းတို့အား ဟန့်တားလိုက် လေသည်။

ထိုလူမှာ မိစ္ဆာသခင် မျက်နှာဖုံးရှင်ဖြစ်နေပါတော့သည်။

မိစ္ဆာသခင် ရောက်လာသဖြင့် ယုဝမ်းတို့ ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်ကြလေသည်။

၁၈၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မိစ္ဆာသခင်က ယုဝမ်းတို့အား အမှုမထားဘဲ မိန်းကလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

တဖန်...

“မင်းရဲ့လည်ပင်းက ဆွဲကြိုးက ဘယ်သူ့ပစ္စည်းလဲ”

ဟုမေးလိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးက...

“ဘယ်သူ့ပစ္စည်းဖြစ်မှလဲ၊ ကျွန်မလည်ပင်းမှာ ရှိနေတာ ကျွန်မပစ္စည်းပေါ့”

သူမ၏လည်ပင်း၌ ကျောက်စိမ်းကျားရုပ်လော့ကက်သီး ပါသော ဆွဲကြိုးကလေး ဆွဲထား၏။

ထိုမိန်းကလေးသည် ဂူးချီထံမှ ထွက်လာခဲ့သော ဂူးလျှံပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

မိစ္ဆာသခင်သည် ဝမ်းဖုံးအား လွှတ်ပေးလိုက်ပြီးနောက် တပည့်တပန်းများအား တိတ်တဆိတ် နောက်ရောင်ခံလိုက်ပြီး အခြေအနေစောင့်ကြည့်ရန် တာဝန်ပေးထားလေသည်။

ဝမ်းဖုံးက အရှေ့မြောက်ပိုင်းဒေသသို့ ထွက်သွားသည့် ကျူးခုံးနောက်သို့ လိုက်သွားသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျူးခုံးက ဝမ်းရှောင် စဉ်းစားထားသည့် သိုင်းစာညွှန်းအဖြေကို အခြေခံကာ နေလဓားနှစ်လက်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားပြီး ဝမ်းဖုံးနှင့်ဆုံတွေ့သော အခါ ဝမ်းဖုံးလက်ထဲ လွှဲပြောင်းပေးခဲ့သည်ကိုလည်းကောင်း သတင်းရရှိသွားပြီဖြစ်လေသည်။

ထို့နောက် ဝမ်းဖုံးသည် ရတနာဓားနှစ်လက်နှင့်အတူ

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၃

ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းကြောင့် လိုက်လံရှာဖွေရန် ယုဝမ်းတို့အား စေလွှတ်ဖို့လာခေါ်ရင်း ဂူးလျှံနှင့် မချော်လင့်ဘဲ ဆုံတွေ့မိခြင်းဖြစ် လေသည်။

မိစ္ဆာသခင်သည် ဂူးလျှံကို စိုက်ကြည့်နေဆဲ...

“မင်းရဲ့ဆွဲကြိုး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မအမေရဲ့ ဆွဲကြိုးပဲ”

“မင်း...မင်း”

မိစ္ဆာသခင်က လက်နှစ်ဘက်ဆန့်တန်းကာ ရှေ့တိုးသွားလိုက်လေသည်။

“ဒါက ဘာသဘောလဲ”

ဂူးလျှံက တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

မိစ္ဆာသခင်က...

“မင်းဟာ ငါ့သမီးပဲ”

ဂူးလျှံ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ရှောင်တိမ်းပြီး သွေးကြောတစ်ခု ရာကို လျှပ်တပြက်ထိုးပိတ်ကာ ဂူးလျှံအား ဖမ်းဆီးလိုက်လေသည်။

“အင့်”

ဂူးလျှံ သွေးကြောပိတ်ခံရကာ ပျော့ရေလဲကျသွားလေသည်။

မိစ္ဆာသခင်သည် ဘာကိုမှအမှုမထားဘဲ ဂူးလျှံအား ပခုံးပေါ်ထမ်းကာ ဆိုင်ထဲမှ ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

* * *

အတိတ်

သေးငယ်သော်လည်း သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ကာ လှပသောအိမ်
ကလေးတစ်လုံး ဖြစ်လေသည်။

ဂူးလျှံသည် ထိုအိမ်ကလေး၌ ရောက်ရှိနေ၏။

သူမ ကောင်းစွာနေထိုင်စားသောက်ရသည်။ သွားလာ
လှုပ်ရှားနိုင်သည်။

သို့သော် သိုင်းပညာကို အသုံးမပြုနိုင်အောင် မိစ္ဆာသခင်
က အဓိကကျသော သွေးကြောတချို့ကို ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဂူးလျှံသည် မိစ္ဆာသခင်ကို ဒေါသတကြီးဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မကို လွှတ်ပေး”

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၅

မိစ္ဆာသခင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သမီးရယ် လွှတ်ပေးလို့ တယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“ရှင်...ရှင်”

“ကျုပ်ဟာ သမီးရဲ့ဖေဖေပါကွယ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ ဖေဖေဟာ...”

ဂူးလျှံ မည်သို့ဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေသည်။

မိစ္ဆာသခင်က...

“သမီးရယ် ဖေဖေတို့မိသားစုဟာ လူယုတ်မာဝမ်းရှောင်
ကြောင့် ကံဆိုးခဲ့ရပြီး တကွဲတပြားဖြစ်ခဲ့ကြတာပါ”

ဂူးလျှံက မိစ္ဆာသခင်အား စိုက်ကြည့်နေ၏။

မိစ္ဆာသခင်က ကြေကွဲသောလေသံဖြင့် ပြောလေသည်။

“ဖေဖေဟာ တစ်ချိန်က လူဆိုးစားပြုကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်
ခဲ့ပေမယ့် သမီးမေမေနဲ့တွေ့ဆုံပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း မကောင်းမှုတွေကို
စွန့်လွှတ်ပြီး လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေထိုင်ခဲ့
ပါတယ်။ ရိုးရိုးသားသား လုပ်ကိုင်ရှာဖွေပြီး သာယာတဲ့ အိမ်ထောင်
ရေးကို ထူထောင်ခဲ့တယ်။ သည်လိုနဲ့ သမီးလေးကိုရခဲ့တယ်”

ဂူးလျှံက ငြိမ်၍ နားထောင်နေလိုက်လေသည်။

မိစ္ဆာသခင်က...

“သမီး လေးလသားအရွယ်မှာပဲ ဓားပညာခြံဝင်းက ဝမ်း
ရှောင်က ဖေဖေကို တွေ့သွားတယ်။ မကောင်းမှုတွေကို စွန့်လွှတ်
လိုက်ပြီလို့ ရှင်းပြတာကိုတောင် သူက လက်မခံဘဲ ဖေဖေကို တိုက်
ခိုက်ခဲ့တယ်”

၁၈၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဂူးလျှံက...

“ရှင်က သူ့ကို တစ်ခုခု လုပ်ထားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟုစောဒက တက်လိုက်လေသည်။

မိစ္ဆာသခင် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က နာမည်ကြီးသိုင်းသမားဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တာကြောင့် ကျုပ်ကို ဆုံးမလိုက်ရင် သူ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာတက်လိမ့်မယ်လို့ ဝမ်းရှောင် ယူဆခဲ့တာ၊ တခြားဘာရန်ငြိုးရန်စမှ ရှိခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

အနက်ရောင်သိုင်းသမားများသည် စိတ်မထင်လျှင် မထင်သလို ထင်ရာခိုင်းတက်ကြလေသည်။

ထို့အတူ အဖြူရောင်သိုင်းသမားများကလည်း အနက်ရောင်သိုင်းသမားဆိုလျှင် ချမ်းသာမပေးဘဲ တိုက်ခိုက်ဆုံးမလေ့ ရှိကြပေသည်။

အဖြူရောင်သိုင်းသမားများနှင့် အနက်ရောင်သိုင်းသမားများသည် ဆန့်ကျင်ဘက် သဘောထား ရှိကြသူများ ဖြစ်ရကား ရန်ငြိုးရန်စရှိစရာ မလိုတော့ပါ။

မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည်နှင့် တိုက်ခိုက်တတ်ကြပေတော့သည်။

ထိုသဘောတရားအတိုင်း ဝမ်းရှောင်က မိစ္ဆာသခင်အား တိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

မိစ္ဆာသခင်က...

“ဝမ်းရှောင်ဟာ တကယ့် သိုင်းသမားကောင်းပီသတယ်ဆို

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၇

ရင် လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေတဲ့ ကျုပ်ကို တိုက်ခိုက်စရာ မလိုပါဘူး၊ ပိုဆိုးတာက သူ့ကို မယှဉ်နိုင်လို့ ကျုပ်က ဇနီးနဲ့ သမီးကို ခေါ်ပြီး ထွက်ပြေးခဲ့တယ်၊ ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုထဲမှာ ပုန်းအောင်းနေခဲ့တာ၊ သူ့ရှာတွေ့သွားတော့ ကျုပ်ကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ရုံသာမကပဲ ကျုပ်ရဲ့ဇနီးသည်ကိုပါ သတ်ပစ်ခဲ့တာပဲ”

သူ၏မျက်လုံးထဲ၌ ကျောက်ဂူတစ်ခု၌ လူသတ်သမားတစ်ယောက်က မိသားစုသုံးယောက်အား ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်နေပုံကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာမိလေသည်။

“သူက ကျုပ်သေသွားပြီလို့ ထင်မှတ်ခဲ့တာ အမှားကြီးမှားသွားတယ်၊ မနက်မိုးလင်းတော့ ကျုပ်သတ်ရလာတယ်၊ ဒဏ်ရာတွေ ရထားပေမယ့် ကံကောင်းပြီး အသက်ရှင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့ဇနီးသည်ကတော့ ဝမ်းရှောင်ရဲ့လက်ချက်နဲ့ သေဆုံးနေပြီ”

“ရှင့်သမီးကကော”

“သူ့..သူက ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တယ်၊ ဘယ်မှာမှ ရှာလို့ မရဘူး၊ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ဝံ့ပုလွေတွေ၊ တောခွေးတွေက ကိုက်ချီသွားတယ်လို့ ထင်မှတ်မိခဲ့တာ၊ ခုတော့..”

ဂူးလျှံ ဝိုင်နေသည်။

ဂူးချီ ပြောသည့် အကြောင်းအရာများနှင့် မိစ္ဆာသခင် ပြောပြခဲ့သည့် အကြောင်းအရာများမှာ တထပ်တည်း ဖြစ်နေပါသည်။

မိစ္ဆာသခင်က ဆိုနှင့်ကြေကွဲသော လေသံဖြင့် ပြော၏။

“သမီးရယ်၊ သမီးဟာ ဖေဖေသမီးပါပဲ”

ဂူးလျှံ၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။

၁၈၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ရှင်က ဂူးချိုဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်ကို သိသလားရှင့်”
မိစ္ဆာသခင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် မသိဘူး”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မသိကြသူနှစ်ယောက်၏
ပြောစကားများ တထပ်တည်း ကျနေသည်ကား ထူးဆန်းလှသည်။
နှစ်ယောက်သား အတိုင်အဖောက်ညီအောင် ကြိုတင်ညှိ
နှိုင်းပြောဆိုခြင်း မဟုတ်သဖြင့် သူတို့က အမှန်အတိုင်း ပြောဆိုနေကြ
ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေ၏။

မိစ္ဆာသခင်က...

“သမီးရဲ့လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ ဆွဲကြိုးဟာ ဖေဖေကိုယ်
တိုင် သမီးမေမေကို မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ အထိမ်းအမှတ် ဝယ်ပေးထားခဲ့
တဲ့ ဆွဲကြိုးပါ။ သည်ဆွဲကြိုးကို ဖေဖေ ဘယ်တော့မှ မေ့သွားမှာ
မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

ဂူးလျှံ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေသော်လည်း မိစ္ဆာသခင်မှာ
သူမ၏ဖခင်ဖြစ်ကြောင်း လက်မခံ၍ မရတော့ပါ။

မိစ္ဆာသခင်က...

“ဖေဖေ ကံကောင်းထောက်မလို့ အသက်ရှင်ခဲ့ပြီးတဲ့နောက်
မှာ ထိုက်ကျိုဂိုဏ်းက ရသေ့ကြီးတစ်ပါးက ဖေဖေကို တွေ့သွားပြီး
ကယ်တင်သွားခဲ့တယ်။ သည်လိုနဲ့ ထိုက်ကျိုဂိုဏ်းကို ရောက်သွားတာ၊
ဖေဖေဟာ ဝမ်းရှောင်ကို မဆုံးမရဘဲ မနေနိုင်တာကြောင့် ထိုက်ကျို
ဂိုဏ်းက မီးလက်ဝါးသိုင်းကျမ်းကို ခိုးယူပြီး ထွက်ပြေးခဲ့တယ်။ ခုတော့
ဖေဖေ လေ့ကျင့်အောင်မြင်လိုက်ပြီလေ။ သိုင်းလောကမှာ ဖေဖေကို

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၉

လှည့်နိုင်မယ့်လူ ဘယ်သူရှိဦးမှာလဲ”

ပြောပြီး တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ဂူးလျှံ ထိတ်လန့်သွားသည်။

မိစ္ဆာသခင်သည် ထိုက်ကျိုဂိုဏ်းမှ မီးလက်ဝါးသိုင်းကျမ်း

ခိုးယူထွက်ပြေးသွားသည့် ဖုံးကြူး ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ဖုံးကြူးသည်ပင် သူမ၏ဖခင် ဖြစ်နေသည်။

ဖုံးကြူးသည် သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးမည့်သူလည်း ဖြစ်
နေပါတော့သည်။

ဂူးလျှံ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေစဉ်မှာပင်...

“သခင်ကြီး...သခင်ကြီး”

အပြင်ဘက်မှ ခေါ်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

လင်းနှီတို့လူစု ရောက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မိစ္ဆာသခင်(ဝါ)ဖုံးကြူးက...

“သမီး ခဏနေဦးနော်”

ဟုမှာကြားကာ အိမ်အပြင်ဘက် ထွက်သွားလေတော့
သည်။

* * *

သိုင်းလောကဆိုသည်မှာ

အိမ်အပြင်ဘက်၌ လင်းနို့တို့လူစု ရောက်ရှိနေကြလေသည်။

မိစ္ဆာသခင်က တစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းတို့ ဘာဖြစ်လာတာလဲ ပြောစမ်း”

ဟုငေါက်လိုက်လေသည်။

လင်းနို့က ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“သခင်ကြီးခင်ဗျာ၊ ရှောင်လင်၊ ထိုက်ကျိဂိုဏ်းစတဲ့ သိုင်း

ဦးညွှောင်ဂိုဏ်းကြီးတွေက ဦးဆောင်ပြီး သိုင်းလောက အစည်းအဝေးကြီး ကျင်းပဖို့ စီစဉ်နေပါတယ်။ သိုင်းလောက စုပေါင်းအင်အားနဲ့

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၁

ကျုပ်တို့ကို ချေမှုန်းဖို့ စီစဉ်နေကြပါတယ်”

မိစ္ဆာသခင် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“သူတို့က သိုင်းလောက မဟာမိတ်အဖွဲ့ ထူထောင်ပြီး ကျုပ်တို့ကို ရင်ဆိုင်ကြမယ့် သဘောပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်ကြီး”

“ကောင်းပြီလေ၊ သူတို့က ဘယ်မှာ စုရုံးပြီး အစည်းအဝေး ကျင်းပကြမလဲ ပြောပါဦး”

လင်းနို့က...

“သိုင်းလောက အစည်းအဝေးကို ထိုက်စန်းတောင်မှာ ကျင်းပကြပါလိမ့်မယ် သခင်ကြီး”

မိစ္ဆာသခင်က...

“ဒါဖြင့် တို့တတွေ ထိုက်စန်းတောင်ကို လိုက်သွားကြတာ ပေါ့”

လင်းနို့ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

ထိုက်စန်းတောင်မှ သိုင်းလောက အစည်းအဝေးကို ဖျက်ဆီးပစ်မည်ဆိုလျှင် ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲကြီး ပေါ်ပေါက်လာပေလိမ့်မည်။

ထိုတိုက်ပွဲကြီး ပြီးဆုံးသွားပါက သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သူတို့၏ခြေဖဝါးအောက်သို့ ရောက်ရှိလာတော့မည်ဟု လင်းနို့ ယုံကြည်ထားလေသည်။

လင်းနို့ ယုံကြည်ထားသကဲ့သို့ မိစ္ဆာသခင်က သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးနိုင်ပါမည်လော။

၁၉၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝမ်းဖုံးက နေဓား-လဓား ဓားနှစ်လက်ကို ရရှိထားပြီး ဖြစ်သည်။

ဝမ်းဖုံးက မိစ္ဆာသခင်အား ဆုံးမနိုင်ပါမည်လော။

ဝမ်းဖုံးကသာ မိစ္ဆာသခင်ကို ဆုံးမနိုင်မနင်းလိုက်မည်ဆိုပါလျှင် မိန်းမချောလေးဝူးလျှံသည်...

* * *

သုံးလ...

သုံးလဟူသော အချိန်သည် မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက် အတွင်း ကုန်ဆုံးသွားသည် ထင်ရလေသည်။

ကျူးခုံး သေဆုံးသွားသည်မှာ သုံးလရှိသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့အတူ...

နေဓား-လဓား သိုင်းလောက ရတနာဓားနှစ်လက်ကို ဝမ်းဖုံး ရရှိခဲ့သည်မှာလည်း သုံးလ ရှိသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသုံးလအတွင်း ဝမ်းဖုံးက လူသူကင်းဝေးပြီး အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်သော နေရာတစ်ခု ရှာဖွေကာ ဓားပညာ လေ့ကျင့်ခဲ့လေသည်။

သူ၏ဖခင်ကြီး ဝမ်းရှောင်၏ဓားပညာမှာ ထူးခြားထက်မြက်လှသဖြင့် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ချီးကျူးခဲ့ရသည်။

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (၃-သိမ်း) ❖ ၁၉၃

ဝမ်းရှောင်သည် မထင်မှတ်သော ရှုထောင့်များမှ ဓားကွက်များ ထုတ်ဖော်အသုံးပြုတတ်သူ ဖြစ်လေသည်။

သူ၏လက်ထဲ၌ ဓားတစ်လက် ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရမည် ဖြစ်သော်လည်း ထိုဓားကို မည်သို့မည်ပုံ အသုံးပြုမည်ဆိုသည်ကို မည်သူမှ ခန့်မှန်း၍ရမည် မဟုတ်ချေ။

ဝမ်းရှောင်သည် အံ့လွန်ဉာဏ်ကောင်းပြီး တီထွင်ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိသူ ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းရှောင်၏ဓားပညာကို သုံးသပ်သူ ဝမ်းဖုံးက ရရှိခဲ့လေသည်။

ဝမ်းဖုံးသည် ဖခင်ကြီး၏ဓားပညာနှင့် နေဓား-လဓားကို တွဲဖက်ကာ အသုံးပြုနိုင်ရန် သုံးလတိုင်တိုင် အပြင်းအထန် ကြိုးစားခဲ့လေသည်။

ထိုသုံးလအတွင်း သူ၏ကြိုးစားမှုကြောင့် နေဓားကို ယာဘက်လက်က ကိုင်ကာ လဓားကို ဝဲဘက်လက်က ကိုင်ပြီး လက်နှစ်ဘက် ဓားနှစ်လက် တွဲဘက်အသုံးပြု၍ တိုက်ခိုက်နိုင်သော ဓားကွက်ကို တီထွင်ခဲ့သည်။

ဓားပညာနှင့် ပတ်သက်၍ အခြေခံကောင်းသော ဝမ်းဖုံးသည် သုံးလလုံးလုံး အပြင်းအထန် ကြိုးစားလေ့ကျင့်လိုက်သည်နှင့် နေဓား-လဓား နှစ်လက်ကို ဝဲယာလက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ပေါင်းစပ်ကာ အသုံးပြုနိုင်စွမ်း ရရှိသွားတော့သည်။

ဓားနှစ်လက်ကို တစ်လက်ထဲ ဖြစ်အောင် ပေါင်းစပ်စရာ မလိုဘဲ ဓားတစ်လက်ထဲကဲ့သို့ အသုံးပြုနိုင်စွမ်း ရရှိသွားလေသည်။

၁၉၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သည်။ ဤတွင်...

ဝမ်းဖုံးက သိုင်းလောကထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့လေတော့သည်။

* * *

ဝမ်းဖုံးက သိုင်းလောကထဲ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။

သိုင်းလောကထဲ ခြေချလိုက်သည်နှင့် အနိဋ္ဌာရုံ မြင်ကွင်း

များကို စတင်တွေ့မြင်လိုက်ရတော့သည်။

ထင်းရှားသော သိုင်းဂိုဏ်းများ၏ အဆောက်အဦများ
သည် မီးလောင်ပြင်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

လူသေအလောင်းများကလည်း နေရာအနှံ့ ပျံ့ကျနေ၏။

အရပ်လေးမျက်နှာ၌ တိုက်ပွဲများ လက်ညှိုးထိုးမလွဲအောင်
တွေ့မြင်နေရသည်။

သိုင်းလောကကြီးတစ်ခုလုံး ပျက်စီးမလို ဖြစ်နေချေပြီ။

မိစ္ဆာသခင်သည် သိုင်းလောက၌ ထင်တိုင်းကျချင်တိုင်း ကျ
နေသည်။

ထိုက်စန်းတောင်၌ ကျင်းပသော သိုင်းလောက မဟာမိတ်
အဖွဲ့အစည်းအဝေးပွဲကိုလည်း ချေမှုန်းဖျက်ဆီးပစ်လိုက်လေသည်။

သိုင်းလောက၌ မိစ္ဆာသခင်အား ယှဉ်နိုင်မည့်သူ မရှိ
သလောက် ဖြစ်သွား၏။

အထင်ကုရ ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်သည်ပင်လျှင် မိစ္ဆာ
သခင်၏ မီးလက်ဝါးသိုင်းကြောင့် ဒဏ်ရာရရှိကာ ရှောင်တိမ်းနေရ

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၅

လေသည်။

မိစ္ဆာသခင်က သူ့ကိုယ်သူ သိုင်းလောက၏ အရှင်သခင်
ဖြစ်သည်ဟု ကျေညာလိုက်လေသည်။

သူ့ကို အာခံသူ ခုခံသူ မှန်သမျှ ရက်ရက်စက်စက် သုတ်
သင်ပစ်လိုက်လေသည်။

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး မိစ္ဆာသခင်၏ခြေဖဝါးအောက် ကျ
ရောက်သွားပြီဟု ဆိုနိုင်သည်။

ဤတွင်...

မိစ္ဆာသခင်က ထိုက်ကျိဂိုဏ်း၌ သိုင်းလောက အရှင်သခင်
ဟူသော ဘွဲ့ထူးခံယူသည့် ဘိသိက်ပွဲကြီး ကျင်းပရန် စီစဉ်လိုက်လေ
တော့သည်။

* * *

၁၉၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထိုက်ကျိဂိုဏ်း...

ထိုက်ကျိဂိုဏ်းချုပ်သည် မိစ္ဆာသခင်နှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ပြီး အရေး နိမ့်ခဲ့သည့် ထိပ်သီးဂိုဏ်းချုပ်ကြီးများတွင် တစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အရေးနိမ့်သွားပြီးနောက် ထိုက်ကျိဂိုဏ်း သည် မိစ္ဆာသခင်၏လက်အောက်သို့ ကျရောက်သွားခဲ့လေသည်။

မိစ္ဆာသခင်က သိုင်းလောကသခင်ဟူသော ဘွဲ့ထူးခံယူ သည့် ဘိသိက်ပွဲအား ထိုက်ကျိဂိုဏ်း၌ ကျင်းပရန် စီစဉ်လိုက်သော အခါ ထိုက်ကျိတစ်ဂိုဏ်းလုံး ခံပြင်းဒေါသထွက်ကုန်ကြလေတော့ သည်။

“မိစ္ဆာသခင်ရဲ့ လုပ်ရပ်ဟာ ဇော်ကားလွန်းတယ်”

“ထိုက်ကျိဂိုဏ်းရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို နင်းချေပစ်လိုက်တာပဲ”

“မိစ္ဆာသခင်ရဲ့ လက်အောက်မှာ နေရတာထက် သေရတာ ကမှ မြတ်ဦးမယ်”

“ထိုက်ကျိဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်မှ မကျန်ရင် နေပါစေ၊ ခူးထောက်အညံ့ခံမယ့်အစား မိစ္ဆာသခင်နဲ့ ရင်ဆိုင်သွားမှာပဲ”

ထိုက်ကျိတစ်ဂိုဏ်းလုံး ဒေါသပေါက်ကွဲသွားကြလျှင် ဂိုဏ်း ချုပ်လည်း မနေသာတော့ပါချေ။

မိစ္ဆာသခင် ရောက်ရှိလာပါက ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

* * *

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၇

“ခွပ်ခွပ်..ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်..ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်နေပါသည်။

မြင်းစီးသမားတစ်စုက ထိုက်ကျိဂိုဏ်းသို့ ဦးတည်ကာ မြင်း ဒုန်းစိုင်းနှင့်နေကြလေသည်။

မြင်းစီးသမားများအား လူသုံးယောက်က ဦးဆောင်လာကြ ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယုဝမ်း၊ လင်းနို့နှင့် ထင်ရှမ်းတို့ ဖြစ်လေသည်။

မိစ္ဆာသခင်က သိုင်းလောကအား စိန်ခေါ်ပြီးသည့် နောက် မိုင်း ယုဝမ်း၊ လင်းနို့နှင့် ထင်ရှမ်းတို့သည် အလွန်အရေးပါ အရာ ရောက်သူများ ဖြစ်လာကြလေသည်။

နေရာတိုင်း၌ သူတို့သုံးယောက်အား တွေ့ရလိမ့်မည် ဖြစ် သည်။

သူတို့ ရောက်ရှိသွားသည့် နေရာတိုင်း၌လည်း သွေးချောင်း စီးကာ ဒုက္ခရောက်ကြရသည်ချသို့ ဖြစ်လေသည်။

ဂူးလျှံ၏လက်ချက်ဖြင့် ယုဝမ်း ခံလိုက်ရပြီးနောက် မိစ္ဆာ သခင်က ယုဝမ်းတို့ကို တကယ်တမ်း အားကိုးအားထား ပြုနိုင်ရန် သိုင်းကွက်တစ်ချို့ သင်ကြားပေးထားလေသည်။

မိစ္ဆာသခင်၏သိုင်းကွက်များသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပြီး အစွမ်းထက်လှသည်။

ထို့ကြောင့် ယုဝမ်းတို့ သိုင်းပညာ တိုးတက်လာကာ နေရာ တကာ၌ လူတွင်ကျယ် လုပ်လာနိုင်ခဲ့ကြတော့သည်။

၁၉၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မိစ္ဆာသခင်၏ သိုင်းလောကသခင်ဘွဲ့ထူး ဘိသိက်ခံယူပွဲ ကျင်းပရာ၌ ကြိုတင် စီစဉ်ပြင်ဆင်ထားနိုင်ရန် ယုဝမ်းတို့က ထိုက်ကျို ဂိုဏ်းသို့ ရှေ့တော်ပြေးအနေဖြင့် လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယုဝမ်းတို့လူစု ထိုက်ကျိုဂိုဏ်းနှင့် နီးကပ်လာချိန်တွင် ရုတ်တရက် လူတစ်စု ထွက်ပေါ်လာပြီး လမ်းပိတ်ထားလိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟေး ရပ်လိုက်စမ်း”

ယုဝမ်းတို့လူစုက မြင်းအော်ငေါက်ကာ ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။

မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲလွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြလေသည်။

လမ်းပိတ်ထားသူများကား ထိုက်ကျိုဂိုဏ်းချုပ်ဦးဆောင်သော ထိုက်ကျိုဂိုဏ်းသားများ ဖြစ်လေသည်။

ယုဝမ်း မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်ကာ ထိုက်ကျိုဂိုဏ်းချုပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဒါက ဘာသဘောလဲဗျ”

ထိုက်ကျိုဂိုဏ်းချုပ်က...

“မင်းတို့ကို ထွက်ပြီး ကြိုဆိုနေတာလေ”

“ဪ ကျုပ်တို့ကို ခရီးဦးကြိုပြုတာကိုး၊ ဟင်း...ဟင်း”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ မိစ္ဆာသခင်ရဲ့ နောက်လိုက်ကောင်းတစ်ယောက်ပီသတဲ့ အပြုအမူကို ပြသလိုက်တဲ့ သဘောပေါ့လေ”

ယုဝမ်း ရယ်ရယ်မောမော ပြောလိုက်လေသည်။

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၉

ဂိုဏ်းချုပ် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မင်းမှားနေပြီ”

“ဘာဗျ”

“မင်းတို့ကို ဆုံးမချင်လို့ ကျုပ်တို့ ထွက်ပြီး ကြိုစောင့်နေတာ”

“ဪ”

“ဪ”

ယုဝမ်း နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျုပ်တို့ သခင်ရဲ့လက်ချက်ကြောင့် ခင်ဗျားတို့ ထိုက်ကျိုဂိုဏ်း မပျက်စီးရုံတူမည် ဖြစ်ခဲ့တာကိုဟောင် ခင်ဗျား မမှတ်သေးဘူးလား”

ဂိုဏ်းချုပ်က...

“ကျုပ်တို့ဂိုဏ်း ပျက်စီးသွားပါစေ၊ ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်မှ မကျန်ခဲ့ နေပါစေ၊ မင်းတို့ကို အရှုံးမပေးတော့ဘူးကွ၊ ပြတ်ပြတ်သားသား ရင်ဆိုင်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

ဟုရဲရဲစွာ ပြောလိုက်လေသည်။

ဤတွင် ထိုက်ကျိုဂိုဏ်းသားများကလည်း...

“မိစ္ဆာသခင်ကို ဆုံးကြေ”

“သိုင်းလောက ရန်သူတွေကို ချေမှုန်းကြ”

ဟုတစ်နေ့က ကြွေးကြော်လိုက်ကြလေတော့သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ယုဝမ်းတို့လူစု ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။

၂၀၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ခင်ဗျားတို့ ဒုက္ခရောက်ချင်နေကြတာကိုး၊ ကောင်းပြီလေ၊ ဆုံးမပေးရသေးတာပေါ့”

သုံးယောက်သား ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်ကာ ထိုက်ကျိဂိုဏ်းချုပ် အား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

ထိုက်ကျိဂိုဏ်းချုပ်ကလည်း ပြန်လည်ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

သို့သော်...

ထိုက်ကျိဂိုဏ်းချုပ်မှာ မိစ္ဆာသခင်၏လက်ချက်ဖြင့် အတွင်း ဒဏ်ရခဲ့၍ နှစ်ရှည်လများ ဆေးဝါးကုသရမည့်အပြင် သိုင်းပညာကိုလည်း ကောင်းစွာ အသုံးမပြုနိုင်ပါတော့ချေ။

ယုဝမ်းတို့သုံးယောက်ကား မိစ္ဆာသခင် သင်ကြားပေးထားသဖြင့် သိုင်းပညာ တိုးတက်နေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုက်ကျိဂိုဏ်းချုပ်မှာ ယုဝမ်းတို့သုံးယောက်အား မယှဉ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်ကြပြီး မကြာမီ...

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာကာ ထိုက်ကျိဂိုဏ်းချုပ် ဒဿိဒယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်လိုက်ရတော့သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ခင်ဗျား ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ”

ယုဝမ်းတို့က လှောင်ပြောင် ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။

ထိုက်ကျိဂိုဏ်းသားများ ခံပြင်းသွားကြလေသည်။

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၀၁

ဟေ့” “သည်လောက်တောင် စော်ကားတာ ခေါင်းငုံ့ခံမနေကြနဲ့

“မိစ္ဆာကောင်တွေကို ဆုံးမကြ”

ညာသံပေးကာ ယုဝမ်းတို့လူစုအား တိုက်ခိုက်ကြလေတော့သည်။

“မင်းတို့ သေချင်ကြပြီ ထင်တယ်”

ယုဝမ်းတို့ကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြရာ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲကြီး ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ထိုက်ကျိဂိုဏ်းသားများသည် အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး စိတ်ဓာတ်ဖြင့် ခုခံကြပါသော်လည်း မယှဉ်နိုင်ဘဲ အရေးနိမ့်သွားကြလေသည်။

“ဝုန်း”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ တခဲနက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်အပါအဝင် ထိုက်ကျိဂိုဏ်းသားများ ဒုက္ခရောက်နေစဉ်...

“ရုပ်လိုက်”

ဟန့်တားသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုလူ ရောက်လာသည်နှင့် တိုက်ပွဲ အခြေအနေ တစ်မျိုး ပြောင်းလဲသွားလေတော့သည်။

* * *

၂၀၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

ယုဝမ်းတို့၏နောက်လိုက်များမှာ ကြားဝင်လာသူ၏ လက်ချက်ကြောင့် အထိနာကာ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားကြတော့သည်။

ယုဝမ်းတို့ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ရောက်ရှိလာသူကို ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ဤတွင်...

“မင်းကိုး”

ယုဝမ်းတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ရောက်လာသူမှာ ဝမ်းဖုံး ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းဖုံးက...

“ခင်ဗျားတို့သုံးယောက်ရဲ့ မကောင်းတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ရပ်တန့်က ရပ်လိုက်ကြရင် ကောင်းမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ခင်ဗျားတို့ ရှေ့ဆက် ကံကောင်းနေနိုင်ကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ယုဝမ်း နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“မင်းကိုယ်တိုင်တော့ မိစ္ဆာသခင်ရှေ့မှာ ခူးထောက်ရတော့မှာ၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောမနေစမ်းပါနဲ့”

ဝမ်းဖုံး ဒေါသထွက်သွားလေတော့သည်။

“ဘယ်သူက ခူးထောက်ရမလဲ ကြည့်သေးတာပေါ့”

ယုဝမ်းတို့အား တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ယုဝမ်း၊ လင်းနို့နှင့် ထင်းရှမ်းတို့ကလည်း ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်

နေလဇာနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၀၃

ကြလေသည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြန်အလှန် တိုက်ခိုက်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ယုဝမ်းတို့မှာ တစ်ချိန်က ဝမ်းဖုံးအား မယှဉ်နိုင်ခဲ့ကြသဖြင့် ခံပြင်းဒေါသ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

ယခု သူတို့၏သိုင်းပညာ တိုးတက်နေပြီ ဖြစ်ရကား ဝမ်းဖုံးအား ဆုံးမနိုင်မည်ဟု မျှော်လင့်ကာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

သို့သော်...

တကယ်တမ်း ရင်ဆိုင်လိုက်ကြသောအခါ ဝမ်းဖုံး၏ဓားနှစ်လက်က သူတို့၏အသက်ဇီဝိန်ကို ခြေပစ်လိုက်လေတော့သည်။

“ဝှစ်..ဝှစ်”

ဝင်းလက်သော ဓားရောင်များနှင့်အတူ အပူငွေ့တစ်ခုနှင့် အေးစိမ့်သော ဆန့်ကျင်ဘက် အငွေ့အသက်နှစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြီး ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လွှမ်းခြုံသွားလေတော့သည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

ဖူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ယုဝမ်း၊ လင်းနို့နှင့် ထင်းရှမ်းတို့သုံးယောက်မှာ ဝမ်းဖုံး၏ဓားချက်မိကာ မြေပေါ်လဲကျသွားကြလေတော့သည်။

၂၀၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဟင်”

“ဟာ”

ယုဝမ်းတို့၏နောက်လိုက် အနက်ရောင်သိုင်းသမားများ
ထိတ်လန့်ချောက်ခြားကာ ဖရိုဖရဲ ထွက်ပြေးသွားကြလေတော့သည်။

* * *

မိစ္ဆာသခင်(ဝါ)ဖုံးကြူ...။

ဖုံးကြူက ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ဆင်ထား၏။

သို့သော် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသော မျက်နှာကိုမူ
မျက်နှာဖုံးစွပ်ကာ ဖုံးကွယ်ထားရသေး၏။

သူက ယုဝမ်းတို့လူစု၏သတင်းကို စောင့်ဆိုင်းနေခြင်း ဖြစ်
သည်။

ယုဝမ်းတို့က ထိုက်ကျိုဂိုဏ်း၌ အစစအရာရာ လိုလေသေး
မရှိအောင် ပြင်ဆင်ထားပြီးကြောင်း သတင်းစို့လာသည်နှင့် ထိုက်ကျို
ဂိုဏ်းသို့ လိုက်သွားရန် စီစဉ်ထားလေသည်။

မိစ္ဆာသခင်ဖုံးကြူ မျက်မှောင်ကုပ်နေ၏။

“ယုဝမ်းတို့ သွားတာ အတော်ကြာနေပြီ၊ ခုထိ ဘာသတင်း
မှ မကြားရသေးပါလား”

ထိုစဉ် အေးစိမ့်သော အငွေ့အသက်တစ်ခု ခံစားလိုက်ရပြီး

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၀၅

ကြက်သီးဖြန်းခနဲ ထသွားလေသည်။

ထူးခြားမှု တစ်ခုခု ရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိကာ ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ မလှမ်းမကမ်း၌ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသူတစ်
ယောက် ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူကား ဝမ်းဖုံး ဖြစ်လေသည်။

“ဟင်”

ဖုံးကြူ အံ့သြသွား၏။

“မင်းကိုး”

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဆုံးမဖို့ ရောက်လာပါပြီဗျာ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဖုံးကြူ သဘောကျကာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မဆိုးဘူး၊ သိုင်းလောကမှာ ငါ့ကို ဒုက္ခပေးနိုင်တာ မင်း
တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်ဆိုတာ ငါနားလည်ထားပြီးသားပါ။ ဘယ်လိုလဲ
ဓားနှစ်လက်ကို မင်းရခဲ့ပြီလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ရခဲ့ပြီ”

“ကောင်းတယ်၊ မင်းအဖေအတွက် ကျုပ်ကို လက်စားချေ
နိုင်မယ်လို့ မင်းကျေနပ်ပြီပေါ့”

ဝမ်းဖုံး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်အဖေက ခင်ဗျားတို့ မိသားစုအပေါ်မှာ ရက်စက်
သလို ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိထားပြီးပါပြီ၊ ကျုပ်က ကိုယ်ရေး
ကိုယ်တာ တစ်ခုထဲ ကြည့်ပြီး ခင်ဗျားကို ရင်ဆိုင်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး”

၂၀၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဗျ၊ သိုင်းလောကကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ ခင်ဗျားကို ဟန့်တားဆုံးမချင်တာ မှတ်ထားပါ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဖုံးကြူးက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မင်းက သူရဲကောင်း လုပ်ချင်နေတာကိုး”

ဝမ်းဖုံးက...

“ခင်ဗျားကို ဆုံးမနိုင်မှ သိုင်းလောက အေးချမ်းသာယာသွားမယ် မဟုတ်လားဗျာ”

ဖုံးကြူး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်မှာ၊ ကဲ ကျုပ်ကို ဟန့်တားနိုင်ရင် ဟန့်တားပေတော့”

စကားဆုံးလျှင် လက်နှစ်ဘက် ဆန့်တန်းကာ ငှက်ကြီးတစ်ကောင်ပမာ ခုန်အုပ်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းဖုံးကလည်း နေ-လစားနှစ်လက်ကို အသုံးပြုကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလိုက်ကြလေသည်။

ဝင်းလက်သော ဓားရောင်များ ထွက်ပေါ်လာပြီး ဖုံးကြူး၏

တစ်ကိုယ်လုံး လွှမ်းခြုံထားလိုက်လေသည်။

ဓားရိပ်လူရိပ်များ ရောထွေးသွားပြီးလျှင်...

“အား”

ရှူးရှသော အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထို့နောက် လူရိပ်များ ကွဲကွာသွားသည်။

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၀၇

လူတစ်ယောက် ဒဿိးဒယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားပြီး...
“ဝုန်း”

မြေပေါ် လဲကျသွားလေတော့သည်။

* * *

တိုက်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

တစ်ယောက်က မားမားမတ်မတ် ရပ်နေပြီး ကျန်တစ်ယောက်က မြေပေါ် လဲကျနေ၏။

ရှုတ်တရက်...

“အင့်”

မြေပေါ် လဲကျနေသူက လူးလိမ့်ထလာလေသည်။

ထိုလူက ဓားမားမတ်မတ်နေသူအား မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်လေသည်။

“မင်း...မင်း”

ရပ်နေသူက...

“နေ-လစားနှစ်လက်ဟာ မီးလက်ဝါးကျမ်းကို လေ့ကျင့်အောင်မြင်လို့ ဓားလုံနက်နက် တိုးမပေါက်တဲ့လူကို အနိုင်ယူနိုင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မယုံကြည်ခဲ့တာ မှားတာပဲဗျ”

“မင်း...မင်း”

ရပ်နေသူမှာ ဝမ်းဖုံး ဖြစ်သည်။

ဖုံးကြူး(ဝါ)မိစ္ဆာသခင်၏ မကောင်းမှုများကို အဆုံးသတ်

၂၀၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ပေးလိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ဝုန်း”

မိစ္ဆာသခင်သည် လုံးဝ မဟန်နိုင်တော့ဘဲ မြေပေါ် လဲကျ
ကာ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ထိုစဉ်...

“ဖေဖေ”

ခေါ်သံနှင့်အတူ ဂူးလျှံ ပြေးလွှားရောက်ရှိလာလေသည်။

ဂူးလျှံသည် ဖုံးကြူးအားသူမ၏ဖခင်အဖြစ် လက်ခံလိုက်ပြီ

ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ဖုံးကြူးမှာ သမီးဂူးလျှံ၏ ခေါ်သံကို ကြားမသွားနိုင်တော့

ပြီတကား။

ပြီးပါပြီ။

